

உ
க ண ப தி து ன் னே
சீ க ர ள த் தி பு ர ர ண ம்

கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள்
சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்
வேலையசுவாமிகள்
அருளிச்செய்தது.

இஃது,
திருக்கைலாசபரம்பரைப்
பொம்புரம்
ஸ்ரீசிவஞானபாலையதேசிகராதீனத்துச்
சிதம்பரம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,
பா சோமசுந்தரசெட்டியார்
உனதகோளினபடியியற்றிபவசனரூபத்தோடு,
ஷெசெட்டியாராலும்

கா. ஞானசுந்தரஸுயராலும்

சென, னை :
நீமோரியல் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சர்வதாரிஞ்ஞ கார்த்திகை
Register Copy-right.

J. Swami Mudalayar

சிறப்புப்பாயிரம்.

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிஸடியாளியவிருத்தம்.

கவிபுகழ்ச்சிகா ளத்திமான் மியத்திற் காப்புர ந்பாட்
ரம் விடசங், கமச்சருக் கந்தென் கைலைநற் சருக்கங் கதித்த
பொன முகரியின சருக்கந்,—தவமிகு தருநான் முகச்சருக்
கஞ்சீ காளத்திச் சருக்கமிவ் வாறுந், தருகரு ணைப்ர காச
மெய்த் தவனுங் கணணப்பச் சருக்கமும் புலமை,—திவ
ளொளி நக்கீ ரச்சருக் கமுமேகிழப்பிர காசமுன் னவனுஞ்,
செப்புகள னியர்தஞ் சருக்கமுஞ் சிவந்தி முதலமுற் கதைச்
சருக்கமுஞ்சீர்,—விலாந் வேலாந் தவநி றனுமே நவரச
மிடந்தொறுந் துலங்க, —தவமெய்ப் புலவா தமக்கெலா மு
வகை நணுகிட நவியுந் தவநி

யந்தை விர்த்திசெயது, எப்பொழுது நமது குமாரனாகிய சுப்பிரமணியனோடெதிர்ந்து யுத்தஞ்செயவாயோ அப்பொழுதே இச்சாபமநீங்கி, சினனூளிலே நம்முருவதையும் பெறுவாய.” என்று அறுகுகிரகித்தனர்.

பின்பு சங்குகனனர் பூமியிலே யோனிவர்ப்பட்டபு பிறவாது, சிவந்த சடையையும், குண்டலம்பொருந்திய காத்தையும், கலலாடையாடு விபூதிருத்திராஷம் சிவநீங்கம விளங்கும் உறுப்புக்களையும், சினமுத்திரையோடுகூடிய வலக்கரத்தையும், விபூதிபனபயையும் மாந்திராககோலையும், ராங்கிய ஓடக்கரத்தையும், லங்கோடு கௌபீனம்பொருந்திய திருவனாயையும், திருப்புனமுறுவலோடுகூடி சசிவாகமத்தையுபதேசித்தருளும் செவவாயையும், அஞ்செழுத்தை அகலாதுசரிக்கும் நாவையுமபெற்ற, பத்து வயதோடுவிளங்கும் மானுடத்திருமேனிதாங்கி, ஞானஞ் சரிமனபோல மயூராசலத்துக்குச் சமீபமாகக் கீழைச்சமுத்திரத்திலேயுதித்து, அந்தச்சமுத்திரதீரத்திலே ஓராச்சிரமங்கண்டு, அதில சிலசித்துக்கள்விளங்க சிவயோகசமாதி யோடு எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, தமமிடத்து அனபு பூண்டடைந்த சிவமுத்தவிய அடியவர்களுக்கு வேதாகமங்களிற்கூறப்படும் ஞானசித்திகளை யுபதேசித்து, சிலகாலம் வீற்றிருந்து, பின்பு பெருமுத்தக்கல்மலைமுதலிய பலமலைகளினும் வனங்களினுஞ்சென்ற, அவருள்ள சித்தர்கள் முதலாயினோர்க்கும் அறுக்கிரகித்து, அசுச்சமுத்திரதீரத்திலுள்ள ஆச்சிரமத்திலே மீளவும் வந்திருந்தார். பாலவயதோடு சமுத்திரத்திலே திருவவதாரஞ்செய்து சித்திகளில் வல்லரா

யிருந்தமையால், இவருக்குப் பாலசித்தர் என நுந் திருநாட முண்டாயிற்று.

இவ்வாறு பாலசித்தர் அவ்வாச்சிரமத்தில் ஷீற்றிருக்கு நாளில் ஓர்நாள், சிவபெருமானது ஆஞ்ஞாயின்படி திரி லோகங் ளிலும் சஞ்சரிக்கின்ற நாரதமுனிவர் சித்தரிடம் வந்து, அவராற்செய்யப்பட்ட உபசாரத்தைப்பெற்று மகி ழ்ந்து அவரைநொக்கி, “இவ்வாச்சிரமத்திற்கு மேற்றிசையி லே மபூராசலமென்று ஓர் திவ்வியகேசுத்திர மிருக்கின் றது: அது, தன்னையடைந்தவர்கள் வேண்டியவரங்களை வேண்டியவாறேபெறும்படி மபூரமானது மலையுருக்கொ ண்டு முருகக்கடவுளை வழிபட்டு வாகனமாகப் பெற்றது.” என்று குறிப்பால் விளக்க; சித்தர் “அச்சரித்திரத்தை விரித் துரைத்தல்வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டனர். முனி வர் “முன்னே முருகக்கடவுளது வேலாயுதத்தினாற் கிழிக்க ப்பட்டு யுத்தத்திலே மயிலுருக்கொண்ட சூரனானவன, பின் னே ஞானத்தையடைந்து, அக்கடவுளை வணங்குகின்ற, “சுவாமி, அடியேனே வாகனமாகக் கொண்டருளவேண் டும்.” எனப் பிரார்த்திக்க; கடவுள் “நீ இப்பிறப்பிற்செய்த பாவங்கள் ஒழியும்வண்ணம் தொண்டைநாட்டிலே பெண் ணைநதிக்கும் மாவீந்திய பர்வதத்திற்கும் நடுவிலுள்ள பூமி யிலே தவஞ்செய்து சுத்தஞானபின் நாம் அவ்வாறே கொண் டருள்வோம்.” என்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். அதனால், அவன் அவ்விஞ்சென்று, மயில்வடிவாயமைந்த மலைரூபமாயிரு ந்து, முருகக்கடவுளைக் குறித்து ஒருவருஷந் தவஞ்செய்ய; எம்பிரான எழுந்தருளிவந்து அவனை வாகனமாகக்கொண்

டஞ்ஜரி, இன்னும் வேண்டும்வரம் கேளென்று கட்டளையிட்டனர். உடனே சூரன் பணிந்து, “அடியேனை வாகனமாகக் கொண்டதூனறியும் இம்மலை என்னுடைய அம்சத்தால் மபூராசலமென வழங்கவும் இதில் தேவரீர் எந்நாளும் வீற்றிருந்து அடியார்களுக்கு அருள்பாலிக்கவும் வேண்டும்.” என்று வேண்டிக்கொள்ள; கடவுள் “இம்மலையின்கண்ணே பாஸித்தன் என்பவன் சிவபெருமானாற் றனக்குக்கிடத்த சாபத்தை நீக்கிக்கொள்ளுமாறு நம்மைக்குறித்துத் தவஞ்செய்வான்; யாம் அவனுக்கு அறுக்கிரகிக்கவேண்டி இம்மலையின்கண்ணேவந்து, அன்றுமுதல் எந்நாளும் நீக்கமின்றி வீற்றிருப்போம்.” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். ஆகையால் அதனையடைந்து அருந்தவமியற்றில் எண்ணியகருமம் எளிதிற்றக்கூடும்.” என்றுணர்த்தி விடைபெற்றுக்கொண்ட செனறனர்.

அப்பொழுதே மபூராசலத்தையடைந்து, அம்மலையினுச்சியிலேறி அங்குள்ளசுனையில் ஸ்நானஞ்செய்து, விபூதிருத்திராக்ஷந்தரித்து சிவபூசைமுடித்து, பத்மாசனமாக இருந்து, முருகக்கடவுளைக்குறித்து முப்பத்தைந்துவருஷம் தவயோகமும், பின் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலிருந்து சிலகாலங்கடுந்தவமும் புரிந்தும், கடவுள் பிரசன்னமாகாமையினால், அவருடைய தேவிமார்களைக்குறித்துப் பலநாள் தவஞ்செய்தார். அக்காலத்தில், வள்ளிநாயகி முருகக்கடவுளேநோக்கி, “நம்மைக்குறித்து நெடுங்காலமாகத் தவஞ்செய்கின்ற பாஸித்தனிடஞ்சென்று அறுக்கிரகிக்கவேண்டும்.” எனப்பிரார்

த்திக்க; கடவுள் வள்ளிநாயகியைப்பார்த்து, “அப்பாஸதித் தன சிவாபராடியாதலால் அவனுக்கு அருள்பாலித்தல் முறையன்று.” எனக் கட்டளையிடும் மேலுமேலும் தேவியார்வேண்டல்கண்டு முனிந்து, “பெண்ணே நீ சிவாபராதியிடத்தில் இரக்கம் வைத்திருக்கின்றாயாகலின் நமதருகில் நில்லாது அகலுதி.” என்று மேல்விளைவைநோக்கி மறுத்தருளினார். உடனே, தேவிமாரிருவரும் சித்தகன்னிக்களாக வடிவங்கொண்டு சித்தருக்கு முன்வந்துநிற்க; அதுகண்ட சித்தர் முருகக்கடவுளுடைய தேவிமார்களே நம்மையாட்கொள்ள இவ்வுருக்கொண்டு எழுந்தருளிநானத்தூணர்து உபசரித்து, “நீயிரியாவர்? இங்கு வந்தகாரணம் யாது?” என்று வினாவினர். அக்கன்னியர்கள் “இவ்விடத்தில் சித்தர்கள் இருப்பதையறிந்து நாமும் வசிக்கவிரும்பி வந்தேம்; நீர் எங்களைப் புத்திரிகளாகப்பாவித்து ஆதரிக்கவேண்டும்.” என்று கூறி, அதற்கு அச்சித்தர் மனமகிழ்ந்து உடன்பட்டமைகண்டு, தேவதச்சனால் அம்மலையின்மேல் ஒருமாளிகை சிருட்டிப்பித்து, அதிலே தாம்வீற்றிருந்துகொண்டு, “யாவர் வரினும் உள்ளேவிடவேண்டுவதில்லை.” என்று சித்தரைவாயிற்காவலராகநிறுத்தி, அவரால் தினமுங்கொடுக்கப்பட்டகாய், கனி, கிழங்கு முதலியவைகளை உண்டுவந்தார்கள்.

தேவிமார் இங்ஙனயிருக்குநாட்களில், ஓர்நாள் முருகக்கடவுள் திருவுளங்கலங்கி இவர்களை எங்குந்தேடி இளைத்தவர்போல ஈடித்துக்கொண்டு மயூராசலத்தையடைந்து, அம்மலையின்மேலேறி, அதன்மேல் அதிவிசித்திரமாக நவமணிக

ளாஸ் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் மாளிகையை உற்றுநோக்கி, அதனுள்ளேசென்று தேவிமார்களைப்பார்ச்சுவேண்டுமென னும் ஆசையால் ஓர் அரசகுமாரவடிவங்கொண்டு, கையிலே வேல் வாள் வில்முதலியவற்றையேந்தி அம்மாளிகையின் வாயிலிலே நுழையப்பேரக; அத்தருணத்தில், கல்வலராக நின்றசித்தர் சிவபிரானறந்த சாபசம்பந்தத்தால் அவரை முருகக்கடவுளெனத் துணியாது, “இராஜகுமாரனே இம்மாளிகையில் சித்தகன்னியர்கள் வசிக்கின்றார்கள்: நீயோ யுத்தசநந்தனாய் வந்திருக்கின்றாய்: நின்னோடெதிர்த்துச் சமர்புரிவார் இங்கொருவருமில்லை: அன்றியும், மதுநீதியறிந்த அரசர்களுக்கு ஒத்தவரசர்களோடன்றிச் சித்தர்முதலியவர்களோடு யுத்தஞ்செய்வதும் அறமன்று: ஆகையால், இதை விட்டுப்போவதேதகுதி.” என்றார். இவ்வாறுநாத்தும், கேளாது கடவுள் உள்ளேசெல்லத்துணிதலை சித்தரறிந்து, உள்ளேயிருக்கும் தேவிமார்களைத்தியானித்து, அவர்களால் அத்திரசத்திர வித்தையுபதேசத்தோடு ஆயுதங்களையும் தேர்முதலியவற்றையும் கிருட்டித்தருளப்பெற்று, அவர்கள்குருபையால் முருகக்கடவுளோடெதிர்த்து, அவரால்விடப்பட்ட ஆயுதங்களனைத்தையும் தடுத்தமையேயன்றி, அவர்விடுத்த வேலாயுதத்தையும் தேவிமார்தியானபலத்தால் கைப்பற்றினர். அக்காலையில், கடவுள் மிகுதியும் கோபமுடையவர்போல வில்யுத்தத்தைவிடுத்து, மல்லயுத்தங்கொட்டங்கிச் சித்தரது மார்பிலேயறைந்து கீழேதள்ளி, எலும்புகளொடியும்வண்ணம் குத்த; அதனால், சித்தர் மிகவும் சோப

தலையடைந்தும், கடவுளைப்பரிசிக்கப்பெற்றதால் விஷுவில் வருத்தம் நீங்கி இவர் முருகக்கடவுளையென்று உணர்ந்தெழுந்து நமஸ்கரித்துத் துதித்து, “சுவாமீ! அடியேன் செய்த இக்குற்றத்தைப்பொறுத்து, சாபத்தையும் நீக்கியருளல் வேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்தார்.

முருகக்கடவுளும் அவ்வாறேயருள்செய்து உள்ளேயெழுந்தருளிச் சிங்காதனத்திலேவதிந்திருக்க; உடனே சித்தரும் தேவிமார்களை யலங்கரிப்பித்து அழைத்துவந்து அவர்களோடும் வணங்கிநின்று, “அடியேன் புத்திரிகளாகப் பாவிக்கப்பட்ட இக்கன்னியர்களைத் தேவரீர் திரும்பமுடித்து இத்தலத்திலேயே எந்நாளும் வீற்றிருந்தருளல்வேண்டும்.” என்று வேலாயுதத்தையும் சந்நிதியில்வைத்து விண்ணப்பித்தார். கடவுளும் அதற்கியைந்து, சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் கணங்கள்குழ எழுந்தருளும்படி தியானிக்க; எம்பிரானும் அவ்வாறே தேவியாரோடுமெழுந்தருளி மயன்வகுத்த மணமண்டபத்திலே வீற்றிருந்தார். முருகக்கடவுள் சிவபெருமானுடைய ஆஞ்ஞையால் பிரமதேவர் திருமணச்சடங்குநடத்த, சித்தர் தத்தரீர்வார்க்க, கன்னியரிருவரையுந் திருமணம்புரிந்தார். அவ்வமையத்தில் சிவபெருமான் சித்தனானோக்கி, “நம்முடைய சாபத்தினின்று நீங்கிய நீ இந்தஸ்தலத்தில் நமதுகுமாரனாகிய சுப்பிரமணியனோடு இன்னும் ஐந்தாறு வருடமிருந்து உலகத்தில் கைவசமயத்தை விர்த்திசெய்து பின் நம்மிடத்திற் கலப்பாயாக.” என்று கட்டளையிட்டு, தமது திருவருட்குறியாகிய ஓர்சிவ

விங்கமும் அங்கேதோனறும்படி அநுக்கிரகித்து எழுந்தருளினார்.

அவ்வாறே சித்தர் முருகக்கடவுளோடு மயூராதலத்திலிருக்கும்போது, ஓர்நாள் கடவுள் சித்தனானோர்க்கி, “கீ நம் பெருமான் ஆக்கினைப்படியே பூமியிற்சென்று பீர்குவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து வரக்கடவை.” என்ற கட்டளையிட்டு, முத்துச்சிவிகைமுதலியவற்றையுங் கொடுத்து அனுப்பியருள; சித்தர் சிவிகையிலேறி, அடியார்கூட்டத்தோடும் பலதேசங்களினுஞ்சென்று, அங்கங்குள்ள அன்பர்களுக்கு வேதாகமங்களினுயர்ச்சியையும் அவற்றிற் கூறப்படும் சைவசமயத்தினருமையையும் அதற்குரிய விபூதிருத்திராக்ஷ பஞ்சாக்ஷரங்களின்பெருமைகளையும் இவற்றைக் கைக்கொண்டு சிவபெருமானை வழிபட்டாலன்றி முத்திப்பேறில்லையெனபதையும் உபதேசித்து, தம்முடைய ஆச்சிரமத்தையடைந்து, அங்கே பிரசன்னராகவிளங்கும் முருகக்கடவுளை நமஸ்கரித்துநின்றனர். சிவஞானத்தை யாவருக்கும் உபதேசித்துவந்தமையால் சித்தருக்கு சிவஞானபாலசித்தர் என்னுந் திருநாமமுண்டாயிற்று. அவ்வேளையிற், எம்பிரான் சித்தனானோர்க்கி, “வேண்டியவரங்களைப் பெற்றுக்கொள்.,, என்று கட்டளையிட; சிவஞானபாலசித்தர் நமஸ்கரித்துநின்று, “ஐயனே, அடியேனுண்டாக்கப்பட்ட இந்தமடத்திலே அடியேனுடையகீடன் ஆசாரியாபி டேகம்பெற்று மாணுக்கர்களுக்கு ஞானோபதேசம்புரிந்துகொண்டு விளங்கும்படி தேவரீருடைய திருவருளைப் பதிவித்தல்வேண்டும்.” என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டார்.

முருகக்கடவுள், இதற்குமுன்னே * பச்சைக்கந்தி¹தேசிகர்மரபிலே புத்திரப்பேறில்லாமல்உருந்திய அம்மவையெனபவள் பெருமுக்கனமலையையடைந்து பாலசித்தர் திருவுளப்பாங்கின்படியே தினந்தோறும் திருவமுதி கொள்ளும்படி சூரக்கள்ளிப்பாலைக் கறந்துவொடுத்துக்கொண்டிருக்க ஒருநாள் தையகூர்ந்து அப்பாலசித்தரளித்த பாற்பிரகாதசேடத்தாலுதித்து அருகே தொண்டிபூண்டொர்முகிநிற்கும்புதல்வரையழித்து, சநியாசாச்சிரமந்தந்து, ஆசாரியாபிடேகமும் ஞானோபதேசமும்புரிந்து, தமது அம்சத்திலே ஓரம்சம் அவரிடத்திலேபதியும்படிசெய்து, “நீ பாலையுணவாகக்கொண்டு சீடபரம்பரையோடு சிவஞானதேசிகனென வாழ்வாயாக.” என்று அநுக்கிரகித்து, மடத்திலிருத்தி, பின்பு சித்தநானோக்கி, “பிரமநிலையுணர்ந்த நீ பாலவயதோடும் சித்தனாகத் தங்கியிருந்தமையால் இவ்வாச்சிரமத்

* இவ்வாசிரியர் கன்னடதேயத்திலேயவதரித்து, மல்லிகார்ச்சுனபருப்பதத்திலே சிவகாலந்தவம்புரிந்து, சிவானுக்கிரகம் பெற்று, பின்னர் தென்றிசைநோக்கி வருங்கால் வழியிலே, சோமேசர் கட்டமுதளிக்க வுண்டு, மலையனூரையடைந்து, அங்கே, சலத்திற்பதிந்துகிடந்த மரகதக்கடகமானது தானேவந்து தழுது திருமேனியிலே பச்சையொளிபரப்பிப் பிரகாசிக்கும்படி அற்புதங் காட்டியருளி. அதுகண்ட அரசனால் யானைமுதலிய பலவிருதுகளுந்தந்து உபசரிக்கப்பெற்று, சிதம்பரத்தையடைந்து தெய்வீகமூற்று விளங்கியிருந்தவர்.

திற்கு* பிரமபுரமெனவும் பாலசித்தர்மடமெனவும் பெயர்வழங்குக.” என்று திருவாய்மலர்ந்து, அவனாடன் மயூராசலத்தையடைந்து, முன்னர் சூரனுக்கருளியவரத்தின்படியே தமது தேவிமார்களோடும் வீற்றிருந்தருளினார். சித்தரும் அம்மலையிலே சிலகாலமிருந்து மிதுனமாதத்திற் திருவாதிரை நகரத்திரத்திலே அம்முருகக்கடவுளுடைய சந்நிதிக்குத் தென்பக்கத்தில்விளங்கும் சிவலிங்கமயமாயினார்.†

சிவஞானதேசிகர் அதுகண்டு அற்புதமுடையராய் பலவாறுதுதித்து, முருகக்கடவுளுக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானுக்கும் நித்திய ஸ்ரமித்திகங்களைக் காலந்தோறும் வழுவாமல் நடத்திக்கொண்டு மயூராசலத்திலும் பொம்மபுரத்திலும் சிலகாலமிருந்தனர். பின்பு காஞ்சீபுரத்தையடைந்து, ஏனாம்பரநாதரைத்தரிசித்து, அன்பர்கட்கு அருள்பாலித்து இருக்கும்பொழுது, விஷந்தீண்டியிறந்த ஒருவனை அன்பர் வெண்டுகோளின்படி உயிர்ப்பித்து, அவ்விடத்திலே எக்காலமும் விஷவாதனையில்லாதிருக்கவும் அறுக்கிரகித்தனர். அதுகேட்டு அந்நாட்டையானும் நபாபு வென்பவன், தன் மனைவிக்கு நேரிட்டிருக்கும் கொடிய சூலைநோயைத் தணிப்பித்துக்கொள்ளும் உத்தேசமுடையவனாய்ச் சந்நிதியையடைந்து வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள; அவனை நோக்கி, “ஏகாம்பரநாதர் சந்நிதிமுதலியவற்றில் உன்னுந்

* பிரமபுரம் என்பது பொம்மபுரமென்றாகி பொம்மைப்பாளைமென மருவிறு.

† இச்சரித்திரவிரிவை மயூராசலபுராணத்துட்காண்க.

குறைக்கப்பட்ட நித்தியநைமித்திகங்களை முனப்பேரல் நடத்துவையாயின் இந்நோய்நீங்கும்.”¹ என்று கட்டளையிட்டு, விபூதியால் ஆந்நோயைத்தணித்து, ஆலயங்முக்கு முனையினுமதிகமாக நிபந்தனைகளை நடத்துவித்து, அங்கே அவனால் உணர்விலமுதலியவைவிடுத்து கட்டுவிக்கப்பட்ட திருமடத்தில், அடியார்களால் மகேசுரபூசமுதலியவற்றை நடத்திக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தனர்.

சிலநாட்சென்றபின் அங்ககன்று, வழியிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு * செய்யுளாயடைந்து, அங்கே வேளாளரிற்சிலர் பரிசோதனையினிமித்தம் ஓர்புதுக்குடத்தில் நிறைத்து மறைத்துக்கொண்டுவந்த வெண்மணலைச்சுருக்கரையாக்கி, யாவருக்குமளித்து, அவர்களால் நிலமுதலியவைவிடுத்து கட்டுவிக்கப்பட்ட திருமடத்தில் வதிந்திருந்து, பின்பு தக்ஷிணயாத்திரையைவிரும்பி, சிதம்பரத்தையடைந்து, ஸ்ரீநடேசப்பெருமானைக் காலந்தோறும் தரிசித்துக்கொண்டு சிலதினம் வசித்துநீங்கி, இடையிலுள்ளதலங்களையும் தரிசித்து, மதுளாயையடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனர். அக்காலையில், தையல் வேலைசெய்பவனொருவன் புதல்வற்பேற்றைவிரும்பி அது காரணமாக மீனாட்சியம்மையின்சந்நிதியிற் கட்டுதற்கு அறுபத்துநான்குதிருவிளையாடல்களையும் நெடுங்காலமாக தையலாற்சித்திரித்த ஒரு அரியபடத்தை அந்த அம்பிகையின் கட்டளைப்படியே, சிவஞானதேசிகர் சந்நிதியில்வைத்து, மனைவியுடன்வணங்கி விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள; உடனே

* சேய்யொன்பது செய்யுளொன வழங்குகின்றது.

அச்சித்திரபடத்தைநோக்கி திருவுளமகிழ்ந்து, அவ்விருவருக்கும் மூப்பையகற்றி, இளமையைத்தந்து, பூத்திரப்பேற்றையுமளித்து, அத்தலத்தினிங்கி, மற்றையதலங்களை யுந்தரிசித்து விருந்தரசலத்தையடைந்து, சுவாமியதரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலநாள்வாசஞ்செய்து, பொம்மபுரியைச்சேர்ந்து, தெய்வீகசித்தியோடு விளங்கியிருந்தார்.

இங்ஙனம் விளங்குநாட்களில், ஜீவகருணையால், அநேகருக்கு விபூதியளித்து கூன குருடு முடமுதலிய அங்கவீனங்களையும், குடர்நோய் வெப்புநோய் காசமுதலிய கொடியவியாதிகளையும், மாந்திரிகர்களால் நீங்காதுவருத்தினிற்றவிய பேயமுதலியவற்றையும் நீக்கியருளினார். இவற்றை அடுத்த கூனிமேட்டிலிருந்த ஓர் மாந்திரிகன்கண்டு, பொருமைகொண்டு செஞ்சியையடைந்து, திரியம்பகமகாராஜாவைக்கண்டு, “ஐயா! தங்களாளுகையிலமைந்த பொம்மபுரத்திலிருக்கும் சிவஞானதேசிகொன்பவர் மிகவும் சித்துடையவர்போல நடித்து சனங்களைவஞ்சிக்கின்றனர்: ஆகையால் அவரைப் பரீக்ஷித்து நமது நாட்டைவிட்டகற்றுவதே தகுதி.” என்றனன். அதுகேட்ட அரசர் உடனே இளமைதொடுத்து நராமுதிரந்தகூந்தலையுடைய தன்பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டுவந்து சிவஞானதேசிகரையடைந்து, தன்கருத்தை அச்சத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள; அப்பொழுதே திருநீற்றினால் அநநரையைமாற்றுவித்தருளினார். அதுகண்டமாந்திரிகள் இவரை ஓர்வகையாகமருட்டி ஊரைவிட்டகூற்றவேண்டுமென்னும் உத்தேசங்கொண்டு, அரசரானோக்கி, “எங்களிருவருள் கடலினுள்ளேமூழ்கிக் கரையேறுபவ

ர்களே சித்தியில்வல்லவர்கள்.” எனறு வீண்வாதஞ்செய்ய; அரசர் ஞானதேசிகரநுமதிபெற்று, அவர்களோடு தோணியேறிச்சென்று, அவ்விருவரும் கடலினுள்ளேமுழ்கியவுடன்காபையடைந்து, அதற்குமுன்னமே அங்குவந்துவீற்றிருக்கும் ஞானதேசிகரைக்கண்டு, அதிசயித்துவணங்கி, அம்மாதிரிகள ஒருமீனாஸ்விமுகப்பபட்டதை அவ்வாசிரியராகேள்வியுற்று, மனம்வருந்தி, “ஐயனே! தேவரீருக்கு அபராதியாகிய” அம்மாதிரிகளை மீனவாயினின்றும் வரவழைத்தருளல்வேண்டும்.” எனப் பிரார்த்தித்தார். அவ்வரவேண்டும்கொளினபடியே அவனையுயிர்ப்பித்து, நல்லறிவுபாதித்து, அடிமையாக்கிக்கொண்டருளினார்.

அப்பொழுது, அரசர் மனமகிழ்ந்து பொம்மபுரத்திலே ஒரு பெரியதிருமடங்கட்டுவித்து, அதிலே எவர்கள் எப்பொருளைவிரும்பினும் ஈதற்கு வேண்டும் சிலகிராமங்களைச் சர்வமானியமாகச் சிலாசாசனமெழுதி நியமித்துவிட்டு, யானைமுதலியபற்பலவிருதுகளையும் காணிக்கையாகக்கொண்டு, ஞானதேசிகர்சந்நிதியையடைந்து, “எம்பெருமானே, இவற்றை அங்கீகரித்து அடியேங்களைச்சந்ததிபரம்பரையாக ஆட்கொண்டருள்வதுமல்லாமல் இப்பொழுது அடியேனுக்கு மிகுதியும் சத்துருக்களாயுள்ளவர்களைவெல்லும் ஆற்றலையும் தந்தளித்தல்வேண்டும்.” எனவணங்கிப் பிரார்த்திக்க; தேசிகர் அவ்வாறேவென்று அரசாரும்படி ஆசீர்வதித்துத் திருநீறளித்து * அணுக்கத்தொண்டராகக்கொண்டு, அவரால் சில துவ்வியதலங்களில் அடியவர்கள் ஆராதனையின

பொருட்டுத் திருமடங்கட்டுவித்து, மயூராசலத்திலும் பொம்மபுரத்திலும் முருகக்கூடவுளுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் அடியவர்பூசைமுதலியவற்றிற்கும் வேண்டும் நிபந்தனைகளையேற்படுத்தியருளினார். அன்றியும், நடுநாட்டிலே சிலபாகத்தையாண்டுகொண்டிருந்த சிதம்பரபூபதியென்பவர், தமதரசரிமையை வேற்றரசன கவர்ந்துகொண்டமையால், ஓர்வகைவெறுப்புத்தோன்றி, இனிபிச்சையெடுத்துண்டு பெரியோர் பணியியற்றியுய்தலே தகுதியெனத்துணிந்து, பொம்மபுரத்தையடைந்து, இயன்றபணிகளை இயற்றிக்கொண்டிருக்க; ஒருநினைம் தேசிகர் திருவருள்கூர்ந்து, அவர்பக்கத்திலிருந்த சிலசேனைகளைக்கொண்ட படைவீரனென்று அரசாரும்படியாசீர்வதித்துத் திருமீறளித்து, இவரையும் அடிமையாகக்கொண்டு, தாம் தம்மையடைந்த மாணுகர்களுக்கீ ஞானோபதேசம்புரிந்துகொண்டு சிவயாகசமாதியிலவீற்றிருந்தருளினார். இதுநிகழ்க.

காஞ்சீபுரத்திலே, ஏறக்குறைய இருநூற்றெண்பதுவருடங்களுக்குமுன் தொண்டைமண்டலவேளாளர்க்குத் தீக்ஷாகுருவாகக் குமாரசுவாமிதேசிகர் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர், திருக்கார்த்திகைத்தரிசனத்திற்காகத் திருவண்ணாமலையாத்திரைக்குப்புறப்பட்டு, ஒருநாள் வழியில், ஒருநந்தனவனத்திற்றங்கிச் சிவபூசைமுடித்து, அன்றுசாயங்காலமே தாங்குமித்த அத்தலத்தையடைந்து, அங்குள்ள ஈசானியதீர்த்தத்திலே அதுட்டானஞ்செய்துகொண்டு, பூசைப் * பேடகம் எங்கே? என்று பரிசனர்களிடத்து வினாவு;

* பெட்டகம் என்பதும் வழக்கம்.

அவர்கள், பகவிலேதங்கியிருந்த இடத்தில்வைத்து ஓற்ற
 துவரததாக ஆச்சத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதுகே
 ட்டு, மிக மனக்கலக்கமுற்று, அப்பரிசனர்களை பகற்றங்கிய
 ருந்த நந்தனவனமவரையும் பரிசோதித்துவரும்படி அனுப்
 பிவிட்டோர் தாம் ஓரிடத்திற்போய், நம்முடைய ஆன்மார்த்த
 மாகிய உடையவரை விட்டுப்பிரியும்படி நேரிட்டதே! என
 னும் வருத்தத்தால் அன்றிரவுமுழுதும் நித்திரையின்றிச் சி
 வத்தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அத்தருணத்தில்,
 அவரது சிவபுண்ணியமுதிர்ச்சியினாலே திருவண்ணாமலையில்
 எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான், ஓர் சங்கமத்திருவுரு
 வங்கொண்டு, அவரிடத்திற்கெழுந்தருளி, தம்மெதிர்வந்து
 தமக்குநிகழ்ந்த ஆபத்தைத்தெரிவித்து அன்பொடுவணங்கி
 நின்று அவர்மீது கருபானோக்கஞ்செய்து, “நீர் அங்கம்வே
 று இலங்கம்வேறாக இருந்தமையால் இவ்வாறு பிரியும்படி
 நேரிட்டது: இலங்காங்க சம்பந்தியாயிருந்தால் இவ்வண்ண
 ம் நேரிடுதலியலாது: உமது பூசைப்பேடகம் நானையுதயத்
 தில் வந்துசேரும்: நீர் இதுமுதல் இலங்கதாரணஞ்செய்து
 கொள்ளும்.” என்று அநுக்கிரகிக்க; அவர், இச்செய்கை
 தமதுசீடர் பந்துக்கள் முதலானவர்களுக்கு விரோதமாக
 இருக்கும் என்பதை விண்ணப்பித்து நின்றனர். அதுகேட்ட
 சிவபெருமான், “அந்தச் சீடர்முதலியோராற் பெறப்படும்
 பயன் சிறிதுமில்லை: நமது கட்டளைப்படி நீர் சிவலிங்கதார
 ணஞ் செய்துகொண்டால் உமக்கு மூன்றுபுத்திரர்களும் ஓ
 ருபுத்திரியும் பிறப்பார்கள்: அவர்களால் இம்மை மறுமை
 யின்பங்களும் முத்தியுஞ்சித்திக்கும். ஆதலால், இவ்வாலய

த்திற்குத் தெற்குவீதியிலுள்ள மடத்திலிருக்கும் குருத்தவரிடத்திலே தாரணதீக்ஷைசெய்துகொள்ளும்.' என்ற வற்புறுத்தி ஆஞ்ஞாபித்து, வீரசைவ சமயாசாரநெறிகளையும் போதித்து, அவ்வாறே குருதேவருக்குங் கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார்.

மறுநாட்காலையில், சிவபெருமானது திருவாக்கின்படியே பூசைப்பேடகம் வரப்பெற்று, ஸ்ரீகுருதேவராலனுப்பப்பட்ட அடியார்களோடு மடாலபத்தையடைந்து, குருதேவரைத்தரிசித்து, அவராலே தாரணதீக்ஷைசெய்யப்பெற்று, திருக்கார்த்திகைத்திருவிழா நிறைவேறியபின் குருதேவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, காஞ்சிபுரத்திற்குவந்து, தமது அறுட்டானப்படியே சீடர்களுக்குத் தாரணதீக்ஷைசெய்துகொண்டிருக்க; அக்காலத்திலே, அவருக்கு அண்ணாமலையார் அறுக்கிரகித்தபடியே மூன்றுபுத்திரர்களும் ஒருபுத்திரியும் அவதரித்தார்கள். தந்தையாராகிய குமாரசுவாமிதேசிகர், களிகூர்ந்து அவர்களுக்கு, முறையே சிவப்பிரகாசம், வேலாயுதம், கருணப்பிரகாசம், ஞானம் பிகை என்று நாமகரணந்தரித்து, முதனமுவரும் கல்வியிற்பயின்று வருங்காலத்தில், சிவலிங்கவயிக்கியமாயினார்.

பின்பு மூத்தவராகிய சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், தமது சகோதரர்முதலியவர்களோடு திருவண்ணாமலைக்குப்போய் குருதேவரைத் தரிசித்து, அங்கே வாசஞ்செய்துகொண்டு, தமது கல்விமுயற்சியிற்றளராத வாழும் நாள்களுள் ஒருநாள், அந்தச் சோணசைலத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து

வரும்போதே, சோணசைமாலையெனப்பெயரிய நூறு செய்யுள்களால் அதனைத் தோத்திரம்பண்ணினார்.* யின்னும் பேரிலக்கணங்களைப் பெரிதுங்கற்கவிரும்பி, தமது சகோதரர்களுடனே தக்ஷிணதேசத்திற்குப் பிரயாணமுற்று, வாலிகண்டபுரத்திற்குத் தென்பாகத்திலுள்ள துறைமங்கலம் என்னும் நகரத்தைச்சார்ந்த ஒரு நந்தனவனத்தில், சிவபூசைசெய்துகொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில், அக்கிராமாதிபதியாயும் சிவலிங்கதாரியாயும் குருலிங்கசங்கமபத்தியிற் சிறப்புற்றவராயும் விளங்கிய அண்ணாமலைவாட்டியாரொன்பவர், சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்வரவைக் கேள்வியுற்று, அங்கடைந்து தரிசித்தமாத்திரத்தில், அவரிடத்தே அநுக்கிரகம்பெறவிரும்பி அடிமைபூண்டு, “சுவாமீ, தேவரீர் இவ்விடத்தில் வாசஞ்செய்தருளவேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்து, அவரை உடன்படுத்தி, தங்கள் குருவாகிய செனனவசவையர்மடத்திற்கு மேற்றிசையில் ஒருதிருமடங்கட்டி, அதில் சுவாமிகளை எழுந்தருளுவித்து,* அகோரத்திரம் பிரிவின்றி அனுக்கத்தொண்டராயமர்ந்திருக்க; சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், அவருக்குச் சனமார்க்கங்களைப் போதித்துக் கொண்டு, இரண்டுவருஷம்வரையில் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார்.

அதன்பின்பு தாங்கொண்டகருத்தை நிறைவேற்றவிரும்பி, தக்ஷிணதேசத்திற்குச்செல்லல்வேண்டுமென்பதை அவருக்கறிவுறுத்தித் திருநெல்வேலியையடைந்து, தாயிரபர்ணிந்திதிரத்திலிருக்கின்ற சிந்துபூந்துறையில் தருமபுரவாதீன

த்து வெள்ளியம்பலவாணசுவாமிகள் இலக்கணவிலக்கியங்களில் அதுவல்லவர்களாய் இருக்கின்றார்கள் என்பதைக் கேள்வியுற்று, அவ்விடத்திற்சென்று சுவாமிகளைக்கண்டு, தாம் இலக்கணங்கற்கவேண்டி வந்தமையைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். அச்சுவாமிகள், சுவாமிகளுடைய இலக்கியப்பயிற்சியை அறிதற்பொருட்டு, “கு, என்பதை முதிர்கொண்டு ஊருடையான், என்பதை இடைப்பெய்து கு, என்பதையே நற்றினுங்கொண்டு முடியும்படி ஒருவெண்பாப்பாடுக.” என்று கூற; சுவாமிகள்,

“குடக்கோடு வானெயிறு கொண்டாற்குக் கேழன்
முடக்கோடு முன்னமணி வாற்கு—வடக்கோடு
தேருடையான் நெய்வுக்குத் தில்லைதோன் மேற்கொள்ள
லுருடையா நென்னு முலகு.”

எனவும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். மேலை வெண்பாவினுள் வடக்கோடுதேருடையான் என்று அமைத்தமையை அச்சுவாமிகள் வியந்துபாராட்டி, சுவாமிகளைத் தழுவித் தம்மருகிருத்தி, சுவாமிகள் சகோதரர்களாகிய வேலையசுவாமிகள் கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள் என்னும் இருவருக்கும் ஒருபக்கத்துள் பஞ்சலக்ஷணங்களையும் பாடஞ்சொல்லிமுடித்தார். அதுகண்ட சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பேருவகையுற்று, அண்ணாமலைபாட்டியாரொன்பவர் தங்களுக்கு வழிச்செலவிற்குபகரித்த மூன்றுபொன்னையும் குருதக்ஷணையாகவைத்து உபசரிக்க; அச்சுவாமிகள், “இது நமக்குவேண்டுவதில்லை: நம்மைத்தாழித்தலையே இயல்பாகக்கொண்டு திருச்செந்தூரில்வசிக்கும் தமிழ்ப்புலவரொரு

வளைத் தங்கள்முன்னிலையில் வெற்றிகொண்டு அவர்வந்து நம்மைவணங்கும்படி செய்துகோட்டில் குருதகூட்டினாயாகும்.” என்று மஹத்தருளினார்.

அவர்கருத்தறிந்த சுவாமிகள் அதற்குடனபட்டு, அவர்மாணுக்கரோடும் திருச்செந்தூருக்குப்போய், முருகக் கடவுளைத் தரிசனஞ்செய்து பிரதக்ஷணம்வரும்பொழுது; அச்சுவாமிகளாற் சுட்டப்பட்ட தமிழ்ப்புலவர், எதிர்ப்பட்டுச் சிவப்பிரகாசகவாமிகளை யாவொன்ற அவருடனவந்த மாணுக்கரிடத்திறுனேவினாவி, மேற்படிசுவாமிகளிடத்திற் பாடிவகைட்டசுவாமிகள் என்பதை அறிந்துகொண்டு, அவர்களைத் தமது வழக்கப்படிபே ஞாவிக்கத்தலெப்பட்டார். அப்பொழுது சுவாமிகளுக்கும் புலவருக்கும் கலகமேரீட; புலவர், சுவாமிகளை ஞாதனவகையாற்பாடி வெற்றிபெறுவோமெனத் துணிந்து, “நாமிருவரும் நிரோட்டகயமகம் பாடுவோம்: முன்னர்ப் பாடிமுடித்தவருக்கு அஃதியலாதார் அடிமையாவோம்.” என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்தார். சுவாமிகள், தங்கருத்து நிறைவேறுதற்கு வாயில் இதுவே என்றுகருதி அதற்கிசைந்தருளி, அவர் பாடுபாடத்தொடங்கி உடனே, அத்தலத்து முருகக்கடவுண்மீது நிரோட்டகயமக வந்தாதித்தொடையாக முப்பதுகட்டளைக்கலித்துறைபாடி முடித்த தருளினார். அதுகண்டபுலவர், தாம் ஒருசெய்யுளேனும் பாடிமுடியாமையையுணர்ந்து, சுவாமிகளுடைய திருவடிகளை வணங்கி, “அடிமையாயினேன்.” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; சுவாமிகள், தமீதடிமையாயமைந்த அப்புலவரை ஆதீனத்திற்க்கழைத்துவந்து அச்சுவாமிகளுக்கு அடிமையாக்கி

விட்டார். அச்சுவாமிகள் திருவுளமகிழ்ந்து, சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைப்பார்த்து, “தாங்கள் பாடியசெய்யுளில் சிவ பெருமானுக்குரியதலம் சிதம்பரமேயெனச்சட்டிக் குறிப்பால்விளக்கினமைபால் அத்தலத்திலே சிலகாலம் வாசஞ் செய்தருளுக.” என்று விடைகொடுத்தனுப்பியருளினார்.

சுவாமிகள் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, சிவஸ்தலங்க டோறுஞ்சென்று சுவாமிதரிசனஞ்செய்து, துறைமங்கலத் தைச்சார்ந்து, முன்போலவே அண்ணாமலைபாடியா னென்பவருக்குத் திருவருள்பாலித்து, அவரது வேண்டுகோளின் படி அவராளுகையிலமைந்த வாலிகண்டபுரத்தின் வடமேற்பாகத்துள்ள திருவெங்கைமாநகரத்திலே, தம்பொருட்டு அவராற்கட்டப்படட திருமடத்தில் வீற்றிருந்துகொண்டு, அத்தலத்திலுள்ள பழமலர்நாதர்மீது திருவெங்கைக்கோவை, திருவெங்கைக்கலம்பகம், திருவெங்கையுலா, திருவெங்கையலங்காரம் என்னும் நான்கு பிரபந்தங்களை இயற்றியருளினார். அக்காலத்தில் ஒருநாள், அவ்வூர்ப்பிடாரியா ரது உற்சவதிரத்தால், அடியார்க்குபயோகமாகத் திருமடத்தெதிரிலிருந்த முருங்கைமரம் அழிந்தமைகண்டு,

“திருந்துதமிழிலக்கணவைந் திணைக்கோவை விருத்த கிரிச் செல்வற் கோதும், பெருந்தகைமை யுடையமயாம் விடுமோலை வெங்கைநகர்ப் பிடிாரி காண்க, விரும்புவியிலொருமுருங்கைக் கொம்பொடியா மற்காத்தங் கிருக்கு நீரம், முருங்கைதனை வேரோடுங் களைந்தனையென்றாலுனக்கு முறைய தாமோ.”

என்னும் திருவிருத்தத்தை அருளியமாத்திரத்தே, அவ்விர

தம்' அழிந்தொழிய; தாம் சிலகாலமங்கிருந்து, துநீர்நங்க லத்தையடைந்தருளினார்.

அக்காலத்திலே, அண்ணாமலைஓட்டியார்பொன்பவர், சுவாமிகளை “தேவரீர் விவாகம்செய்துகொள்ளவேண்டும்.” எனறு பிரார்த்திக்க; சுவாமிகள்,

“சேய்கொண்டா ருங்கமலச் செம்மலுட னேயரவப், பாய்கொண்டா னும்பரவும் பட்டிச் சுரத்தானே, நோய் கொண்டா லுங்கொளலா நூறுவய தளவிருந்து, பேய்கொண்டா லுங்கொளலாம் பெண்கொள்ள லாகாதே.” எனவும்,

“நிட்டையிலே யிருந்துமனத் துறவடைந்த பெரியோர்க ணிமலன் றானாக், கிட்டையிலே தொடுத்துமுத்தி பெறுமளவும் பெரியசுகங் கிடைக்குங் காம, வெட்டையிலே மதிமயங்குஞ் சிறுவருக்கு மணம்பேசி விரும்பித் தாலி, கட்டையிலே தொடுத்துநடுக் கட்டையிலே கிடத்துமட்டுங் கவலை தானே.” எனவும்,

விடையளித்தருளினார். சுவாமிகள் கருத்துணர்ந்து, பின்பு வேலையசுவாமிகளைப் பிரார்த்திக்க; அவர், சிவப்பிரகாசசுவாமிகளுடைய கிட்டளை எவ்வாறாமோ என்னுங் கருத்தால் உடன்படல் மறுத்தலென்னும் இரண்டுமின்றி மௌனராயினார். பின்னர் யாத்திரையினின்றும் வந்த கருணைப்பிரகாசசுவாமிகளிடத்தில் தமது வேண்டுகோளை விண்ணப்பஞ்செய்தமாத் திரத்தில், அவர், அதற்குத்தரமாக,

“நாணி யென்பதை நாரியென் றுரைத்திடு நசையால் வேணு வானது வளைந்துபோய்ப் புகுந்தது வென்றும்

காண் ஓர்வதோ ருருவமெய்ந் நாரியைக் கண்டாற்
பூணு வார்மயல் காணீய னென்பதும் புதிதோ.”

எனனும் கவித்துறையைப்பாடித் தமதுகருத்தை உள்ளயடி
தெரிவித்தார்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், தம்பின்னோராகிய தீருவர்க
ருத்தையும் உணர்ந்து, அவர்களுக்குத் தாம் துறவறம்பூண்
டமையைத் தெரிவித்து மணம்புரிவித்து, அத்தருணத்திலே
பூவரும் பேருவகையுடம்படி வினோதமாக,

“ஐயநின் சென்னியிசை யுறைகின்ற மடமங்கை யாரொ
னன வுமை வினவவு, மனனதொரு மடமங்கை யனறுவெண்
டனாகொழித் தழுகொழுகு தண்புன லெனத், துய்யவொளி
யானனங் கரியவிழி காதுவாய் தோயத்தி லுண்டோ வென
ச், சொல்லருங் கமலமலர் காவிலர் கொடிவள்ளை தூய
செங் குழுந டென்னப், பொய்யென நினைத்துநற் கொங்கை
யுங் கூந்தலும் புளவினிடையுண்டோ வெனப், புற்புதஞ்
சைவலம தெனவே மறுததுப் புகன்றிடுதி நங்கா யெனத்,
தையலவ னேனென்ன நானொடு வணங்கியென் றன்பிழை
பொறுத்தி டென்றே, சங்கர னுரைத்திடத் திருவுள மகிழ்ந்
தசிவ சங்கரி யுமைக் காக்கவே.” எனவும்,

“அரனவ னிடத்திலே யைங்கரன் வந்துதா னையவென்
செவியை மிகவு, மறுமுகன கிள்ளினு னெனறே சிணுங்கிட
வு மத்தன்வே லவளை நோக்கி, விரைவுடன் வினவவே யண்
ணென் சென்னியில் விளங்குகண் ணெண்ணின் னென,
வெம்பிடும் பிள்ளையைப் பார்த்துநீ யப்படி விகடமேன் செ
ய்தா யென, மருவுமென் கைநீள முழமளந் தானென்ன

மயிலவ னகைத்து நிற்க, மலையறைய னுதவவரு முனையவ னை நோக்கிநின் னைந்தரைப் பாரா யெனக், கருதரிய கடலா டை யுலகுபல வண்டங் கருப்பமாப் பெற்ற கன்னி, கணப தியை யருகழைத் தகமகிழ்வு கொண்டனள் களிப்புட னு மைக் கருக்கவே.” எனவும்,

“அம்பிகை யானறன்னை நோக்கியுன னுபுரண மரவ மென யுமையை நோக்கி, யரியரவ சயனத்தை யரவுருவ மானத்தை யறியாய்கொல் சிறிது மெனன, நம்பிமனை தொ டுமிரந் துணுமாண்டி நீயென்ன நான்ருத னறிவே எனன, நவையுறும் பொய்புகன் றீரோனப் பாரத நடந்ததே கரியா மென, வெம்பியொரு வன்பிரம் பாலடித் தானென விளங் கிழை யொருத்தி தாம்பால், வீசினது சொல்லென்ன வெண் னு யிரம்பெண்கண் மிகுகற்பை நீக்கினை யெனப், பம்புகற் பினிலோ நிரட்டிப்பு நீக்கினது பதறாம னீகே எனப், பர மருட னிவ்வாறு விளையாடு பச்சைப் பசங்கொடி யுமைக் காக்கவே.” எனவும்,

“அச்சுத னளிப்பனில முமதுநே யன்வித்தை யருளுவ ன் பலபத்திர, னலமுதவு வன்சமன பகடவ னந்தமக் கான தோ றொருது முண்டே, முச்சிர வயிற்படையினைக் கொழுவ தாக்குவோ மொய்ப்புட னிழுத் திறக்க, முந்திய வடக்கயிற் றுடன்மற்று நமதன்பர் நுன்போ யிரந்து கொள்வோ, மி ஷ்சையுடை நமதினைய தனையனா கியகந்த னினிமையொடு மாடு மேய்ப்ப, னினியுழுது பயிரிடுத னன்றுநன் றிதைவிட் டிரந்துண்ப தின மெனவே, கச்சமுலை மாதுமை யுரைத்திடு ம் புத்தியைக் கைக்கொண் டுளத்தி விதுநந், காரிய மெனக்

கருதி மீமத்தக் களித்திடுங் கண்ணுத லுமைக் காக்கவே.”
எனவும்,

“கவுரிகீம லாயர னிரந்தசோ றுணவெனக் கமலைமண
கண்டே னெனக், காளையொன் றேயரற் கெனமாடு மேய்த்
ததைக் கட்டிடைய னாரோ வெனச், சிவனொருவர் தூதென
ன் வத்தூ ஆ சென்றகதை செப்பிலொரு பாரத மெனச், சே
ரோடு திருடினா னரனெனக் கட்டுண்ட செய்திநா மறிவோ
மென, வவையினட மாடினா னரனென்ன வவ்வாட லரவம
றியாதோ வென, வாலமதை யுண்டன னரனென்ன மண்ணு
ண்ட வதனையறி யோமோ வென, விவரமொடு மலைமகளு ம
லர்மகளு மிவ்வாறு விளையாடு மிவர்க டுணையா, மேவிவரு
புத்ரமித் திரகளத் திரருடன் மேன்மேலு மிக வாழியே.”
எனவும், சிலசெய்யுள்களால் ஆசீர்வதித்தருளினார்.

பின்பு தம்மிடத்தன்புபூண்ட அண்ணாமலைஒட்டியா
ரோடு சிதம்பரத்திற்கு எழுந்தருளி. அங்கே ஒரு திருமட
ங்கட்டுவித்து அதில் வீற்றிருந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்து
கொண்டு, சிவப்பிரகாசவிகாசம், தருக்கபரிபாஷை, சதம
ணிமாலே, நால்வாநான்மணிமாலே என்னும் பிரபந்தங்களை
ச் செய்தருளி, அத்தலத்தை அருமையாகநீங்கி, பிறதலங்
களையும் வணங்கி, திருக்காட்டுப்பள்ளியையடைந்து, சுவா
மிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனர். அங்கிருக்கும்
போது, கல்வியறிவிற்குநந்த ஒருபெண் வீதியினிடத்தே உப்
புவிற்றலைலைக்கண்டு, இரக்கமுற்றுத் திருநோக்கதிகை
செய்து, அவளாது நல்லுழையும் பரிபக்குவத்தையும் உண

உச்ச சிவப்பிரகாசசுவாமிக்ள்வரலாறு.

ர்ந்து, அவளுடைய புலமையைப் பிறர்க்குப்பலப்படுத்தித் திருவுளங்கொண்டு,

“இறைய வுளதோ வெளிதோ கொளுடேவம்
பிறையை முடிக்கணிந்த பெம்மா - னுறையுந்
திருக்காட்டுப் பள்ளி திரிபாவாய் நீயிங்
கிருக்காட்டுப் பள்ளி யெமக்கு.”

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளியமாத்திரத்தே, அப்பெண,

“தெனனோங்கு திலைச சிவப்பிரகா சப்பெருமான்
பொன்னோங்கு சேவடியைப் போற்றினே-மன்னோன்
றிருக்கூட்ட மத்தனைக்குந தெண்டனிட்டோந் தீராக்
கருக்கூட்டம் போக்கினோங் காண்.”

என்னும் வெண்பாவைப் பாடிக்கொண்டு, தரிசனவேதியி
னெதிர்ப்பட்ட இரும்புபோல மனமுருகி மிக்க வினாவொடு
விழுந்த நமஸகரித்தெழுநது கூப்பியகரத்தினளாய்நிறக;
அப்பெண்ணிற்கு உண்மைஞானமுண்டாகும்படி கிருபா
நீராக்கஞ்செய்தருளினார்.

அதன்பின் காஞ்சீபுரத்தைத் தரிசிக்கவிரும்பி அண்ணா
மலைொட்டியாரோடும் பிரயாணப்பட்டு வரும்போது, வழி
யிலே சாந்தலிங்கசுவாமிகளைக்கண்டு கலந்து, களிகூர்ந்த
பின் அவனானோக்கித் தாழ்கள் பேருொன்னுந் திவ்வியதல
த்தினின்றும் எதையுத்தேசித்து எழுந்தருளியதென்று வின
வ; அவர், சிவஞானபாலையதேசிகரைத் தரிசித்தல்வேண்டு
மென்னும் பெருங்காதலால் வந்தேன். என்றுரைத்தருளின
ர். பின்னர், இருவரும் பேருவகையுற்றுப் பொம்மையபாளை

யத்துக்குச் சமீபமாகிய புத்துப்பட்டு என்னும் நகரத்தைய ஊடநதவுடன், சாந்தலிங்கசுவாமிகள் சுவாமிகளை நோக்கி, “நாமிருவரும் சிவஞானபாலையதேசிகரைத் தரிசிக்கவேண்டியிருப்பதால் அவர்கண்மீது சிலதோத்திரங்கள் பாடுக.” என்று பிரார்த்திக்க; சுவாமிகள், “நாம் நரஸதுதி சீபண்ணு கிறதேயில்லை.” என்று மறுத்துவிட்டு, சாந்தலிங்கசுவாமிக ளோடு அவ்வூரிலுள்ள ஐயனார்கோயிலின்புறம்பில் அனநிர புதியில்கொண்டார். அப்பொழுது, முருகக்கடவுள் மயில் வாகனாருடராய் எழுந்தருளி ஒருபாத்திரத்தில் வீடுபுடிப் பங் களைவைத்து “இவற்றை மாலையாகத்தொடுத்து நமக்கு அணியக்கடவாய்.” என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்ததா கக் கனவுகண்டு, சாந்தலிங்கசுவாமிகளுக்குத் தெரிவிக்க; அவர், “சிவஞானபாலையதேசிகர் முருகக்கடவுளிடத்து அநி பத்திமைபூண்ட உள்ளத்தோடு விளங்கியிருத்தலால் அது பற்றியே அக்கடவுள் தங்களுக்குச் சொப்பனத்தில் அத் தேசிகர்மகிமையை இவ்வாறு கப்பலப்படுத்தினார்.” என்று வலியுறுத்தினார். அத்தேசிகர்மீது தாலாட்டு, நெஞ்சுவிநிதா ன் என்னும் பிரபந்தங்களைப்பாடி, சந்திதானத்திலே அரங் கேற்றி, ஞானோபதேசம்பெற்று, அந்தஞானசாரியரது கட் டளைப்படியே தமதுதங்கையாகிய ஞானம்பிகையைச் *சாந் தலிங்கசுவாமிகளுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுத்துவிட்டு தம் மை நெடுநாளாகப்பிரியாது அத்தியந்த அன்புடையராய் உ டன்றொடர்ந்துவந்த அண்ணாமலைொட்டியானாத் துறைமங்

* சாந்தலிங்கசுவாமிகள் பின்னர்த் துறவுபெற்றவர். ,

கலத்துக்குப் போகும்படி ஆஞ்ஞாபித்து, ஞானசாரியுடைய தரிசித்துக்கொண்டு, அவ்விடத்திற்குள்ளே இருந்தார்.

சிலகாலஞ்சென்றபின் ஞானசாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக் காஞ்சிபுரத்தையடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்து அங்கிருக்கும்பொழுது, நிஜஞ்ஞையாகியென்பவராத் தனனடபாஷையிற் செய்யப்பட்டிருந்த விவேகசிந்தாமணியின ஓர் பாகமாகிய வேதாந்தபரிசேசத்துக்கு வேதாந்தகுடா மணியெனப்பெயர்த்தது. அதனையும், ஐரோணுகொன்னுங் கணத்தலைவரால் அகத்தியமகாமுனிவருக்கு உபதேசிக்கப் பட்ட சித்தாந்தசிகாமணியையும், பிரபுதேவச்சரித்திரமாகிய பிரபுலிங்கலீலையையும் தமிழிற்பாடியருளி, ஞானசாரியரைத் தரிசிக்கவேண்டுமெனனும் பேராசையால் அவர்மீது திருப்பள்ளியெழுச்சி, பிள்ளைத்தமிழ் எனனும் இரண்டுபிரபந்தங்களை யுஞ் செய்துகொண்டு, அங்ககன்று இடையிலுள்ள தலங்களைத்தரிசித்து, கூவமென்னுந்தலத்தையடைந்து, அங்குள்ள வேளாளர்கள்முதலியோர் வேண்டுகோளின்படி புராணம்பாடி அரங்கேற்றி, ஞானசாரியரையடைந்து தரிசனஞ்செய்து, மேற்சொல்லிய பிரபந்தங்களினைத்தையும் சநநிதியிலரங்கேற்றி, உடன்வசித்திருந்தனர். அந்நாளிலே ஒரு நாள், சாயங்கால அநுட்டானமுடித்துக்கொண்டு ஞானசாரியரிடத்துத் தாம் ஏகாந்தமாயிருந்து, ஷடுஸ்தல இலிங்காநுபவமுதலியவற்றை ஆராய்ந்துகொண்டு இன்புறும்பொழுது, எதிரொழந்த சந்திரோதயத்தைக் கண்டு,

“கடன்முரசு மார்ப்பக் கதிர்க்கயிற்று லேறி

யடைமதி விண்கழைநின் ருடக் - கொடைமருவு

மெங்கள் சிவஞான வேரத லிறைத்தமணி

நங்கியவே தாரணகக டாம்.’

என்னும் வெண்பாவை அருளிச்செய்தனர்.

பின்னர் ஞானஞ்சாரியர நுக்கிரகித்தபடியே விருத்தகீர்
நயயடைந்து, பழமலைநாதனாயும் பெரியநாயகியம்மையா
ராயுந் தரிசித்து வணங்கி, அவ்விடத்திலே தம்பீபாருட்டு
ஒருதிருமடமமைத்து எதிர்கொண்டு வணங்கிநிற்கும் சிதம்
பரபூபதியைச்சிறப்பித்து,

“வெங்கைப் பழமலை யார்மீது கோவை விபநதுரைக்கு

மெங்கட் கினிய சிவஞான தேவ னிசைவுகொடு

புங்கட் பவனி யிருகான முதுகுளநர் சேர்மறுகின

மங்குற் சிதம்பர பூபதி நல்கு மடமிதுவே.”

என்னும் கட்டளைக்கலித்துறையைப் பாடியருளி, அத்திரு
மடத்தடைந்து வீற்றிருந்து, பழமலையநாதி, பிக்ஷாடனநவ
மணிமாலே, சொச்சசுக்கலிப்பா, பெரியநாயகியம்மை நெடுங்
கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம், பெரியநாயகியம்மை கட்டளைக்க
லித்துறை என்னும் பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி
ஞர். ஒருநாள், மணிமுத்தரத்தியிலே ஸ்நானஞ்செய்துவரும்
பொழுது, அதனருகிருந்த மாஞ்சோலையின் புறத்து வறிதே
விழுந்துகிடந்த மாங்கனியைக்கண்டு, இது சிவலிங்கப் பெரு
மானுக்கு நைவேத்தியத்திற்கு உபகரணமாகுமென்று கரு
தியெடுக்க; அதுகண்ட அச்சோலைக்காவலாளன், மகிமையறி
யாது மடிபிடித்திழுத்து மனவருத்தஞ்செய்தனன். சுவாமி
உள். அவன் சிவாபராதியாயிருத்தலின் அவனை தண்டித்துச்
சுத்தஞக்கத் திருவுளங்கொண்டு,

“அடுத்தவருந் தொண்டனுக்கா வந்தகளைத் தாளா
ஸார்ந்ததுவுஞ் சத்தியமே யானா—லெடுத்ததொரு
மாங்கனிக்கா வென்னை மடிபிடித்த மாபாவி
சாங்கனிக்கா தித்தன்வரத் தான்.”

என்னும் வெண்பாவைப்பாடி, சூரியனுதயமானவுடன் உயிர்
துறக்குமபடிசெய்து, ஈற்கதியிலடைவித்தருளினார்.

இங்ஙனம் இருக்குநாளிலே, சிவஞானதேசிகர் தமக்கு
ஐந்தாறுவயது பூர்த்தியாயினமையால், உலகின்கணிருத்த
வில் உவர்ப்புத்தோன்றி, அப்பொழுது சகலபற்றுக்களோ
யும் ஒழித்துவிளங்கும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளுடைய சித்த
விரத்தியைத் தாமறிந்திருப்பதால், பரிபக்குவராகிய வே
றோர் மாணக்கருக்கு ஆசாரியாபிபேட்சஞ்செய்து, ஞானோ
பதேசம் புரிந்து, அவரைத் தமக்குப்பதிலாக நியமித்து வி
ட்டு, வைகாசிமாதத்தில் பெளர்ணிமைத் திதியொடுகூடிய
விசாகநக்ஷத்திரத்திலே, சிவயோகசமாதியிற்கூடி, சித்தி
யால் திருமேனியை விபூதிமயமாக்கியொடுக்கி, தாம் இஷ
டலிங்கபரசிவத்திலே கலந்தருளினார். இதனையறிந்த சிவப்பி
ரகாசசுவாமிகள் மனங்கலங்கி, பொம்மபுரத்தையடைந்து,
ஆசிரியரொடுங்கிய குகையுட்சென்று, அடியற்றமரம்போல
வீழ்ந்து பலமுறை நடிஸ்கரித்துத்துதித்து “கருணாநிதியே!
இக்கடையேனையும் வினாவிலே திருவடியிற்சேர்த்தருளுக.”
என்றுபிரார்த்தித்து, தாமீபற்றியகலம்பகத்தையுஞ் சந்நிதி
யிஸரங்கேற்றி, அக்குகையுள்ளே ஞானாசாரியரை பாவஞ்ஞப
மாகவழிபட்டுக்கொண்டு, மூன்றும்பட்டத்துச்சுவாமிகளோ
டு தங்கியிருந்தனர். ஒருநாள் தனிமையாய்ச் சமுத்திரதீரத்

தையடைந்து அங்குள்ள நறுமணற்பரப்பிலே தாமெழுதிய நன்னை நிவண்பாநாற்பதையும் எழுதிவரும்படி தம்பின னோராகிய கருணைப்பிரகாசசுவாமிகளுக்குக் கட்டியிட்டு, ஞானசாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக்கொண்டு திருப்பதிகம் பெற்ற திருத்தலங்கடோறும் யாத்திரைபுரிந்து வந்தனர். அக்காலத்திலே, அகராதிசெய்த வீரமாமுனிவ னுனபவர் எதிர்ப்பட்டு யேசுமதமாகிய தங்கொள்கையை நாட்டுதற் பொருட்டுத் தருக்கஞ்செய்ய; உடனே, அக்கொள்கையை மறுத்து, யேசுமதநிராகரணமெனப்பெய்யரிய ஓர்நூலை அருளிச்செய்து, ஒவ்வொருதலங்களையும் இவ்விரண்டுவெண் பாக்களாற் றேத்திரஞ்செய்துமுடித்து, நல்லாற்றாறாய டைந்து, ஞானசாரியரது திருமடத்தில் வீற்றிருந்தார்.

இவரிடத்து விடைபெற்றுச்சென்ற கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள், இட்டலிங்கவகவல் பாடிமுடித்து, சீகாளத்தி புராணத்தைப் பாடத்தொடங்கி சீகாளத்திசருக்கம்வறா யும் தமிழில்மொழிபெயர்த்தருளி, திருவெங்கைமாநகரத் தில், பதினெட்டாம்வயதில், சிவலிங்கவைக்கிய மாயினார். அதனையறிந்தசிவப்பிரகாசசுவாமிகள், அவ்விடத்தேசென்று,

“முன்னமொரு தமிழ்ப்புலவன் றனையுண்டு கண்டசுவை முதிர்ச்சி யாலே, தன்னியலை முழுதுமுரைத் தமையாமுன் னினைக்கவர்ந்து தடங்கா ளத்தி மன்னவனுண்டானெனது மாதவத்தின் வலிதீர மண்ணின் மீதே, யென்னுடன்வந் தவ தரித்த விளங்கருணைப் பிரகாச னென்னுங் கோவே.”

என்னும் விருத்தத்தைப்பாடினிக; வேலையசுவாமிகள்,

௩௨ சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்வரலாறு.

“ஆண்டதன ஸ்னையொவ்வாய் வித்தையினிற் றமையினு மதிக மெனறே, பூண்டவுல கதனினுள்ளோர் புகல்வதுகேட் டிருந்துமெனன புதுமை தானே, காண்டகுகண் மணியேநல் விளங்கருணைப் பிரகாசக் காளாய் தீதான்,மாண்டனையென் றறிந்திருந்து முயிர்தரித்தேன யானுமிகு வனனெஞ் சேனே.”

என்னும் விருத்தத்தைப்பாடித் துக்கித்துக்கொண்டு, சுவாமிகளைப் பிரியலாற்றாது வருந்திநின்றனர். அவரை ஒருவாறு தேற்றி நிறுத்திவிட்டு, தாம் நல்லாற்றாநாயடைந்து, திருமடத்திலிருந்துகொண்டு, சிவநாமமகிமையும், இஷ்டலிங்கப்பெருமான்மீது அபிஷேகமாலையும், நெடுங்கழிநெடிலும், குறுங்கழிநெடிலும், நிரஞ்சனமாலையும், கைத்தலமாலையும், சீகாளத்தி புராணத்தில் கண்ணப்பச்சருக்கமும், நக்கீரச்சருக்கமும் செய்தருளி, சிவாநுபவச்செல்வராய்ச் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்து, முப்பத்திரண்டாம்வயதில், கன்னிமதியில், பௌர்ணிமைத்திதியில், இஷ்டலிங்க பரசிவத்திற் கலந்தருளினார்.

அப்பொழுது, வேலையசுவாமிகள்

“அல்லிமலர்ப் பண்ணவனு மாராயந் தறிகவிதை
சொல்லு மிருவரிடைத் தோன்றியயான்-முல்லை
யரும்பிற் பொலியு மணிமுறுவ னல்லாய்
கரும்பிற் கணுநிகர்த்தேன் காண்.”

என்னும் வெண்பாவைப்பாடி அளவிடப்படாத அருந்துயர்க்கடலின்மூழ்கி, ஒருவாறு தெளிந்து, சிவப்பிரகாசசுவாமிகளதுசமாதிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு, அவ்விடத்தினின்றும்

நீங்கி, நல்லூர்ப்புராணம், இஷ்டலிங்கக்கைத்தலமாலை, கும்பகோணச்சாரங்கதேவச்சரித்திரமாகிய வீரசிங்காதனபுராணம், ரகுநைமச்சிவாயதேசிகர் சரித்திரமாகிய நமச்சிவாயலீலை, கிருஷ்ணசரித்திரமாகிய பாரிசாதலீலை, மயிலத்திரட்டைமணிமாலை, மயிலத்துலா என்னும் பிரபந்தங்களைச்செய்தருளி, சீகாளத்திபுராணத்தையுமுடித்து, பெருமத்தூர் மடத்தில், எழுபத்திரண்டாம்வயதில், சிவலிங்கவைக்கிய மாயினார்.

முற்றுப்பெற்றது.

நிருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

உ

பிரசித்தபத்திரம்.

—:0:—

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் முதலிய மூவரும்ருளிய (சஉ.) பிரபந்தங்களையும் வெளிப்படுத்த உத்தேசங்கொண்டு ஒவ்வொன்றாக அச்சிட்டுவருகின்றோம்; ஆகையால், அச்சிடப்படாத பிரபந்தங்களில் ஏதேனும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளவர்கள் இத்தருணத்தில் அனுப்புவார்களாயின் மிகுதியும் பேருதவியாகும்: இதுவிஷயத்தில் பொருளைவிரும்பினும் இயன்றவளவு உபசரித்துப் பெற்றுக்கொள்ளுவோம். அறிவிக்குக.

இங்ஙனம்,

சென்னபட்டணம் முத்தியாலுபேட்டை தம்புசெட்டியார்

வீதியில் மேலண்டைவாடை 130 - வது நெம்பர்வீடு

கா - ஞானசுந்தரஜயார்.

சிவசன்முகன ஹணை.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்முதலிய

மூவருமருளிய பிரபந்தங்கள்.

இருபத்தெண்சீர்க்கழிநெடியாசிரியவிருத்தம்.

தெருள்சிவப்பிரகாசவடிகளருளிய நூல்கள் சீர்ச்சோண
சைலமாலை, செந்திலந்தா திவெங்கைக்கோவைவெங்கைக்க
ஸம்பகம்வெங்கையினுலா, செப்பரியவெங்கையினலங்கார
மேசிவப்பிரகாசநல்விகாசஞ், சேர்தர்க்கபரிபாஷைநால்வர்
நான்மணிமாலை திரிபிஷ்சதமணிமாலையே,— யருளுறுஞ்சி
வஞானிரெஞ்சுவிடுதூ துதாலாட்டுபிள்ளைத்தமிழ்கலம், பக
மொடும்பள்ளியினெழுச்சிகூவப்புராணம்பிரபுலிங்கலீலை, ய
மையும்வேதாந்தசூடாமணிசித்தாந்தச்சிகாமணி நல்பழமலை
யினர், தாதிபிஷ்டாடனநவமணிமாலையுட னறைகொச்சகக்க
லிப்பா,— மருளதனைமாற்றுபெரியம்மைக்கலித்துறைவளர்
நெடுவிருத்தம்யேசு, மதநிராகரணநன்னெறியோடுசிவநாம
மகிமைதலவெண்பாமுறை, வதியிஷ்டலிங்கவபிஷேகமாலை
யுநெடுங்கழிநெடில்குறுங்கழிநெடில், மாநிரஞ்சனமாலையை
த்தலமாலையாமற்றுவேலையர்நூல்கள்,— வெருளில்லைத்த
லமாலையல்லார்ப்புராணமலர்விரிபாரிசாதலீலை, வீரசிங்காத
னப்புராணமயிலாசலவிரட்டைமணிமாலையொடுலா, மிளிர்கு
கைநமச்சிவாயர்லீலை கருணைப்ரகாசர்நூலிஷ்டலிங்க, விதி
பகவல்கோளத்திப்புராணந்தனைவிரித்தனரிம்மூவருமேரோ.

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சீகா ளத் தி பு ரா ண ம்.

கருணைப் பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச் செய்தது.

பா யி ர ம்.

காப்பு. கலிவிருத்தம்.

தருமஞ் சந்திகழ் தாமரை யோனபதங்
கருமஞ் சந்தி கடுப்பவர் வாழ்பதங்
அருமஞ் சந்திரம் ரோய்திருக் காளத்தி
வருமஞ் சந்தி மழைமத யானையே.

(இதன்பொருள்.) அருமம் சந்திரன் தோய் திருக்கா
ளத்தி வரும்.—சோலைகள் சந்திரமண்டலத்தை அளாவப்
பெற்ற கோளத்தியின்கணமூத்தருளிய,— மழை மதம்
அஞ்சந்தி யானை—குளிர்ச்சிபொருந்திய மதத்தைப் பொழி
கின்ற அஞ்சந்தியென்னுந் திருகாமத்தையுடைய யானைமு
கங்கடவுள்,—அஞ்சம் திகழ் தாமரையோன் பதம்—(தம்

பூக்காளத்தி என்னும் வடமொழி கோளத்தியெனத்
தற்பவமாயிந்தி—இதன்பொருள் கோளத்திச்சுருக்கத்திற்

மை வழிபடுபவர்கட்கு) அன்னவாகனத்தில் விளங்கும் பிரமதேவர் வீற்றிருக்கின்ற சத்தியலோகபதவியையும்,—கருமஞ்சு கடுப்பவர் வாழ் பதம்— கரியமேகத்தை நிறத்தாலொப்பவராகிய விட்டுணுமூர்த்தி வீற்றிருக்கின்ற வைகுண்டபதவியையும்,—அந்தி கடுப்பவர் வாழ் பதம்—செவ்வானத்தை நிறத்தாலொப்பவராகிய உருத்திரமூர்த்தி வீற்றிருக்கின்ற கைலாயபதவியையும்,—தரும்—தந்தருநவர் என்றவாறு.

உத்தமாங்கம் யானைவடிவாதம் சிறப்புநோக்கி யானையென்றாநாதலால் அதற்கியையத் தருமென்றார். வழிபடுபவர்கட்கு என்பது * அவாய்நிலையான வந்தது. மூப்பதவிக்கோயுந் தருவொனவே, அக்கடவுள் திரிமூர்த்தி பரனென்பதையும், எப்பொருள்களையும் இனிதருள்பவ னென்பதையும் விளக்கியவாறாயிற்று. தம்மை வழிபடுதல் முடிதற்குமுன்னரே விரைந்து அருள்புரிபவனென்பதுதோன்றப் பயனிலையை முற்படமுடித்தார். அனபர்க்குப் பிரசன்னரென்பார்தங்குமஞ்சந்தியென்னாது வருமஞ்சந்தியென்றார். கருமஞ்சுகடுப்பவரவாழ்பதம், அந்திகடுப்பவரவாழ்பதமெனத் தனித்தனி கூட்டிமுடிக்க.

காளத்திநாதர்.

அறுசேர்க்கழிநெடிசுடியாகிரியவிருத்தம்.

நீர்கொண்ட பொலம்பூங் கொன்றை செஞ்சடை வனத்துடுத்த, சீர்கொண்ட புலித்தோற் கஞ்சிக் சென்றுபுக

* அவாய்நிலை - 'குருசொல் மற்றுருசொல்லு

அவாய்நிலை.

கொளிப்பத் தாவு,மேர்கொண்ட வுழையி ளங்கள் நிஷங்கிய
திருக்க ரத்துக்,கார்கொண்ட பொழிற்கா ளத்திக் கடவுளை
மனத்துள் வைப்பாம். (க)

ஞானப்பூங்கோதையம்மை.

பூமக ளிறைஞ்ச நெற்றிப் புதுமணித் திலகநீதோய்க்
து, தாமரை நகுமு கத்தேர் தான்பெறப் பணிக ளங்கீ, மா
மதி புரையு மங்கேழ் வயங்குகிர் மலர்த்தாட் குன்றக்,கோ
மக ளருணஞ் ளப்பூங் கோதையை வணக்கஞ் செய்வாம்.

விநாயகக்கடவுள்.

தாய்குறங் கேறித் தந்தை சடையிடை மதிகே துப்பே
ர்க், காய்கின வரவென றஞ்சிக் கடுக்கையுட் புகக்கை நீட்
டிப், பாய்புனன் முகந்து நின்ற பழிச்சுநர் வாயி லீன்றோர்,
வாய்கை தழைப்ப வீசு மழைமதக் களிற்றைத் தாழ்வாம்.

சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

பன்னிரு கமலக் கையும் பற்பல தொழில்வி ளைப்பத்
தன்னமர் தாய்மு லைப்பா றுன்கவா னிருந்துண் னுங்கான்
முன்னவ னகலந் தாழ்ந்த மொய்தலைத் தொடைபு ரட்டும்
பொன்னடி யினைய சேயெம் புந்தியி னுலவு மன்றே. (ச)

வளர்செழுங் சூருதிச் சூட்டு வாரணம் வலனு யர்த்த
வொளிகெழு பரிதி வைவே லெனருபெருங் கருணை மூர்த்தி
கனிமகிழ் சிறந்து தான்வாழ் கற்களி னொருகல் லென்றே
வளியவென் மனத்தி னுள்ளு மகன்றில னிருக்கு மன்றே.()

வீரபத்திராக்ஷவுள்.

அருவரைக் குலங்கள் பந்தி னடிபெயர்ந் துருள வார்க்கும்
விரிதிரைக் கடல்பு ரண்டு வியனில முழுதும் போர்ப்பக்
குருமல ரண்ண லண்டங் குலங்கிடச் சிறைய டிக்கொள்
சரபமாய் நரம டங்க றனையடர்த் தவனைத் தாழ்வாம. (அ)

திருமந்திதேவர். கலிவிருத்தம்.

செம்பொரு ளாகமத் திறநதெ ரித்தரு
நம்பவ மறத்தநன னந்தி வானவ
னும்பர்த மணிமுடி யுரிஞ்சக் கனநிய
வம்பவிழ் மலரடி மனத்தி ருத்தவாம. (எ)

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகாயனார்.

மேற்படி வேறு.

மேவ ரும்பர மானந்த வீட்டினுட
டாவி னன்மணங் காணிய சார்த்தவர்
பாவ ரும்புகு வித்தருள் செந்தமிழ்ப்
பாவ லனமலர்த் தாண்முதல் பற்றுவாம். (அ)

திருநாவுக்கரசுகாயனார்.

வேற்று ருக்கொள் விதியறி யாவரன
கேற்று வெண்பிறைக் கேழ்வினர் செஞ்சடை
பாற்ற னுச்சுமை யேற்று மருந்தமிழ்
மாற்ற ருத்தவத் தோனை வழுத்துவாரம். (க)

சந்தாமூர்த்திராயனார்.

மாத நிற்கண் மருவலத் தேந்திய
வாதி பைத்திரு மாறு மறிகலாப்
பாத முற்றஞ் சிவந்திடப் பண்டொர்நா.
தே விட்ட புலவற் றொழுவமால். (௧௦)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

வஞ்சி நுண்ணிடை மால்வரை மங்கைபூண்
டுஞ்ச வெம்முலைத் தொய்யி லெழுதுகைக்
கஞ்ச நோவக் கடவு ளெழுதுமச்
செஞ்ச வைத்தமி ழோனடி சேர்குவாம். (௧௧)

காரைக்காலம்மைபார்.

தோற்ற மின்பாஞ் சோதிதன் வாய்திறந்
தாற்ற வன்புட னம்மையே பென்னுமோர்
பேற்றை முன்பெறப் பேயுரு வெய்திய
சாற்ற ரும்புகழ்த் தாயை வணங்குவாம். (௧௨)

சேரமான்பெருமானாயனார், காடவர்கோனாயனார்.

அறதிர்க்கழிசெடிசெடியாகிவியலிருத்தம்.

வெள்ளியங் குன்றத் துச்சி வீழ்நிருக் தருள்வோன் கேட்பத்,
தெள்ளரு தனைய திஞ்சொற் நிருவுரைச் செய்புள் செய்தோன்,
தன்னுடம் பிழித்து முஷ்டோன் தலத்தோற்றம்
புறையென் பரட்டு, வள்ளலென் நிவர்கள் செம்பொன் மலரடி
வணக்கஞ் செய்வாம். (௧௩)

தமிழ்த்தெய்வம்.

மறைமுதற் கிளந்த வாயான் மதிமுகிழ் முடித்த வேணி, * யிறைவர்தம் பெயரை காட்டி யிலக்கணஞ் செய்யப் பெற்றே, யறைகடல் வரைப்பிற் பாடையனைத்தும்வென்றிரி யத்தோ, நிறுத்தரு தமிழ்த்தெய் வத்தை யுண்ணினைத் தேத்தல் செய்வாம். (கச)

பொய்யடிமையில்லாப்புலவர்.

தடவரை முனிவ னீன்ற தமிழ்க்கொழுங் குழவி தன்னைப், படர்வெயி லுமிழுஞ் சங்கப் பலகையக் கொட்டி லே

* இறைவர் தம்பெயரைநாட்டிச்செய்த இலக்கணமென்றது - மதுரைச் சோமசுந்தரக்கடவுள் இறையனாராய் எழுந்தருளியிருந்து பாண்டியன்பொருட்டு அருளிச்செய்த "அன்பினைந்தினை" என்பதுமுதலிய அறபதுகுத்திரத்தையுடைய பொருளிலக்கண நூலை. இது இறையனாகப்பொருளெனவும் களவியலெனவும் பெயர்பெறும். இதற்குக் கடைச்சங்கப்புலவர்கள் தாங்கள் தாங்கள் உரைத்தவுரையே நல்ல தென்ற மாறுபட்டுச் சோமசுந்தரக்கடவுளை உண்மையுணர்ந்தும்பொருட்டுப் பிரார்த்திக்க; அக்கடவுளருளியபடியே, முருகக்கடவுளவதாரமாய் அவ்வுரில் வைசியகுலத்துதித்து ஐந்துபிராயத்தையுடைய உண்மைப்பிள்ளையாயிருந்த உருத்திரசன்மர், சங்கப்பலகையிலிருந்து, பதந்தோறும் கண்ணிர் பொழிந்து புளகமுற்று விளக்கியருளினமையால், நக்கீர தேவருரையே மெய்ப்புரை என, யாவரும் பேருவகையுற்றுக் குகக்கொண்டனர்.

ற்றி; கடைவர வளர்த்து ஞால மனந்தலை மறுகில் விட்ட, ம
டனறு புலமை யோகை மனத்திபா நினைத்து மன்றே. (கரு)

குருதேவர்.

புனிற்றிளந் திங்கள் வேய்ந்த புரிவளர் சடையு நெற்றி
க், கனற்றிரு விழியு மானுங் கரந்துவந் தென்னைப் பாசு, ம
னைத்தையு மறுத்தாட் கொண்ட வருட்குரு தேவ னென்னு
ந், தனிப்பெருங் கருணை வள்ள நன்னடி மனத்துள் ளவப்
பாம். (க௯)

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்.

புனையெழில் வடிவி னானோர் பொதுமகட் கண்ட மை
ந்தர், மனமெனப் புலவர் நெஞ்ச மருளுமின் றமிழ்ப்பா
மாலே, சினவிடை யவற்கே சாத்துஞ் சிவப்பிரகாசனென்னு,
முனைவனெம் மடிகுள்பாத முளரிகள் சென்னிசேர்ப்பாம். (1)

எவனொரு நொடியி னெண்ணு திசைத்ததோர் செய்
புண் மற்றைக், கவிகுள்பன் னுணி னைந்த காப்பியங் கட்டு
மேலா, மெவ * னிறை முதனா மத்தோ டுடையதரும் விளக்
கப் பேரோ, எவனொடு பிறப்பெ மக்கீண் டளித்தபால் வா
ழ்க மன்னே. (க௮)

* இறைமுதனாமத்தோடியைதரும்விளக்கப்பேரோன்-
சிவப்பிரகாசமென்னும் திருநாமத்தைபுடையோன்; கடவுள்
அருவத்திருமேனியோடு கூடி நிகழங்காலைத்து வழங்குநாம
மாதலாற் சிவமென்பது அக்கடவுளுக்குமுதனாமமாயிற்று.

அவையடக்கம்.

நூற்றாறு பயின்று பெற்ற நுண்ணுணர்வுடைய ன்
லேன், சாற்றுமிப் போலிச் செய்புள் சான்றவூரிகழ்தல் செ
ய்யார், மேற்படு முணர்வின் மூத்தோர் மென்னடைச் சிற
வர் செவ்வாய்ப், பாற்கடி கமழு மென்சொற்பழிப்பவரு
ல்கி லுண்டோ. (கக)

முரிதிகாக்கங்கை நீத்த முனையினஞ் சமிழெயிற்று,
வெருவரு சினத்த பாம்பை வெண்டலை முழையிற் சேர்க்கு
ம், புரிசடைக் கடவுள் வாழும் பொருவிமென் கயிலா யத்தி
ன், பெருமையிற் சிறித நின்ற பெற்றிசெந் தமிழாற் சொல்
வேன். (உ௦)

பாயிரமூற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௨க.

சிறப்புப்பாயிரம்.

எழுதிக்கழிசெடிசெடியாசிரியவிருத்தம்.

பொன்றிகழ் சடிஸப் புனிதனெம் பெருமான் * புலம
லர்க் கோதையோ டமர்ந்த, தென்றிருக் கயிலைப் புகழமு த
தனைத் தீங்கவித் தாணாபெய் ததுவாம், குன்றவி லிசையார்
சிவப்பிர காசக் கோதிலித் தமிழ்க்கடன் முகந்தே, பென்று
தின் றறவே பொழிதரு கருணை விளக்கமென் தியம்புமா
ருகிடு.

* புலமலர்க்கோதை நூனப்பூங்கோதை.

2 - விடசங்கமச்சருக்கம்.

கலித்துறை.

கடலு டைப்பெரு மாநில மடந்தைக்குக் கவின்ற
கடர்வி ழிக்கீரு மணியினுட் பாவையாய்த் தோலா
விடையு யர்த்தவற் குட்புற மாகிய வியன்சீ
ரொழுவில் காளத்தி நகரணி யறிந்தவா றுரைப்பாம். (க)

மகர மைக்கட நிலவல யத்திடை வளங்கூர்
துகளில் சீர்த்திரு நாட்டினுட் டொண்டைநா டென்னத்
திகழ்ம ணிக்கணங் குயின்னொளிர் செம்பொனீண் மாட
நகரெ வற்றினுஞ் சிறந்தது காளத்தி நகரம். (உ)

ஒருவில் போகமும் வீடுமென் நிரண்டையு மொருங்கு
தருபெ ரும்புகழ்க் காளத்தி மாககர் தனக்குப்
பொருவில் வீடொழித் துறழ்வுடைப் போகமொன் றதவும்
விரிக டுஞ்சுடர்ப் பொன்னக ரொக்குமோ விளம்பின். (ஈ)

பொருபெ ருத்திரை யகழிசூழ் பொன்னெயில் வட்டம்
விரிக ருங்கட லுலகினில் விழைபொரு ளனைத்தும்
பெரிது துன்றிய வொருபரு மரக்கலம் பெயரா
தொருக யத்தினு ணிற்பதுன் டேலதை யொக்கும். (ச)

அகழு மிஞ்சியு மண்டத்தி னடிமுடி காறம்
புகுது மென்றதம் மாற்றலான் முரணுபு புகுதா
விகலும் வெஞ்சினச் சேடனோ டீராகுவென் றரைக்கு
நிகலில் பாம்புக ணெறியிடைக் காண்டது நின்ற, (ரு)

அரச வன்னங்கள் கமலின் தஞ்சிறைப் பெடையோ
ஐரிய வெத்திறற் கரம்பகு வாயின்வந் தெய்தப்

புரிசை யுள்ளினின் றெழுமுடத் தாழைமுப் புடைக்காய்
கரைபெ ரும்புன றுனும்பவீழ் கம்பலேத் தகழி. (சு)

இருநி லத்தவர் கவர்ந்தன நம்பொரு ளெல்ல
மொரும திற்சிறை யகத்துவர் துற்றன யாம்போய்த்
தருது மீற்றுமென் றறைகடல் வந்துவிண் டடவும்
புரிசை * முற்றிய தொக்குமாற் பொருதினா யகழி. (எ)

வெங்க ளிக்களி றுழக்கலின் விரிதினா யகழிப்
பங்க யத்தம ரோதிமம் வெரீஇயிசை பறந்து
மங்கு விற்புரு மணிமதின் ஞாயின்மேல் வதிவ
பொங்கொ ளித்தர ளக்குடை லிரைத்தன போலும். (அ)

தவழ்தி லாப்புன கையியிற் சிலதியர் தம்ம
குவிழு லைத்தடர் தாமரை முகிழொடு குலங்க
வவிரொ ளிப்பொலங் குடங்களி னலைத்துரீர் முகவாச்
சுவன்மி சைக்கொளக் கழன் றவீழ் பொலங்குழை சுடரும்.

புலவர் மன்னவன் வச்சிரப் படைவெரீஇப் பொருப்பின்
குலம டங்குறு மாரெயில் புருந்தெனக் குளிர்வென்
கலைநி ரம்பிய மதிமுகக் கொடிகளாற் கவின்ற
நிலைய பொன்னெடு மாடங்க ளெண்ணில லிலவும். (க)

மாதர் மேனிலைக் கலவியின் வருந்திய வருத்த
மோது வெண்டிசை யகல்லிசும் பியாற்றபொன் முளரித்
தாத லார் துணை றுளியொடு சாளர றுழையுஞ்
சேமென்னடைத் தென் றல்வாண் முகத்துவாய்த் தீர்க்கும்.

பரவை வெண்டிலாக் கருங்கடல் குறைபடப் பருகி
யிருவி சும்பெழுந் தெங்கணும் பரந்துநின் நெழிலி
சொரித ரும்புபயற் பருவத்தின் முனையின்வான் றேயும்
பொருவில் செம்பொனின் மாடத்தின் மேனிலை புகுவார்.()

முட்டி விண்ணுயர் மாடமேற் புலவியின் முனிந்த
மட்டு நின்றிழி கோதையர் மகிழ்நர்மேற் புழுகால்
விட்டெ நிர்திடப் பிழைத்தது விரிகதிர் மதிமேற்
பட்ட தன்றுகொல் களங்கமென் றுரைப்பது பகரின். ()

மாந்தர் யாவரு மறைமினென் நினையவா வாய்விட்
டேந்து * காழின ரோடமுன் றொடர்கலி னெனவான்
றேய்ந்த நித்திலத் தோரணம் துளைக்ககபாற் பரிந்து
காந்து வெஞ்சினக் களிதலாய்த் தெருமதங் கமலும்,(கச)

புலின் டர்ந்தற தூள்வழி பொழுதும் புரிதூ
லைத ருந்திரு மார்பின் ரகுமறை முதனூற்
பலவு நின்றத ளாதவெண் மாளிகைப் பரப்பு
கலைம டந்தைவெண் டாமரை மலரெனக் கவினும். (கரு)

அறுசேர்க்கழிபொடிபடியாசிரியவிகுத்தம்.

வசையறு மறைநி ரம்பி மந்திர வேள்வி முற்றிப்
பசவுட ஸழித்து முக்கட் பதியுட ளாகி நின்ற
விசைபடு மந்த னுள லொழுகிலை மூட மெல்லா
மிசைநிலை புலகி னுள்ளோர் விருந்துணு மிடங்க ளாமால்.()

கதைவிரி கமலத் தோனிக் ககர்மறை யகர்போ னீன்
கு, மறைகளு கலை னுற்றோன் வான்முறை தனின் வின்று,

* காழ் - மரணவாய்; அது உலக்கையை உணர்த்திற்று.

துவ்வபகல் வரைமுற்றுவென் றோர்ந்துணர்ந் தொருங்கு
நான்கும், குறையற நவீற்றற் கன்றோ கொண்டன னுன்கு
செவ்வாய். (க௯)

ஐங்குணக் கிழவற் கன்றி யருவரை பகவெ றிந்த
பொங்காளி வேலி னுற்கும் புறக்கொடை பெறுத லாகா
வெங்கொலை மடங்க ளாற்றல் வேந்தர்தம் வீதியன்னோர்
தங்கழ லொலியின் முநீர்த் தடங்கட னிகர்க்கு மன்றே. ()

முழவுறழ் தோளி ராமன் முதலிய கிலைவ ளாரிம்
மழைதவ மெயிலு டுத்த வளநகர் மன்னர்க் கண்டு
குழைகிலை சற்க நன்னாட் கொண்டுகற் றுறு ஞாட்பில்
விழியிமை யாத மிக்க வீரமெவ் வாறு கற்பார். (கக)

பிறவுந்தம் பொருளே போஸப் பேணிவா னிகஞ்செய்
நாங்க, ரறகின்ற மனையின் முற்றத் தாடும்பே தையர்கொ
ழிக்கு, மறுவின்றி விளங்கு முத்தம் வடதிகைக் கிறைவன்
காத, விறைகொண்ட மகளிர் கொம்மை யெழின்முலைத் த
டத்து மின்றே. (உ௦)

அகலிரு விசம்பி யங்கு மலகிறு ரகையுங் கோளு
முருதலை யடைபா வண்ண மொருபெருந் தருவன் றுங்குந்
தகையென வுலகில் வாழ்நர்த் தாங்குநல் லுழவுர் மாடம்
வகைபடு பல்று னாவும் வருநர்க்கு வழங்குமுன்றே. (உ௧)

படுகட லுடை மேத்தம் பைங்கிளிப் பெயரி னுணங்
க்டைதயிர் போல நெஞ்சம் கலங்குபு தொட்டுநீராக்கின்
வடுவகி ரணைய வுன்னன் வருமுலை பதர்ச்சு னேரி
யடுகற வுயரி யோன்ற னணிக ரணைய தன்றே. (உ௨)

முற்றபொன் மதிவிம் மூதூர் முழுமடந்தையராம்வாட்கட்
சிற்றிடை மகளிர்ச் சுட்டித் தெரிந்தரை மகளி றொன் று
சொற்றனர் பெயர றிந்தோர் சுடர்செய்விண் மாத்ரர்க்கு
மற்றது மரீஇய தன்றோ வழங்கர மகளி ரென்பேர். (௨௩)

அடலயி ராவ தப்பே ரடுகளி றுதி யெட்டுக்
கடவுள்வா ரணமு மிவ்வூர்க் கண்ணதோர் பிடியி னோடேற்
றுடைதலி னோடித் திக்கீற் றொளித்துவின் றனவ வற்றைத்
தொடுகட லுலகி னுள்ளோர் சொல்பதிக் கயங்க ளென்றே,
கோண்டறோய் மணிசெய் மாடக் கோகக ரிதனி டத்த
வண்டமா றுகச் செல்வ வருவிலைப் பரிக டம்பாற்
கண்டவே கத்திற் காற்கு றுடைமையைக் கருதி யன்றோ
பண்டையோர் காற்றி னுக்குப் பகர்ந்தனர் காலெ னுமபேர்.

கவிவிருத்தம்.

மலையி னுள்ளன வார்கட லுள்ளன
நிலவு நால்வகை நீனிதை் துள்ளன
பலவு நன்கு விளக்கலிற் பார்புகழ்
புலவர் காப்பியம் பேர்லுமவ் வாவணம். (௨௪)

மேற்படியேறு.

ஒலிதிகைக் கடலினோடு மழு மாவணங்
கொலைமதக் களிதகத் தடர்த்துக் கூற்றென
மலையெனப் பிளிதுபு வரினு மன்பதை
நிலைபெயர்த் தடியிடா கெருக்கிற் றென்பவே. (௨௫)

தாளமிய் கிதன்விலை சாற்ற மின்கனென்
நரிவைவர் வினுயவர்க் கவரெ யிற்றெழின்

மருள்பட மனத்தினை மயக்க வாணிகர்
வரிவரை மணியென மருண்டி ருப்பவால்.

(௨௮)

அறசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

அரவுரி யணைய நுண்ணூ லந்துகின் மறைத்தி ருந்த
வினாவிரி கமலச் செங்கேழ் மென்முகிழ் வினைவ னாந்து
தருதிரென் றனாத்தமைந்தர் தமக்கலர் தொடுக்கு நல்லார்
பொருவில விவைதாம் விண்மேற் பூத்தன விலையெனபார்.

தேந்தரு செய்ய வாய்பற் றிருமல ரொன்று மீண்டி,
யாந்தரும் விலைகொண் டொல்லை யெமக்களித் திடுமி னெ
ன்ன, வேந்தெழி லுடைய தோர்மெல் லீர்க்கம லத்தோ ட
ல்லா, னாந்தனி பகரோ மென்று நன்னுதன் மகளிர் சொல்
வார்.

(௩௦)

இணையன பஸ்தி தத்தா லெழுவலித் தடந்தேர்ண்
மைந்தர், புனைநறு மலர்மேல் வைத்துப் புகறரு முன்னற்
கேற்பக், கணிகட லமுத மன்ன கட்டுரை யெதிர்கொடுக்
கும், வணிகுழன் மகளிர் கூல மறுகிற்கு விளக்க மாவார்.)

கவித்துறை.

மழைகி டந்துகண் படுநெடுஞ் சுடர்செய்பொன் மாடத்
தெழில்செய் பூங்கொடி நடங்குத விருநிலங் குளிரப்
பொழித ரும்பனி நிலாடி மண்டலம் புகுதாங்
கழிபெ ருங்குளிர் கொண்டுட னடுக்குதல் கடுக்கும். (௩௨)

திங்கள் வாணுதற் றிருவரைப் பயிதலிற் சிறந்த
வங்கண் மரடத்தி னெடுங்கொடி வான்முசுட்டசைதல்

செங்கை யானில் மடந்தைசெவ் வாய்ப்பெயர்ச் சிறுவன்
பொறுகு மாரழ னுடம்பினைத் தைவரல் பேர்னும். (௩௩)

இனைய பல்வளங் கெழுதிருக் காளத்தி யென்னும்
வினையி றென்னக ருமையொடு வீற்றிருந் தருளி
முனிவில் பேரருட் டிறத்தினுன் முத்தொழி லியற்றும்,
புனையி ளம்பிறைக் கண்ணியஞ் சடைமுடிப் புத்தேள். (௩௪)

முன்னொர் ஞானறறை கடற்படை முழுமதிக் கவிகை
மன்னு மாபுகழ் யாதவ னெனும்பெயர் மனனன் [ட்
தன்னை யாட்கொளத் திருவுளங் கொண்டுமென தடந்தோ
பொன்ன வாஞ்சுணங் கிளமுலைப் பூங்கொடி புலம்ப. (]

தீற்று வெண்டிரி புண்டர நிகரில்கண் மணிகண்
மாற்ற ரும்பர கிவலிங்கந் தன்னுரு வயங்கச்
சாற்ற ரும்விட சங்கம னாகியத் தடந்தோ
ளாற்றன மனனன ராயண வளநக ரடைந்தான. (௩௬)

அடைந்த பேரருட் குன்றனா னகலிரு விசம்பு
தொடர்ந்த மாமணி மாடத்த தோரணத் தெருவி
னுடங்கு நுண்ணிடை மகளிர்நா ணருங்கடி நூறி
மடங்க லேறெனச் சென்றனன் கண்டவர் மருள. (௩௭)

இலங்கு பன்மணி மேகலை வகைபுட விழந்து
பொலஞ்ச ணங்கலர் கொம்மையம் புணர்முலை பசந்த
கலங்கெனக் கொம்பனா ரஞ்சனக் கண்மலர் பரப்பிச்
சிலம்பி னொன்மணி பொருதுகக்கடை தொறுஞ்செறிந்தார்

எழுதீர்க்கழிநெடிடிபாசிரியவிருத்தம்.

தன்றிரு வருவர் திரிந்துமா நிலத்திற் றனிவினை யாடிய
குன்றங், கொன்றனவர் றுதிவேற் பூத்தலைத் தேவற் கொ
டிவல னுயர்த்தசெவ் வேளோ, வன்றிநல் லன்பர்க் கருளிய
கடல்கு முகனிலத் தடைந்தசிற் றிளமான், கன்றொடு கணி
சகிக கூர்ம்படை யெடுத்தகண்ணுதற்கடவுளோ வென்பார்.

விரிசுடர்ச் செக்கர் வானிறஞ் சமழ்ப்ப விளங்குகற்
றேய்த்தபூந் தானை, சுரிவளைத் தடக்கைத் திருமறு மார்பு
ன்றுகிலினைக் கடக்குமா லென்பார், பொருமதக் களிற்றின்
பிறைமருப் பீர்ந்து புனைந்தசெந் துகிர்த்திரள் குமிழின், நி
ருவடி நிலைதொட் டறைகழ லார்ப்பச் செல்லுத னமர்க்கரி
தென்பார். (௪௦)

வினையடர் நீறு பூத்தவொண் ணுதலும் விரிசடைக் கட
வுள்கண் டந்த, புனைமணி தாள மிடையிடுஉக் கோத்துப்
பொலிவடந் துயல்வரு மார்புஞ், சினைமலர் தொடுத்த கண்
ணிகூழ்ந் தியாத்துச் செவிமிசை தாழ்ந்தகுஞ் சிபுநங், கன
வினு ளேனு மினனுமோர் நாளிற் காண்டரப் பெறுவமோ
வென்பார். (௪௧)

மெல்லிளம் பிணையின் செவியெழில் கடந்த வெள்ளி
லை யடுக்கிடக் கையும், வீல்லுமிழ் பசும்பொற் மகடுகொண்
டியாத்து விளங்குபொற் கொடிப்பீசம் பேனை, யல்விபஜ்
கமலக் கையிலிற் பிடித்த வழுநுழித் துகிலிடக் தகையும்,
கல்லுறழ் தடந்தோர் எழுகுசன் கண்ணு கருத்தெட்டு கவர்ச்
தன வென்பார். (௪௨)

ஊரல ரொடுப்பக் கலையொடு பொலஞ்செ யொளிவகை
கவர்ந்துமா முலைக்கட் பீரலர் வித்து மணிநெடுந் தெருவிற்
பெயர்ந்தெம துளத்தொடுஞ் செல்லு, மீரயின் மனத்திம்
மாயசங் கமலை யெதிர்ப்படி னெறிபெருந் திரைய, வார்கலி
புலக மனைத்தையு மயக்கு மனங்கனு மயங்குமற்றென்பார்.

அறுசேர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

இன்னன கிளந்து காமத் தெரியக மகளிர் நிற்ப
முன்னயன் செல்லு மாங்கண் முழவுத்தோள் யாத வற்குப்
போன்னியல்கலந்திருத்தும் பொற்கொடியிறைவன்னுளின்
மன்னுமன் புருவ மாய மடவரலெதிர்ப்பட் டாளால். (சச)

எதிர்தரு மடந்தை யைய னிணையடிக் கமலப் போதின்
மதியிளம் பிளவி னுக்கு வண்ணத்தி னானு மொப்பப்
புலையிருண் மலம கற்றம் பொடியணி றுதலு ரிஞ்சத்
ததைமலர்க்கொடியிலத்திற் றுழந்தென விதைஞ்சிநின்றாள்.

எரிபடு மிழுதின் தன்மை யெய்திய மனத்தி னோடு
திருமுக மினித லர்ந்து செறிதொடிக் காந்தள் கூப்பி
யருவினைத் தொடர றத்த வடிகனும் மடிகள் கண்டு
பெரிதுயிவ்வுடம்பெடுத்துப்பெறுபயன் பெற்றேனென்றாள்.

ஐயநின் கருணை தன்னு லடிச்சியேன் பொருட்டி ரங்கிச்
செய்யதா மலாம ருட்டுந் திருவடித் தலங்க னோவப்
பையவென் மனைக்கட் போந்துபரிகலச் சேட மீந்தென்
வெய்யவன் வினைய றத்து விடுகென மறித்துந் தாழ்ந்தாள்.

* பீர் - காமத்தால் வேறுபடுதிறம்.

அண்ணலு மருளி னோக்கி யன்பொரு வடிவெடுத்து
நண்ணிய தென்ன நின்ற நாமவேற்றடங்க ணல்லாய்
கண்ணுத லடியர்க் கன்பர்க் காண்டிடி னின்னொப் பாரின்
றொண்ணுதனினக் குரைப்பதொன் றளதென்று சொன்னான்.
மற்றஓத யைய செவ்வாய் மலர்ந்தருள் செய்க வென்னப்
பொற்றொடி மயிலே காமன் போரினுக் குடைந்த யானின்
சிற்றிடை மெலிய வீங்குந் திரண்முலை யாணஞ் சார்ந்து
சற்றுமஞ் சாதி ருப்பத் தருதியேல் வருவ லென்றான். (சுக)

என்றலு முவகை மீதூர்ந் திளநிலா வெறிப்ப நக்குப்,
பொன்றுத லியல்பிற்றாயிப் பொள்ளல்யாக் கையினைத்தோ
ய்தம், குன்றிரு வுளத்திற் கொண்ட துகம்பல கழிய யான்
செய், குன்றலி தவப்பேறன்றோ குறித்தவாறாக வென்றான்.
இசைந்தவண் முனைவன் தன்னை யில்வயிற் கொண்டிடுக்குப்
பசும்பொனின் கரக நீரிற் பாதபங் கயம்வி ளக்கி
யொகிந்தமுண் ணிடைம டந்தை யுயர்தவி சிருத்தி நெஞ்சங்
ககிந்துநல் ளமுது பொன்னங் கலத்தினு ளருத்தி னுளால்.
அருத்திய பின்செஞ் சாந்த மாகமுற் றணிந்து பாகங்
கருப்புரச் சுண்ணந் தீற்று காமர்வெள் ளிலையுஞ் செந்தா
மரைத்திரு முகத்தி னல்க மாசிலான் கவுள டித்து
விருப்புட னிருந்து * காமம் வெளிப்படு குறிகள் செய்தான்.

* பெருங்கருணைப்பிழம்பாகிய சிவபெருமான் விடசங்
கமத் திருவுருவங்கொண்டு புரிந்த இத்திருவிளையாடல் இந்
நங்கையினது அன்பையும், சீகாளத்தியின் கிறப்பையும் வி
ளக்கி, யாதவமன்னனை ஆட்கொண்டருளுதற் பொருட்டு
நடித்துக்காட்டியதொரு நாடகமாமெனத் தெனிக.

பெண்ணமு தினுக்குக் காமம் பெருகிய குறிப்பி னோக்கிக்
கண்ணுதல் கார்த கள்வன் கதித்திறு மாந்து விம்மி
மண்ணிய மணிப்பூண் டாங்கும் வனமுலை னெழுங்கப் புல்லி
யெண்ணருங் காம வெள்ளத் திடையவட் படிவித் தானால்.

மாதர்மென் கொம்ப ரன்னுண் மாயசங் கமன்வ லைப்
பட், டியாதவன் கடிந கர்க்கும் நேவலை மறந்தி ருப்புத்,
தீதில்செங் கோன டாத்துந் திங்கள்வெண் கவிகை வேந்த
ன், கோதிலின் னமுத முண்ணக் குளிர் புனலாடிப்புக்கான்.

புனிதவெண் ணிறு சாத்திப் புரந்தரன் றிக்கு நோக்கி
மனனமர்ந் திருந்து தாலம் வைப்பவ ளின்மை கேட்டுக்
கனல்படக் கண்டி வந்து கைபிணைத் தருகு நின்றோர்க்
கணையவட் டருதி ரென்ற னுரமும் கடவு ளொத்தான். (1)

வெந்திறற் சீய மன்னுன் வெருவரு மாற்றங் கேட்டோர்
சுந்தையிற் கடிது சென்று சினத்தொடு கழறிக் கூவக்
கொந்தழ லுருமு வீழ்ந்த குருமணிச் சுடிகைப் பாம்பிற் [ள்
பைந்தொடிமனந் துண்ணென் ற பனித்துடலுட னெழுந்தா

வானிறக் கலிங்க * மற்ற வலாக்குமாத் திரையு டித்து,
நீனிறப் புயன்மென் கூந்தன் னெனோலெனச் செருகிச் செவ்
வாய், தானையிற் றடைத்திட் டைய தணத்தலென் றிறைக்
கு ளாத்து, மீனெனப் பிறமுங் கண்ணுள் விராவினிற் புற
த்துப் போந்து. (ருஎ)

வெளிப்படு வெளிப்ப டென்று வெருவா முடுகி நின்ற,
விளிப்பவர் தாழ்த்தத் கொத்த மென்மொழி பலவுங் கூறிக்,

களத்திருண் மறைத்து வந்த கள்வன்மாட் டெழுந்த வன்
பு, மளப்பருஞ்செல்வன்றன்மாட் டச்சமுமனத்தையீர்ப்ப.

செயலையந் தளிர்க வற்றுஞ் சேரடிச் சிவந்ந் பரற்ற, வு
வுறுண் ணிடைந டுங்க வொளியுமி மொருகாழ் முத்தந், து
யல்வந் குவவுக் கொங்கை துறும்பவா னுதல்வி யர்ப்பக்,
கயல்பொரு கண்டு ளிப்பக் கடிதடி பெயர்த்துச் சென்றாள்.

யாயினி திருந்து வாழு மிருங்குழல் களையப் பட்டுப்
போயினி யென்று நெஞ்சம் புழுங்குபு கலுத்தல் போலக்,
காமரம் பயில்சு ரும்பு கலுப்பெழுந் தார்ப்பப் போகிப்
பூமக ணிலைஇய கோயிற் புக்குமன் னவன்முன் னின்றாள்.

நிற்றலு மரசர் கோமா னெருப்பெழ விழித்து நோக்கிச்
செற்றிவ டன்னை யின்னை தேமல ரொடுமு டித்த
கற்றையங் குழலை நீவிர் களைவித்து விடுகென் றேவ
மற்றரு தடந்தோண் மைந்தர் வார்குழல் களைவித்தாரால்.

கடைகுழைந் திருண்டு கெய்த்துக் கார்க்கரும் புயலை நீலச்
சுடர்கெழு மணியைத் தேன்வாய்த் தும்பியைச் சைவலத்
மடிதிரை யறலை வென்று மலரொடு பழகி நீண்டு [தை
மிடைகுழ லிழந்து பீலி வீழ்த்திய மஞ்ஞை யொத்தாள். (]

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

கண்ணீ ரொழுக்கிக் கதிர்மா முலைமலைக்குத்
தெண்ணீ ரருவிபாச் செவ்வாய் மலர்திறந்து
பெண்ணு ரமுதம் பெரிதழுது கோமறுகிற்
பண்ணூர் மொழியார் பலரீரங்கச் சென்றாளால். (கஉ)

கண்டார்ஃ ளந்தோ கலந்திருத்தாத் தப்பினுக்கே
யொண்டா தயிழ்மலர்தீதா ரோதி மழிப்பித்தான்
விண்டார் மருங்குறுத்த வேல்வேந்தன வேறுமிகை
புண்டாயி னெவ்வா றொறுக்குமோ வென்பாரும். (௬௪)

பூந்துகிலாற் பொன்னாற் பொதியின் மலைப்பிறந்த
சார்த்தத்தாற் பன்மணியாற் சாலப் புணந்தாறு
மேந்திழையார் தங்க ளெழிலெலா நெய்த்திருண்ட
சூந்தறா னின்றேற் குறையுங்கா ணென்பாரும். (௬௫)

* பெருமஞ் சிகனுக்கிப் பெய்தொடிதன் கூந்தற்
கருமஞ் செறிதருவான் கையெழுந்த தோவென்பா
ரரசன் பணித்தவா றுறல்லை தேயேறு
மொருவுந் திறமே துலகத்தார்க் கென்பாரும். (௬௬)

ஓவா வறுமை புழந்தாறு மற்றொருவ
ரேவா துயிர்வாழ்ந் திருத்தலே நனறாகுந்
தாவராத செல்வந் தருமேனுங் குற்றேவ
லாவா கொடிதுகொடி தென்பாரு மாயினார். (௬௭)

இன்ன வகையே யிருமருங்கி னுள்ளோருஞ்
சொன்ன மொழியனைத்துந் துன்பத் தழன்முட்ட
நன்னுதல்போய்த் தன்னில்ல நண்ணிப் பிறைதூறந்த
சென்னி யிறைவன் றிருவடியில் வீழ்ந்தழுதாள். (௬௮)

கின்னாரும் விஞ்சையருங் கேட்டு மனமுருகி
யின்னிசையாழ் கைசோர வேழிசைநூனாரதன்யாழ்

தன்னிசைபோய் வாயடைப்பத் தாங்கரிய துன்பத்தான்
மின்னனையாள் செங்கனிவாய் விட்டுப் புலம்பினாள். (௬௧)

கொந்தார் மலருழ்த்த கொம்பிற் புரள்வானீர்
நந்தாஹைப்பொருளா நம்பெருமா னன்னுதால்
சிந்தா குலமொழிதி யென்றெறித்துச் சென்னிமே
ஸந்தா மராபோலு மங்கைத் தலம்வைத்தான். (௭௦)

கலிவிருத்தம்.

வைத்தாங்கிறை கைக்கங்கண வடிவாய்மறை யரவ
முத்தாந்திரு நகையாண்முக முழுமாமதி யென்னாப்
பைத்தாங்கிய வாய்விண்டழல் படுகஞ்சொழுக் கியதே
யொத்தீர்ங்குழல் வளர்தந்ததிவ் வுலகத்தவர் மருள. (௭௧)

கனல்வெஞ்சர னிடைவந்தெழு கார்காண்மயி லெனவுந்
தினமும்பசி சுடநொந்தொரு தினமுண்பவ றொனவும்
புனைபுந்தொடர் பினினுண்ணிய பொருள்கண்டவ றொனவும்
வனைமென்குழ லுவகைக்கடல் வாய்முழ்கின ளன்றே. (௭௨)

ஐயன்றிரு வடிதாழ்ந்தவ னருள்பெற்றுடன் மீளா
வெய்வெங்கண விழிமாமயி லிறைமுன்புகு மளவின்
மையுண்கணி குழாவிதன் வாங்கிற்றில னென்றோ
நெய்யுண்டெழு தீயிற்சின நீடத்துடி யிடையாள். (௭௩)

ஒன்னார்மணி மகுடத்திர னாழுபொற்கழ லுரவோ
யுன்னாணைக டப்பார்களு முலகத்தினி லுளரோ
முன்னார்களில் யானாற்றிய முதிர்மாதவ வசத்தா
விந்நாளென தில்லத்துறை யீறில்லவ னடியான். (௭௪)

ஆளுளன்மல ரங்கைத்தல மளியன்றலை வைப்ப
விருளார்குழ விதுபெற்றன னென்னக்கழை சுளியும்
வகாமால்களி றடையாதவ மன்னன்றிரு வுள்ள
மெரிபொற்கிளர் கினரீத்துட னிறம்பூதடைந் ததுவே. ()

துணைவிற்பல ரொடுபொய்மலர் துன்றுங்குழன் மடமான்
மனைபுக்கடி ஷவர்கற்பக மாறாவருண் மேகம்
வினையிற்றவர் நெஞ்சத்தொளிர் வியாமணித் தீபந்
துணதற்புத வருகோக்கஹந் தாழாதடி தாழ்ந்தான். (எஃ)

மேற்படி வேறு.

எழுந்து கைதொழு தீர்மலர்க் குஞ்சிமேற்
மழங்கு பொற்கழற் றுமரை சூடியா
னுழந்த மாதவ முன்னையிங் குய்த்ததென்
றமூந்து பேரன்பி னாற்றப் பழிச்சினான். (எஎ)

விருப்பி னேத்தி விளங்கருட் குன்றநீ
யிருப்ப நோற்றநா டெத்திசைத் தெந்நில
வகாப்பு கீபுகு மாதவ மாற்றிய
துரைத்தி யென்ன வுரைதான் மேயினான். (எஅ)

ஞால மெங்கு நடந்து களிர்மதிக்
கோல வார்சடைக் கொன்றையங் கண்ணியோ
னேல வார்குழ லேந்திழை தன்னொடுஞ்
சாஸ வாழுந் தலந்தொறும் வைகுவேம். (எஃ)

சுறங்கு தெண்டிகைக் கண்ணகன் ஞாலத்துச்
சிறந்த தண்ணறன் மென்கயி லாயமென்

தறிந்த நல்லவர் வாய்க்கேட்டடைந்தன
மறங்கொள் வேலவம் மாதலங் காணவே. (அ௦)

ஆயி டைக்கடு மாயிடற் றுரமுற்
சேய வார்சடைத் தேவர் பிராற்கமர்
கோயி'வின்மைகண் டுள்ளங் கொதித்துவெந்
தியி டைப்படு சிற்றயி ராயினேம். (அ௧)

உலக மெல்லா முடையாய்க் கிருப்பவோ
ரிஸு கோயி லெடுப்பவ ரில்லையோ
தலைவ வென்றவன் றுண்முத லேந்தியிந்
நிலைமை நிற்பா நிகழ்த்திய வந்தனம். (அ௨)

நீய லாம னியிர்சடை பெம்பிரான்
கோயில் செய்பவ ரில்லெனக் கூறினான்
நீய பாம்பணி யுஞ்சிற திங்களுந்
நாய நீர்ச்சடை புந்தறத் தெய்தினான். (அ௩)

சொன்ன வாசகங் கேட்டுச் சுடர்செய்வேன்
மன்னர் கோமகன் வார்குமுல் பெற்றவப்
பொன்னு லாவும் புணர்முலைப் பூங்கொடி
பென்ன மாமகிழ்வெய்தினன் கூறுவான். (அ௪)

திய னேனைத் திருவுளத் தெண்ணிநீ
வாய்ம லீர்த்ததென் மாதவ மாதலாற்
நாய நின்னருட் சொல்வீழி திற்பதே
நாயி னேற்கு நலமெனக் கூறியே. (அ௫)

கொன்றை யஞ்சடைக் கூத்தப் பிரானமர்
தென்றி சைக்கயி லாயச் சிறப்பெலா

மின்மெ னக்கு மனங்கொள வெம்பிரான்
மன்ற நன்று வருத்தூரை யென்றனன்.

(அ௮)

என்ற சொல்லினைக் கேட்டது மீறிலான
பொன்ற வில்கயி லாயப் புராணத்தை
வென்றி வேலவ வேட்டனை யாயிடி
என்று சொல்லுது நாமெனச் சொல்லுவான்.

(அ௯)

மாகில் காட்சி வசிட்ட எனகத்தியன்
வாச மாமலர் வந்தோன் கிலந்திபாம்
பாகில் யானை புளிந்த னருட்சிவ
கோசன் கீரன் குவளைக் கருங்கனூர்.

(அ௧)

ஆதி யாக வளவில ருண்டவன்
உது தீர்த்தவ ரவ்வத் திருக்கதை
யோத வேண்டி னுகம்பல செல்லுமக்
காளை புட்சில காவல கூறுவேம்.

(அ௧)

என்று சங்கம வேடத்தி மெம்பிரா
என்று கூறின என்னவன் சொற்படி
யின்றி யானு மிசைக்கலுற் றேன்வினை
கொன்ற கல்லவர் கொள்பவென் மெண்ணியே.

(௧௦)

விடசங்கமச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் ககக.

தொண்டைநாட்டிலே, நாராயணபுரத்திலே, 'யாதவ மஹாராஜா என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் அரசகுலத்திலேயவதரித்து, அதற்குரிய சகலகலைகளிலும் அதிவல்ல ராகி, குருலிங்கசங்கமங்களினிடத்துப்போன்றும் பிறவுயிர்களினிடத்துப் பெருங்கருணையும் உடையராய், அந்நாட்டிலே அரீதிகலவாவண்ணம் அரசசெலுத்திவந்தனர். அக்காலத்திலே கயாரணியமெனவும், வில்வாரணியமெனவும், தென்கைலாயமெனவும், சீகாளத்தியெனவும் பெயர்பெற்ற விளங்கும் திவ்வியதலத்திலே, திருவருளையே திருமேனியாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் அவ்வரசர்பெருமானது சிவபுண்ணியமுதிர்ச்சியைநோக்கி ஆட்கொண்டருளத்திருவுளங்கொண்டு, விபூதி ருத்திராக்ஷம் சிவலிங்கதாரணமுதலிய சின்னங்கள் விளங்க, விடசங்கமத்திருவுருவந்தாங்கி, அந்நாராயணபுரத்திலுள்ள மங்கையர் பரளும் காதலித்துச்சூழும்படி வீதியிலெழுந்தருளினார். அத்தருணத்திலே, அவ்வரசர்பெருமானுக்கு போஜனவேளையில் கலந்திருத்திவைக்கும் சிற்றேவலைபுடையவளாயிருந்தும், அடியவர்பத்தியில் மிகச்சிறந்த ஒருபெண் அவகாயெதிர்ப்பட்டு, பரமுறைபணிந்தெழுந்து, "ஐயனே, அடியேனது சிறுகுடி ஊக்கெழுந்தருளித்திருவமுதுகொண்டுபரிகலசேடமளித்து, எனதுதீவினையைச் சேதித்தருளல்வேண்டும்." எனப் பிரார்த்திக்க; விடசங்கமேசர் திருவுளமிரங்கி, அவனிடத்திலே விசகமுடையவர்போலக்காட்டி, அவன்மனையையடைந்து, திருவமுதுகொண்டருளி, தாம்பூலந்தரித்து, கலவியின்பத்தைக் காதலித்தவர்போல நடித்துக்கொண்டு கலந்திருந்தனர்.

அப்பெண் அவரது மாயவிஞ்சையைபுணராது மயங்கி, காமவசத்தளாய் * அரசர்கோமானது குற்றேவலைமறந்திருப்ப; அவர் ஸ்நானஞ்செய்து நியதிமுடித்து, நியானத்திருந்தபின் கலந்திருத்திவைப்பவ ளில்லாமையைக் கேள்வியுற்று, கனல்பெருகக் கண்கள் சிவந்து, காவலணைத்துண்டினர். அவர் கடுகிடடந்தழைத்தமையால், அவள்மருண்டெழுந்து, சங்கமேசனாத் தன்மனையிலிருக்கும்படிப் பிரார்த்தித்து நிறத்திவிட்டு, வினாந்துவந்துநிற்க; அரசர்பெருந்தகை முனிந்து அவள்கூந்தலைக் களைந்துவிடும்படி கட்டகையிட்டனர். அவ்வாறே காவலர்முடித்தலால், அவள் கண்டவரிடங்கக் கவலையுற்றுச்சென்று, சங்கமேசரது திருவடியிலேவீழ்ந்துமுறையிட்டு, அவரால் அபயாஸ்தமளித்துச் சொல்லே திருக்காஞ்சூட்டப் பெற்றமையால், முன்புபேரலவே கூந்தல்செழித்துவளரக் குதாகலமுடையவளாகி, அவளாவணங்கி விடைபெற்று, மீண்டுவந்து நிற்க; அதுகோங்கிய அரசர்சூரிசில் நமதாஞ்சுருயின்படி இவள்கூந்தலைக் களையவில்லைபெனக் கடுங்கோபங்கொண்டு, பின்பு உண்மையை யறிந்து பெருவியப்புடையவராய், அப்பொழுதே அனல்மனையையடைந்து, அங்குவீற்றிருக்கும் சங்கமேசரது அற்புதத்திருமேனியைக் கண்டவுடனே பலகால்வணங்கித்துதித்து, பயபத்தியோடுநின்று, “எம்பெருமானே, தேவரீர் வீற்றிருத்தற்குத் தவஞ்செய்த நாடு யாது? இனி எழுந்தருளுதற்குத் தவஞ்செய்யும் தேசம் யாது?” என வினயத்தோடு வினாவினர்.

அதுகேட்ட அண்ணலார் “யாம் இவஸ்தலங்கடோறும் .

வசிப்பேம்; தற்காலம் எத்தலங்களினும் மிகவுயர்ந்தது தென்கைலாயமெனத்தேர்ந்து அத்தலத்தையடைந்தேம்; அங்கே நம்பெருமானமர்தற்கு ஆலையின்மைகண்டு, அப்பெருமானைநோக்கி, உகைமெலாமுடையவுமக்கு லீற்றிருக்க ஓராலயமமைக்குமன்பர் இல்லையெல்லோ? என இரங்கிவந்தேம்: ஆகையால், சிவபத்தியிற்சிறந்த தீயே அத்திருப்பணியை முடிக்கக்கடவை.” என வற்புறுத்தியருள்; அது கேட்டு அவர் அடியேனுய்யுமாத அத்தமான்மியத்தை விரித்தருளவேண்டுமென விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனர். சங்கமேசர் “அன்பனே, அத்தலத்திலே சித்திபெற்றோர் வசிட்டமுனிவர் அகத்தியமுனிவர் பிரமதேவர் சிஸந்தி பாம்பு யானை கண்ணப்பநாயனார் சிவகொசரியார் நக்கீரதேவர் கன்னியரிருவர்முதலாக அளவிறந்தோருண்டு; அவ்வச்சரித்திரங்களைச் சொல்லத்துணிந்தால் பலபுகஞ்செல்லும்; ஆதலால், அவற்றுள்ளே சிஸந்திரங் கூறுகின்றோம்: மனனமர்ந்து இனிதுகேட்பாயாக.” என்ற கூறத்தொடங்கினார்.

தென்கைலாயச்சருக்கம்.

அறசீர்க்கழிகெழியையாசிரியவிருத்தம்.

திங்கனங் கண்ணி வேய்ந்த செஞ்சடைக் கருமி டுற்றுச் சங்கரன் தேவர் தம்முட் டிலையு மாறு போன வங்கன்மா ஞாலத் தண்ண ளரும்பெறல் வீட னிப்பத் தங்கிய தலங்க டம்முட் காளத்தி தலைமைத் தாமாள். (ச)

கருமிடம் நிறைவன் வாழும் காளத்தி பிறவி யென்னும்
பெருமதக் களிற்றி னுக்குப் பிறையெயிற் தரிமா னேறு
பொருவறு முத்தி யென்னும் புணர்முலைத் திரும கட்டு
வினாவிரி கமீசச் செங்கேழ் மென்மலர்க் கோயி லாமால். ()

மதிதவழ் லீலக் குன்றம் வான்ருடு தூர்க்கை வெிற்புங்
கதிர்முலை யாக்க வின்ற காளத்தி யணங்கைச் செம்பொற்
றிதலைநீங் குவவுக் கொங்கைச் சேயிழை புமையிற் சாஸப்
புதுமதி யிலைந்த சென்னிப் புங்கவன் வேட்கு மன்றே. (௩)

அருமறை நவின்ற நாவி னந்தண நிரைஞர் மூத்தோர்
திருறுதன் மகளிர் தீம்பாற் செருத்தலான் படிமத் தோர்க
ளிருமுது ருவர் நீத்தோ னென்றிவர் முதலி னோரை
வெருவாக் கொன்ற வர்க்கும் வீட்டுல களிக்கு மம்மா. (௪)

தவழ்வன நடப்ப நிற்ப தத்துவ பறப்ப நிர்வாழ்
விவையெலா மங்கண் முக்க ணிறைவனா ருருவ மாரு
* மவுலுறு புனல்க ளெல்லா மகலிரு விசம்பிற் தீர்த்தஞ்
செவபுர முலகின் மற்றத் திருத்தல மாரு மாதோ. (௫)

பிறந்தவர்க் காஞர் காணப் பெற்றவர் தமக்குத் தில்லை
யிறந்தவர் தமக்குக் காசி யெவ்விடத் தேனு நின்ற
மறந்திலர் நிறைத்த வர்க்கு வான்ருடு மருணை யாருஞ்
சிறத்திறை வீற்றி ருக்குந் தென்தொபொற் கயிலைக் குன்றே.

ஏனை நலங்க டோறு மிருபிறப் பாளர் கொள்ள
வானுயர் பசும்பொற் சூப்பை வழங்கலுந் திருக்கா ளத்தி

மீனாயிர் கவருந் தூண்டில் வேட்டுவன் தனக்கோ ருசி
தானுத வுதலு மொப்பாச் சாற்றுவ ருந்நத நல்லோர். (எ)

கருமிடம் நிஹவன் வாழும் காளத்தி யின்பேர் கொண்ட
வொருவனைவிளிக்குங்காலைவ் வொப்பின்பேர்செப்புவோரும்
பரிதிவெங் கதிர்க டோய்துண் பனியெனப் பாவ கோடி
யிரிதரத் தூர்ப்ப னொன்று லெத்தலை மதற்கொப்பும்மா. (அ)

மேற்படி வேறு.

பாவ னொருவன் விளையாட்டி னிடத்தாயினுந்தென் ன
யிலைக்குப், போவ னென்றோ ரடியிடுவா னவனறன் கழற்
காற் பூங்கமலந், தேவர் மகுட நிரையுரிஞ்சத் திகழ்வ னெ
ன்றான் மனமொத்துத், தாவில் கயிலைக் கேசுவார் தம்பே
நியாவர் சாற்றுவார். (க)

மேற்படி வேறு.

மற்றொரு தலத்திற் பன்னாண் மரபுளி நோற்று நெஞ்ச
ஞ்செற்றதை தலங்கா ளத்தித் திருநக ரதனு ளோர்நாட்,
பொற்றொழு மகளிர் மென்றோள் புணர்ந்துறை தலுமொப்
பெனப, சுற்றவ ரிதுபட்டாங்கு கட்டுரையன்றுவேந்தே. ()

கடவுண்மா திருக்கா ளத்தி கயாரணி யப்பேர்க் காடாய்
நெடுநில வரைப்பின் மிக்க * நேமியங் கட † நி ரத்தி
யொடுபெய ரியகா டாதி டியாப்புமைக் குடைய வோங்கு
மடலரி மாளோ டொப்பா யாரதன் சிறப்புச் சொல்வார். ()

* நேமியங்கடறு - நைமிசாரணியம்.

† இரத்திக்காடு - வதநிவனம்.

ஒளிர்மல ரசோகந் தேமா வுயர்சினத் தமாலங் கோளி
சுளையக முட்பு மக்கூய் தூங்குகோட் டுயர்வ ருக்கை
வளரகில் சண்ப கம் * யா மணங்கம மூரந் தேக்கு
கிளைமுத விவிது வன்றிக் கெடலருங் குளிர்கொண்டன்றே.

முடங்குளை யரிமா னெண்கான் முழுவலிச் சரப மா
மான், கடம்படு கவுட்கூர்ங் கோட்டுக் களிறவல் னுளியங்
கேழல், கொடுஞ்சினப் பிறையு கிர்த்தாட் கொடுவரி வேங்
கை யாதி, மிடைந்துவில் லுழந்துண் வாழ்க்கை வேட்டுவக்
குடியு டைத்தே. (கரு)

பூநின் று புவன மாக்கும் புங்கவன் புகழிக் காட்டிற்
நீநின் று சுடவெ டித்த சேண்டொடு நெடிய வேயின்
வாய்நின் று தெறித்த முத்தம் வான்பதிந் தவற்றை யன்றோ
மீநின் று விளங்கு மீனென் றலகெலாம் விளம்பு மன்றே.

திங்கடன னருகு மீக்கட் சென்றிடப் பிறையெ யிற்று
மங்குலி னிறத்துப் பன்றி மண்கிளைத் தடியி னிற்பப்
பொங்கொளி விரிக்குஞ் சோதிப் புதுமர னிற்றன் மாலும்
பங்கயத் தவனுந் தேடப் படுதழற் பிழம்பை யொக்கும். (1)

மேற்படி கேற்ற.

மழைகூழ் சோதி மார்தனது மருங்கின் விலகி யிடை
விட்ட, தழைகூழ் கொம்பொன் றனையபுன்னைத் தடங்கொ
ம் பொன்றன் மிசைக்கிடப்பக், துழைகூழ் பொதும்ப ரிடை
நிற்றல் களிற்றி னுரிபேர்த் தவன்றிருமா, விழைகூழ் கை
யின் மிசைத்தன்கை யேற்றி நின்றாழ் போதுமா. (கக)

மேற்படி வேறு.

இருள்படத் தழைந்த வேயி னிடைப்படர் சோதி வஸ்
வி, பொருவளிக் கசைந்து மெல்லென் புதுத்தழை பெயருந்
தோறும், விரிகதிர் பரப்பித் தோன்றி மிடைத் தழை மறையுந்
தோற்றும், பெருகொளி மின்னு மின்னிப் பெயன்மழை ம
றைதல் போலும். (௧௭)

கோணின்ற நிலையை முட்டிக் குனிந்தொரு பசிய வேய்
தன், ருணின்ற நிலையைத் தொட்டுத் தலையிற்றே நொழுக நி
ற்றல், சேணின்ற வில்லெ டுத்துத் தேவர்கோ னரிது பெற்ற,
நானொன்று கொளிஇமி லத்தி னட்டுவைத் தலையதம்மா. (1)

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

முருகுவிரி மலர்க்கொடிகண் முங்கின்மிசைப் பதிந்து
போய்ப், பொருவரிய துறக்கத்துப் புருந்துவளர் கற்பகமா,
மரமுழுதும் படர்ந்துலவும் வளர்மதியின் மேலாய, பெரி
யவரை யடைந்தொழுகப் பெறிற்றுறக்கம் புகலிதோ. (1)

மரகதநன் மணிக்கதிரின் வளர்புகம்புற் கொடிமேய்ந்து
திரைபொருநீர்க் கான்யாற்றத் தீம்புனனுண் டாமாக்க
ளரிமணல்பா யினம்புன்கி னுணிநிழற்கீழ் வாய்ருதட்டிப்
பெரியனை ய பூவுதிர்த்து புறம்புதையக் கிடக்குமாள். (௨௦)

மணிமலர்கொள் பகையா மருங்குநித்துச் சிறைமுழுது
மணிமலர்கொ டுணர்குமந்த வசோகமொன்று கடுகிற்றல்
பிணியவிழு நதியச்சைப் பிணையறும் தோண்முருகன்
பணியடரு நெடுந்தேனைகப் பறவைமிசை யிருத்தற்றே. (1)

அறுபதுவண் டினங்குறுகி யறியாத சண்பகங்க
ணறவொழுந விதழ்விரிய நறுமலர்பூத் துறதோற்றங்
குறைபெறுந ரடைந்தறியாக் குறை * யிவறன் மாலையான்
பெறலரிய பீருஞ்செல்வம் பெற்றிருத்தல் போலுமால். (1)

கலிவிருத்தம்.

பற்பல வகிழைப் படவெ முந்தவிப்
பொற்பமை வனத்திடைப் புகையுண் டன்றுகொல்
கற்பகப் பொலமலர் கமழ்வ தன்றெனி
ஸெற்படு பொன்னிடத் தியாது நாற்றமே. (௨௩)

மேற்படி வேறு.

தொக்க நன்மரச் சூழலு ணிற்குமாற்
றக்க மேலவர் தம்மு ளெவற்றினு
மிக்க கல்வி வெறுக்கையு ளொன்றுமின்
மக்கள் போன்மென வற்றன் மரங்களே. (௨௪)

மேற்படி வேறு.

வளர்கரி நெடுங்கையால் வானந் தோய்கினை
தளர்வொடுள் வளைந்திடுந் தகைமென் கொம்புகள்
களிதரு கரிகர லீலை யாற்கடி
தெளிதினுட் குழைந்திட வியற்கை யன்றுகொல். (௨௫)

விரிசிறைப் புட்குல விருந்து செய்கலா
துருள்பழங் கரிபொர வுதிர்க்கும் வெள்ளிக
ளிரவலர்க் கீந்திடா கீகை கொண்டுக்கொல்
லரசர்கள் பெறச்சொரி யறிவி லார்கள்போல். (௨௬)

* இவறன்மரலை - உலோபத்தன்மை.

மகவுட லொடுக்கிய வயிற்று மந்திக
 னாகண்மலர்க் கொம்பினின் றொழுதுங் தேறல்வான்
 நிகழ்தரு கங்கையுட் டெய்வத் தாமரை
 நிகரறு பொலங்கல நிறைக்கு மென்பவே. (௨௭)

வேய்த்தலை வானரம் வேழம் பக்குலக்
 கூத்தரி னாடிய கூத்த ரம்பையர்
 பார்த்தன ரவற்றின்மேற் பரிசின் வீசிய
 தூத்திரண் மணிவடஞ் சுடரு மெங்குமே. (௨௮)

சுலித்துறை.

இன்ன வாரண வனத்திடை யெம்பிராற் கண்டு
 முன்ன மைந்தர் வசிட்டமா முனிவினை யறுத்து
 மன்னு நன்கதி யடைந்தமை வகுப்பெனென் றெறிநீர்ச்
 சென்னி யந்தணன் வேந்தனுக் கொருகதை தெரிப்பான். (1)

முந்து மாமறை முழுதுணர் வசிட்டமா முனிதான்
 மந்த மைந்தர்க ணுற்றுவர் தாவிஸீர்க் * காதி
 மைந்த னாலுயிர் துறத்தலின் மனத்தையுள் ளமுத்தி
 யுந்து வெந்துயர்க் கடகைத் துணர்வெலா முருத்தே. (௩௦)

மருளு நெஞ்சமுந் தானுமோர் வான்றொடு குடுமி
 வரையி லேறிநின் றெய்ஒபன விழுந்தனன் மண்ணி
 ளரிது பெற்றதம் முடம்பின்மேல் வெறுப்புடை யவரு
 மொருவ வள்ளரோ மக்கண்மே லுற்றதோர் வேட்கை. (1)

* காதிமைந்தன் - விசுவாமித்திரமுனிவர்.

வீழும் வேலையின் மணிகொழித் தெறிதிரா வேலை
குழு மாநில மடந்தைதன் றுணைக்கையா லேந்தி
யாழு மாரஞர்க் கடலினின் தகற்றநம் கேள்வித்
தாழும் வார்சடை முனிவர நினக்கிது தகவோ. (௩௨)

மலையி லேறிமண் வீழ்தரின் மாளுமோ துன்பங்
கலைகு றைந்தவெண் மதிமுடிக் கடுக்கையங் கண்ணித்
தலைவ னாராள் பெறுதியேற் றுன்பமுந் தண்ப்பை
தொலைவின் முத்தியும் பெறுகுவை யாதலாற் றாயோய். (1)

அடியர் வேண்டிய வேண்டியாங் கருளிருண் பிடற்றுக்
கடிகொள் கொன்றையஞ் செஞ்சடைக் கடவுளை நோக்கி
யொடியின் மாதவஞ் செய்தியென் றுரைத்தனன் முனிவ
னெடிய வெந்நூய ரளக்கரி னீந்திரன் மென்றான். (௩௪)

கண்ண கன்சுட லுடைப்பெரு நிலத்திடைக் கவின்ற
புண்ணி யத்திரு வனத்தினுண் மேலெனப் புகன்றே
தண்ணென் மென்புனல் வேட்டெழு கலையெனத் தரியா
னண்ண லங்களிற் மடவியை யடைந்தன னன்றே. (௩௫)

அடைந்த மாமுனி சிறந்துழி யகனமர்ந் திருந்து
கடும்பு லப்பகை பைந்தையங் கொன்றபூங் கடுக்கை
மிடைந்த செஞ்சடை யந்தனன் றிருவடி விடாது
தொடர்ந்த நெஞ்சின னாகியுண் பாவதுந் துறந்து. (௩௬)

கனவி வெங்கதிர் பெருமழை குளிர்பனி கடுங்கால்
சினவி லங்கொன விவற்றினால் வருந்துபர் சிறிது
நினைத வின்நிமூச் சவீத்தகை வகன் றபன் னெடுநாள்
வினகெ டுந்தவ முழந்தனன் பாவரும் வியப்ப. (௩௭)

அறுசீர்க்கழிநெடிசடியாகிரியவீருத்தம்.

சொன்னவிய வகையி னோற்குந் தாய்வந் கருளஸ் வேண்டி
முன்னவன்பண்ப்பெருந்தோன்முத்துறழ்முறுவற்செவ்வா
யன்னமுங் சூடவ யிற்றி னைந்துகைக் களிற்றுக் கன்றம்
பன்னிரு தடந்தோட் சேயும் பரிசன கணமு மினறி. (௩௮)

அருமணிச் சுடிகை யைவா யாடர வருவத் தேரிடு
பரசிவ லிங்க மாகிப் படுபுன லிறைவன் திக்குத்
திருமுக மாய கத்துத் திமிரமுங் கெடவி ளங்கி
விரிசுடர்க் கனலி தன்முன் மினமினி யாக நின்றான். (௩௯)

கண்ணுத லண்ண னிற்பக் காண்டர லோடு நெஞ்சந்
துண்ணென நடுந டுங்கித் தொகுமயிர் சிலிர்த்தெ முந்து
மண்ணிடை வளிபெ யர்த்த மரமெனத் தாழ்ந்து முக்கட்
பண்ணவ னெழுக வென்னப் பயமொரீஇ யெழுந்து நின்ற.

கையினை யுச்சி கூப்பிக் கண்களி னருவி பாய
வெய்யசெந் தழலிற் பட்ட மெழுகெனவுருகநெஞ்சம் [ய்ந்த
பொய்யில்வாய்குழறக்கொன்றைப்பொலமலர்க் கண்ணிலே
செய்யவார் சடிசு முக்கட் செல்வனைப் பழிச்ச ஹற்றான். (4)

மேற்படி வேறு.

இம்மா நிலத்தோர் நின்னெடுகைத் தெண்ணப் பட்ட
திருமாலுஞ், செம்மா மலரி னரசிருக்குந் தேவு மதியப் ப
டாயென்று, ஸம்மா பிறவி நெடுங்கடல்வா யலமந் தறிவு
கெடுத்துழறு, மெம்மா ஸுதிறந் கெனிபாமேர னெரியோ
டாடும் பெரியோமே. (௪௩)

எல்லாக் கலைக்கு முதலாகி யாவும் தரிக்கும் பொய்ப் பொருண்மை, புல்லப் பொருளி னருமறைக்கும் புகழ்தம் கெளியை யல்லையென்றும், கல்லாக் கழிமா மடனுடையே ய் கண்டாய் குரைக்குஞ் சிறபுன்மைச், சொல்லாம் புகழ்தம் கெளியாயோ துறந்தோ ருளத்திற் சிறந்தோமே. (ச௩)

உடம்பு முதலாந் தொடர்பனைத்து மொழித்துப் புலன்கள் கரந்துமன, மடங்கி யருநோன் புழந்தவர்க்கு மடைதற் கரியை யென்றக்கா, லொடுங்க வில்லா வவாக்கடலு றாய்க்கும் புலத்துக் காட்பட்டேந், தொடர்ந்து பெறுதற் கெளியாயோ தொலையாக் கயிலை மலையோயே. (ச௪)

கலிவிருத்தம்.

எனப்ப ழிச்ச விறைவன் க நனைகூர்ந்
துனக்கு வேண்டிற் றதவதுஞ் சொல்கென
மனத்த டக்கரு மாமகிழ் வெய்தினுன்
சினக்க ளிற்றுரிச் செம்மற் குரைசெய்வான். (ச௫)

பத்தி * நாமரும் பாறைம னத்தென்மேல்
வைத்த பேரரு ளாலெளி வந்தவிவ்
வித்த கத்திரு மேனியொ டென்றறீ
யித்த லத்தி லிருப்பது வேண்டினேன். (ச௬)

தேங்கு பேரருட் செல்வ தூன்றறீ
யோங்கு தத்துவ முள்ளவெ லாங்கடந்
தாங்கு நின்ற வசைவி னிலைமைகூண்
வீங்கு ஞானமும் வேட்டன னென்றனன், (ச௭)

அண்ண லவ்வுரை கேட்டலு மன்பரீ
யெண்ணி யாங்கா கெனவங் கிருந்துயின்
விண்ணு யர்ந்த வியன்சிலை யாஸடித்
தெண்ணி லாச்சடைத் தென்றிசை மூர்த்தியாய். (௪௮)

வீற்றி ருந்து விலாமலர் தூயடி
போற்றி நின்ற புனிதமா ணுக்களை
யேற்ற ஞாங்க ரிருத்தி மனங்கொளச்
சாற்ற ரும்பொருள் சாற்றதன் மேயினான். (௪௯)

பிறத்தல் சாதல் பெருகல் சுருங்கலே
துறத்தல் கூட றயர்தல் களித்தலே
வெறுத்தல் வேண்டல் வெருள லுவத்தலே
மறத்த லுள்ளன் மயங்க மெளிதலே. (௫௦)

இனைய பல்குண மின்றியி யற்கையாய்
வினையி னீங்கி விளங்கிய ஞானமாய்
நினைய ரும்பர மானந்த நீத்தமாய்த்
தனைய நிர்தவர் தங்கட் கபேதமாய். (௫௧)

பூவி னுண்மணம் போலுல கெங்கணு
மேவி நிற்பினும் வேறு யுயிர்த்தொகைக்
கோவின் மெய்யு மொழிந்தவுந் தக்கவா
நீவ தாயொருங் கியாவு முணர்வதாய். (௫௨)

ஆதிவேதமுஞ் சொல்லற் கரியதோர்
சோதி யாய்மன மூந்தொட ராததாய்
மீது யர்ந்ததன் தன்மையு மெய்தனக்
கேதந் தீர்தன திச்சையி ஞாயதும். (௫௩)

* மானிய முன்றினு மாயிரு ஞாலமுன்
 னாய தத்துவ மெல்லா மமைத்தலுந்
 தாய சத்தி விளங்கிய தொல்லுயிர்க்
 கேயு முத்தியளிக்கு மியற்கையும். (௩௪)

விரித்து நன்கு விளம்பினன் செஞ்சடைக்
 கருத்த, னவ்வெலாந் காசின் முனிவனுட்
 டரித்து ஞானந் தலைப்பட்ட ஞரெலா
 மிரித்தெ முந்தபே ரின்பத் தழுந்தினான். (௩௫)

தந்தை தாண்மலர் தாழ்ந்து விடைபெறீஇச்
 சிந்தை யெண்ணிய தேயத் தடைந்தன
 னந்தி வானிறத் தண்ணலு மவ்வுழி
 வந்த வன்ன வடிவொடு நின்றனன். (௩௬)

மேரபடி வேறு,
 அப்பொழு துமைப்பெய ரரிக்கரு நெடுங்கட்
 செப்பிள முலைக்கொடி சிவன்பிரிவு தந்த
 வெப்பவிர கத்தழல் வெஹப்புதல் பொறுளா
 யொப்பிலி யிருந்தருளு மொண்கட மடைந்தாள். (௩௭)

ஆங்கோதை நீர்விட மயின்றருள் கடுக்கைத்
 தேங்கோதை மார்பொடு சோந்தினி திருத்தே
 திங்கோதை நன்கழை செறத்தொளிசு ஞானப்
 பூங்கோதை யென்றதிசை போழ்பெயர் படைத்தாள். ()

மழைமத முகக்குட வயிற்றமகன் வெஞ்சூர்
 வழியற வறுத்தவருண் மைந்தனடல் வீர

* மாயைமுன்று - சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை,
 பிரகிருதிமாயை.

னழிவில்வடு கக்கடவு னையன்விடை யண்ணல்
குழுமிய வருத்திரர்கள் கோதில்கண்நாதர். (ருக)

என்றிவர்க ளாதியர்கள் யாவரு மெழுந்து
துன்றியுமை யம்மையொடு சோதியுறை கின்ற
மன்றன்மத யானை வனம் வஸ்வினாவி செய்திக்
கொன்றைமுடி யண்ணலாளுள் கொண்டினி திருந்தார். (சு0)

அறசீர்க்கழிநெடிசையாசிரியவிருத்தம்.

விளங்கொளிக் கயிலைக் குன்றம் விரிசடை யிறைவன்,
றன்னைத், துளங்கலில் குடும்பத் தோடு துறத்தலிற பயந்
தோர் தீத்த, விளங்குஞ் சொனக்க லங்கி யீகையங் குன்றத்
தோடு, வளங்கெழுகளிறல்யானை வனம்புகவெழுந்ததன்றே.

இருணிற விருவி சும்பி நெழுந்துதென் திக்கிற் செல்லும்
பெருகொளிக் கயிலை வெற்பும் பிறங்கியசெமபெரற்குன றந
திரையெறி சுடருங் காற்றின சேயையு மண்ட கோடி
விரல்கொடு தெறிக்கு மாற்றல் வீரவா குவையு மொத்த. (1)

சுற்றுறழ் வெகுளி வேழங் கொண்டுவிண் படரு முழிக்
காற்றெறி கிறைப்பே ராற்றற் கண்டபே ரண்டப் புட்கள்
போற்றியையுவரிசூழ்ப்பும் * பொழிலெலாமருளவின்போய்ச
சாற்றரு மலையி ரண்டுந் தானமா வனத்த டைந்த. (சுஉ)

தோடவிழ் கடுக்கை வேய்த்த சுடர்மணிச் சுடினகையவா
யாடர வருவத் தண்ணற் கயிந்திர திசையின் லெள்ளிக்
கோடுயர் வலாரின் தன்ற குருமணி யருவி சூழி
நீழப் குடுமி மேரு நின்றதங் ததன்வ டக்கே (சுச)

* பொழிள் ளகைம்.

அன்றதோட் டுகை மேத்து மண்ணலங் களிற்றாக் காடு
மன்றறென் கயிலை யென்னும் வான்பெயர் பெற்ற தம்ம
பொன்றலி ஷதன்சி றப்புப் பொருபுல னரவ வேந்து
நின்றதன் னாபுள் காறு நிகழ்த்தினு * முலத்தற் பாற்றோ.

வியனிஸம்போல விண்ணும் வெள்ளத்துளமுந்து மஞ்ஞான்
றுயர்தரு மண்ட கோளத் துறநிமிர் கயிலை யென்னும்
பெயருடைப் பரமா னந்தப் பெறலரு முத்தி வைப்பா
வயலெறி திருத்த லக்கு மற்றைய தலங்க ளொப்போ. ()

ஓவீஸீர்த் தெனாது வெள்ளி யோங்கலி னான்கு திக்குங்
காவத வளவுட் பட்ட கன்மர முதலா யுள்ள
தாவர மக்க ளாதி சங்கம மெல்லா முக்கட்
சேஷயர் கொடியி னுன்றன் நிருவுரு வாகு மன்றே. (௯௭)

† புலிபுலி யதனா டுக்கும் பொருகரி கரித்தோல் போர்க்கும்
வலியவா னானே நேறும் வாளரா வரவம் பூணு
மெவியியன மான்மா னேந்தும் வெந்திறற் றேயஞ் றேயத்
தலைபுனை தருந்தென்வெள்ளிச் சயிலத்தினிறக்கினமன்னோ.

* உலத்தல் - முடிதல். † புலியிறக்கின் புலியதனாடுக்கும்
என இங்ஙனம் தனித்தனி ஒவ்வொன்றையுங் சொன்னயம்
பற்றிக் கூறினானும், சிவசாஸுபத்திற்குரிய பிறகின்னங்
கூறையும் பெறுமென்பதே நூலாசிரியர்கருத்து. சிவபெரு
மானுக்குச் சிங்கத்தோலையென்றி அதன்றலையும் உண்டென்
பதை "ஏனையோர்க் கிறைமை யின்மை காட்டி, முடங்கு
கோமடங்கன் முகனடிக் கொத்த, வெண்டலை மாலை கண்ட
வர் வெருவத், தண்டாது கிடக்குங் திண்டோட் பொருப்ப
ன்." என்னும் இஷ்டலிங்கவகவலா னும் உணர்க.

எழுதிக்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

என்று தென்கயிலைப்பொருப்பினதியல்பனைத்தையு
மெம்பிரா, என்று கூறலு நெஞ்ச வந்தொளிர்நாம வெள்
ளிலைவேனெடுங், குன்றி னோடுமழ் பிறைமருப்புயர் குஞ்சு
ரப்படை யாதவன், மன்ற நன்கதையின்னு மொன்று வழ
ங்கு கென்று வணங்கினான். (சுசு)

கலிவிருத்தம்.

ஆதியங் கயிலையி னடைவு கூறினார்
திதில்பொன் முகரியின் செய்தி கூறுதும்
யாதவ மன்னமார் தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள் வள்ளல் கூறுவான். (சு௦)

தென்கைலாயச்சுருக்க முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - சுஅக.

சிலபுகங்களுக்குமுன்னே, சூரியகுலத்திலுதித்த மி
த்திரசகனென்னுமரசனை வஞ்சிக்கவெண்ணிய ஓராக்கன்
அவ்வரசனிடத்தே மடைத்தொழில்பூண்டிருக்குநாளில், ந
ரமாமிசத்தைச் சமைத்துவைக்க; அதை அரசனுணராது வ
சிட்டமுனிவருக்குப்படைத்து, அக்குற்றங்காரணமாக அம்
முனிவராற் சபிக்கப்பட்டு, உதிரனென்னும் பெயரையுடைய
அரக்கனாகி உழன்றிருந்தனன். அக்காலத்திலே, விசுவா
மித்திரமுனிவர் வசிட்டமுனிவர்பால் வைத்திருக்கும் உட
பகையினால் அவர்சத்தியை அழிக்கத்துணிந்து, சத்திமு
னிவர்முதலிய நூற்றுவரையும் மாபத்துவிடும்படி அவ்வுதி
ரனென்பவனுக்குப் பணிக்க; அவன் அவ்வாறே முடித்தலா

ல், வசிட்டமுனிவர் புத்திரசோகமேலிட்டு, தமது உயிரை விடுக்கவெண்ணி, ஒருமலையினது உச்சியிலேறி, வினாந்து விழுந்தனர். அதுகண்ட பூதேவியானவள் அவரிடவாவண்ணம் தன்னுடைய இரண்டுகரங்களாலும் தாங்கிக்கொண்டு, அவரானோக்கி, “முனிவனே, நீ இவ்வாறு செய்தலால் உனது துன்பம் நிவர்த்தியாகுமா? சிவபெருமானை வழிபட்டுத் திருவருளைப்பெறுவையேல், இத்துன்பம் நிவர்த்தியாகப்பெறுவதுமன்றி முத்தியையும் பெறுவாய்.” என்றுரைக்க; முனிவர் அதையங்கீகரித்து, தமது சித்தத்திலே கயாரணியமே எவற்றினும் சிறந்ததலமெனத்துணிந்துசென்று, ஒரு சிறந்ததானத்திலே யிருந்துகொண்டு, உணவாசனங்களை விடுத்து, ஐம்புலன்களையு மடக்கி, சித்தத்தைச் சிவபிரான் திருவடிக்கண்ணேபதித்து, எவற்றாலும் சலிப்பின்றி, அருந்தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தனர்.

சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கி, ஐந்தலையரவ வருவத்தோடு பரசிவலிங்கமாய் மேற்குத்திருமுகமாகி, சோதிமயமாய்த் தரிசனத்தந்தளிக்க; முனிவர் நடுநடுங்கி, மயிர்சிலிர்த்து, காற்றினாற் பெயர்க்கப்பட்ட மரம்போல வீழ்ந்துபணிந்து, அக்கடவுளெழுகவென்றபின்னர் பயமகன்மெழுந்து, பலவாறு அதித்து நின்றனர். அப்பெருமான் திருவருள்கொந்து, முனிவரானோக்கி, “உனக்குவேண்டியவரம் யாது?” எனவினாவ; அம்முனிவர் “தேவரீர் எக்காலத்தும் இத்தலத்திலே இத்திருமேனியோடு வீற்றிருந்துகொண்டு ஆன்மர்க்கணுக்கு இஷ்டசித்திகளைப்பளிக்கவும், சிறியேனுக்கு ஞானோபதேசம் பாவித்தருளவும் விரும்பினேன்.” என விண்.

ணப்பஞ்செய்துகொண்டனர். அக்கடவுள் அவ்வரம்னித்து, கல்லாலவிருகூத்தடியிலே தகவினாமூர்த்தமாய் வீற்றிருந்து, பதிபசுபாசலகூணங்களை ஐயந்திரிபறவிளக்கியருள; அம்முனிவர் உண்மைதெளிந்து, ஞானமுதிர்ச்சியுடையராசி, பேரினபம்பெற்றனர்.

அத்தலத்திலே, அக்கடவுள் அம்முனிவர்க்கருளியவண்ணமே எழுந்தருளியிருத்தலால், உமாதேவியாரும் பிரிவாற்றாது, விநாயகக்கடவுள் முருகக்கடவுள் வீரபத்திரக்கடவுள் வைரவக்கடவுள் ஐயனார் நந்திதேவர் உருத்திரகணங்கள் கணநாதர்கள் முதலியோர் பின்னொடர்ந்துவர, அத்தலத்தையடைந்து, ஞானப்பூங்கோதையம்மை என்னும் திருநாமத்தோடு தங்கியிருந்தனா. இதுகண்ட கைலையையானது மேருமலையோடு, தானும் பிரிவாற்றாது அங்கடைந்து, தனக்கு வடக்கே அம்மேருமலை தவரும்படி தான சந்நிதிக்குக் கீழ்த்திசையிலே தங்கியது. அதனால், அன்றமுதலாக அத்தலம் தென்கைலாயமெனத் திருநாமமுடையதாகி, அண்டருலகமுமழியும் அக்காலத்தும் அழிவிஸ்ஸாததாய், நிகரினறிவிளங்குகின்றது. அத்தலத்திலிருக்கும் சராசரங்கொல்லாம் சிவருபமாகும்: என்னுரைத்தருளி, அவ்வரசர் வேண்டுகோளின்படியே, பொன்முகரிந்தியின்வாராற்றைப் புகலத்தொடங்கினார்.

3 - * பொன்முகரிச்சருக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடி டிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மணிமிடம் நிறைவன் மூன்னம் வான்றொடு பனிக்குன் மத்தி
னணிகைப் பூண்ப்பெ ருந்தோ ளம்பலைத் தரிப ரந்த [த்த
பிணையெழிற் கருங்கட் செவ்வாய்ப் பிறைதுதற் சுணங்கு'பூ
புணர்முலைக் கருமென்கூந்தம் புனிதைபவேட்பவீந்தான்.

கருடர்க் தருவர் † தாரா கணந்தயித் தியர்கள் விச்சா
தாரிராக் கதறோ சித்தர் தாபத ரகர றோகும்

புருடர்கின் னரரி யக்தர் பூதர்வே தாளர் தேவ

ருரகரா காச வாச ரொடுபோக புவியு ளாரே. (2)

விரிசடை முனிவ ரீட்டம் வெந்திறம் கணேச வெள்ளர்
திருமறு மார்பத் தண்ண நிசைமுகத் தலைவ னின்னோ
ரொருவரு மொழிந்தி ராம லொருதனிக் கடவு ளோடும்
பரவினர் வந்து விண்டோய் பனிவரை மருங்கி றுத்தார். (1)

தெய்வத வெள்ள மெல்லார் திரண்டவட்ருழீஇயவாற்றால்
வையகந் தெற்கு யர்ந்து வடதலை தாழ்ந்த தாக
மையொளிர் மணிமி டற்று வானவன் கடத்து வந்த
வையனை யருகு வாவென் றழைத்தரு னோக்க ளித்தே. (ச)

மகிஷஞ் செம்மைத் தாக மாதவ ரீதெற் கேகி
மேனியிர் மலைய வெற்பின் மேவுதல் வேண்டு மன்றே
ஹானவிஸ் புலவ நாமே நொடிசெலத் தக்க தென்றான்
வானுயர் புகழி னானும் வணங்கிவாய் புதைத்து நின்ற. (ரு)

* பொன்முகரி என்பது ரகர கைர வொற்றுமை
யால் பொன்முகலி எனவும் வரும்.

† தாராகணத்தைப் பிறர் அந்தரானவும் வழங்குப.

திருமறு வணிந்த மார்பன் நிசைமுகன் முதலோர் நிற்பக்
கருணையங் கடலே நாயிற் கடையனேன் றன்பால் வைத்த
வருளினும் பணித்த வேவ லாற்றுவ லருளி னென்று
விமைல ரடியிற்றழந்து விடைபெற்றீஇவிரைந்துசென்றான்.

கலிவிருத்தம்.

ஆதார மெய்ப்பொரு ளறிந்தசிவ யோகி
மாதார வெம்முலை வடுக்கொளகன் மார்பன்
றாதார வுண்டளிகள் சாதாரி பாடுங்
கேதார மென்றுபுகழ் கேடில்வரை கண்டான் (எ)

அறுசீர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

அருந்திறற் பிறவி மாவி னாவியுண் டுளிக்கோல் சிந்தும்
பெருஞ்சிலை யாகி முத்திப் பிறைநுதற் திரும கட்டு
மருங்குநின்றிரட்டும்வெண்சா மரைகளாய் விளங்காநிற்குந்
தரங்கவான் கங்கை சூழ்போந் தனியவி முத்தங்கண்டான்.

இயலிய மொன்றனமத் தியாறுசூழ் முரண்வி ழிப்பேர்
வியனகர் உடவெ முத்து மெய்களு ணடுவு மீறு
முயிர்களுண் முதல யற்றோ டயிர்த்துமுன் னின்ற ராமப்
பெயர்நக ரொழுவா யான பெரும்பெயர்ப்பதிகள்கண் டான்.

(இதன்பொருள்.) இயல் இயம் ஒன்றன் நாமத்து யா
று சூழ் - அழகுபொருந்திய பலவகைவாத்தியங்களுள் ஓர்
வாத்தியத்தின் பெயரையுடைய ஆற்றினஞ்சூழப்பட்ட,—
முரண் விழிப் பேர் வியன் நகர் - மாறுபட்டகண்ணின்பெய
ரைக்கொண்ட பெரியபட்டணமும்,—உடவெமுத்து மெய்
களுள்-சீர்வாணபாலைவியிலுள்ள முப்பத்தைந்துமெய்களு

ள்,—நடுவும் ஈறும் - (முதற்ககரமுதல் இரண்டாவது, தகரம் வரையுமுள்ள முன்பதினேழு மெய்களும், நான்காவது தகரமுதல் ஷ்காரம் வரையுமுள்ள பின்பதினேழுமெய்களூற்றிற்) நடுநிற்பதாகிய முன்றாவது தகரமெய்யும், ஈற்றெழுத்தாகிய ஷ்காரமெய்யும்,— உயிர்களுள் முதல்¹ அயற்றோடு உயிர்த்து - உயிரொழுத்துக்களுள் முதலெழுத்தாகிய அகாரத்தின்து பக்கத்திருக்கின்ற ஆகாரவுயிரோடு சேர்ந்து,—முன் நின்ற ராமப் பெயர் நகர்-முன்னே நிற்கப்பெற்ற ராமவென்னும்பெயரையுடைய பட்டணமும்,— எழுவாய் ஆன பெரும் பெயர் பதிகள் கண்டான-முதலான கீர்த்தி பெற்ற அனேகந்திவ்வியதஸங்களை அகத்தியமகாருணிவர் தரிசித்தனர். என்றவாறு.

ஓர்வாத்தியமென்றது ஈண்டுப் பம்பையென்னும் வாத்தியம்; அப்பெயர்கொண்ட யாற பம்மையாறு: முரண் என்றது விருபம்; விழியென்றது அக்ஷம்; இப்பெயர்கொண்ட புரம் விருபாக்ஷபுரம்: எனவே, பம்பையாற்றினாற் சூழப்பட்ட விருபாக்ஷபுரமெனப் பொருள்கொள்க. விருபாக்ஷம் - மேனோக்கினகண்.

வடவெழுத்துமெய்களுள் நடுநிற்பதாகிய தகரவொற்றும் ஈற்றெழுத்தாகிய ஷ்கரவொற்றும் ஆகாரவுயிருடன் சேர்ந்து முன்னே நிற்கப்பெற்ற ராமவென்னும் பெயரையுடைய நகனாவே, தாக்ஷாராமபுரமெனப் பொருளுரைத்துக்கொள்க. (க)

தனதுயர் முடியைக் கண்டோர் தாமரை முடியைக் கண்ட, வினையிஸ் பெறும்பே மெய்த வேழம்பாய் தேத்தி

முல்கண், டனையதற் கொத்த திங்க ளஞ்சுபு நடக்கும் வெ
ற்பாய்ச்ச், சினவிடை யுயர்த்தோற் றுங்குஞ் * சிவாதரன் பு
தல்வற் கண்டான். (க௦)

அறக்கட லிறைவன் றங்கு மகனகர் பல்வங் கண்டு, ம
றப்படை மறவி † யாசை வருமுனிக் கெதிர்தோன் றிற்றூற்,
பிறப்புவன்றொடர றத்துப் பெறநாங்கதியைக்கண்டோர்,
பெறத்தரு தெனாது வெள்ளிப் பெருவனாக் குடுமி தானே.

காண்டலுந் தொழுதி றைஞ்சிக் கண்டுளி சொரிய மெய்யி,
லீண்டிய மயிர்பொ டிப்ப வேத்துபு வடமீன் வென்ற
மாண்டகு கடவுட் கற்பின் மனையொடு கயிலைக் குன்றின்
சேண்டிகழ் சிறப்புக் கூறத் திருநக லொலை புக்கான். (க௧)

புக்கவ னாப்பா லோடும் புனிற்றிளங் கன்று போலச்
செக்காஞ் சடையி னான்மன் றிருமுன்னர் வினாவி னெய்தி
நெக்குநெஞ் சுருகக் கண்க ணீரறா தொழுக வுச்சிக்
கைக்கம லங்கள் கூப்பிக் கரணங்க ளடங்கினின்றான். (க௨)

நெடும்பொழு துடறம் பித்து நின்றபின் னவச நீங்கிக்
கடுங்கதி ராழி யேந்துங் கரிபவன் முதலோர் மௌலி
மிடைந்தொளிர் மணித்த மும்பு விளங்கிய கழற்காற்றெய்வ
மடங்கலை நாத்த மும்ப வழுத்திய தொடங்கி னானே. (க௩)

அம்போதரங்நவொத்தாழிசைக்கலிப்பா,

உலகெலாம் படைத்துக்காத் தொழித்துமறைத்தகுள்செய்
மலகிலாத் திருவினையாட் டாடுவான் குறிகுணமற் [யு

நிலகுநிலை யதுகிற்ப வீநிஸுரு னுருவெடுத்துக்
கொலைகெழுவே லரிநெடுங்கட் குமுதவாய்க் குவிமுலையம்
புவியணைய முகஞானப் பூங்கோதை யொடுகயிலை
மலையில்வீற் நிருந்தருளு மதிமுகிழீர்ப் பெருஞ்சடையோய்.
இது ஆற்றித்தரவு.

அலங்குநாடி பரிமாஸு வமுதனைய திருமொழியோ
விலங்குபுகழ் பலவுமெடுத் தேத்துமிகல் வந்திகரோ
நலங்கொளரு மறைநான்கு நாடரிய நிலையாய்க்கே.

தரியலரா ருயிருண்ணுந் தனிக்கணையோ கூர்ங்கோட்டு
வரையனைய மழவிடையோ மலர்சாத்து மடியாளோ
விரிகதிர்மா மணிவண்ணன் வியனுலக முடையாய்க்கே.

சுடர்வீழியோவெழி லுடம்போ தூச்சிறையோ திமமுயர்த்த
கடிமலரோன் செலுத்துநிலக் கண்ணகன்றே ருருளையோ
படரொளியாயிரங்கதிரோன்பல்லுயிரும்படைத்தாய்க்கே.

இவ்வமூன்றும் மூவடித்தாழிசை.

வெருவருங் கூற்றம் வீழ்தரச் சிறிது
விரனியிர் தன்றுநின் மென்மலர்த் திருவடி.
முரணின் ராண மூன்றும்வெந் தவிய
வெரிதழ லுமிழ்த்தன் நிறைவனின் னிளநகை.

இவ்வயிரண்டும் நாற்சீரடிபயம்போதரங்கம், பேரொன்,

கனல்பட விழித்துக் காமற் காய்த்தனை,
மனைவி வேண்டவின் மறித்தவற் றந்தனை,

யருவரை பெயர்த்த வரக்களை நெரித்தனை,
புரிநரம் பின்னிசை புகன்றவற் கருளினே.
இவை நான்கும் நாற்சீரோரடியம்போதரங்கும். அளவெண்

அழித்தனை சிறுவிதி யாக, மசைத்தனை யுடையென மாக,
முரித்தனை புகர்முக நாக, முயர்த்தனை மழவிடை * மேகம்.
இவைநான்குமூச்சீரோரடியம்போதரங்கம். இடைஎண்.

புண்ணிய மூர்த்தியை, புகலருஞ் சீர்த்தியை,
யெண்ணருஞ் சிறப்பினை, யில்லாப் பிறப்பினை,
யவாவிலா மனத்தினை, யடற்கரி வனத்தினை,
தவாத்திரு வருளினே, தலைமறைப் பொருளினே.

இவைஎட்டும் இருசீரோரடியம்போதரங்கம். சிற்றெண்.

எனவாங்கு, இது தனிச்சொல்.

அரும்பெற லொருவரின் றிருந்தடி வணங்குது
மைம்புல விலங்கு வெம்பட ருறத்து
மானாப் பிறவிக் காணங் கடந்து
கருதரு மின்ப முத்திப்
பொருவின்மா நகரம் புகுதரற் பொருட்டே.

இது ஐந்தடிநேரிசையாகிரியச்சுரிதகம். (கரு).

அறசீர்க்கழிநேடிஸடியாகிரியவிருத்தம்.

இன்னண நாக லிங்க மேத்திய பின்ன ராவின்
மன்னிய கடவுட் போற்றி வாரண முகத்தோற் ருழ்ந்து

பன்னிரு தடந்தோட் சாமி பனிமல ரடிப ழிச்சி
யன்னைஞா னப்பூங் கோதை யடிபணிஇ வலம்வந் தானால்.
பலமுறை வலிஞ்செய் தையற் பணிந்துபின் னரிதி னீங்கி
வலிகெழு மகிடற் காய்ந்த வருமுலை யணங்கு வாழி
மலைமிசை யேறி யன்னான் மணியரிச் சிலம்ப ரற்ற
மிலவித முழில்க டந்த வினையடி தொழுது மீண்டான். ()

அவ்வயின் விளங்கித் தோன்று மதிசயம் பலவுங் கண்டு
சேவ்விய மனத்தன் றெண்ணீர்த் திருநதி யின்மை காணூஉ
விவ்வயின தியொன்றின்மை குறைவென வெண்ணியாமோர்
கவ்வைகொ ளிருநீர் யாறு கடிதினுட் டருது மென்று. ()

ஐந்தவித் தாண்டு வைகு மருந்தவ முனிவர் பாற்போய்
வெந்துயர்ப் பிறவி கொன்ற மெய்யுண ரடிகள் யாரொன்
றிர்தநம் மலத்த மைப்ப வெனக்கரு னாதிொன் றன்னர்
தந்தமுற் றருள்பூண் டுள்ளந் தடநதி முயற்சி யுந்த. (௧௯)

ஐயதென் கயிலை நீங்கி யதற்குநான் கியோச னத்தில்
வெய்யவா ணிருதி திக்கில் விளங்கொரு பொருப்பி லேறிச்
செய்யதா னுவின்ம னத்தைச் சிக்கயாத் தைத்துஞ் செற்று
மெய்தசை கெடலுண் யாதும் விட்டரு நோன்பு முந்தான்.

முல்லைசான் மணையு லோபா முத்திரை யருகு நீங்கா
தெல்லியும் பகலு நின்றே யேற்றநற் பணிகள் செய்ய
நல்லியற் புலவர் கோமா னதிபெறு தவமு ழந்து [ருள்.
செல்லுநா னாள்வி திப்போன் நிருகுகோட் * முதளிற் சென்

நனந்தலை யுலக மெல்லா நலிபனிப் பகையி ரிந் று
பொனங்குவட் டிமயத் தேறப் பொருந் துதன் றுணைவ னாய
வனங்கவே ளாக்க மெய்த வஞ்சிமைக் குயிற்பாண் வாழ
மனங்கீவர் வேனில் வேந்து மாநிலத் திறத்த தன்மே. ()

முள்ளரை முருக்கு மந்தி முனையிளந் திங்கள் காட்டுங்
களளக முகிழ்ப்ப லாகங் கடிமல ரவிழ்த்த தோற்றந்
தள்ளவில் சிறப்பின் வேனி றண்பனிப் பகையி ருந்த
வொள்ளெழினகரமெல்லாமொருங்கெரியூட்டிற்றொக்கும்.

மருமலர் வாளி வேந்தன் வருமுலை யரித்த டங்கட்
டிருநுத லணங்கோ டாடத் தென்றலந் தூதன் முன்னி
விலாமலர்த் துணர்க ளானு மெல்லிளந் தளர்க ளானும்
பொருகடல்வரைப்பி னுள்ள பொழிலெலாமணிவித் தானால்.

மாதர்மென் பொதும்ப றெல்லா மணவணி மகளி ரொத்த
காதலங் கொழுநர் தம்மைக் கலந்தமா மதிமு கத்துப்
போதரி நெடுங்க ணல்லார் பூஞ்சிமைக் குயில்க ளொத்தார்
கோதையர் துணை னுறந்தார்மடமயிற் குழாத்தை யொத்தார்.

இந்நில வரைப்பி னுள்ளோர் யாவர்க்குங் கேள்வி யின்பந்
தன்னொடு பிறந்த வந்தீந் தமிழ்கொடுத்த தாங்கு விண்ணோர்
பொன்னக ரணவுகோட்டுப் பொதியயின் குழவித்தென்றன்
மன்னிய லுயிர்கட் கூற்றின் வருமின்பம் விளைத்த தன்மே.

மாந்தளிர்க் கவசம் புக்கு மணங்கமழ் கைதை யந்தோ
ட், டேந்தெழி னூடைவான் வீக்கி யீர்ம்மலர்க் கண்பெய் பி
ண்டிப், பூந்தளி ராவந் தாங்கிப் பொருகழைச் சிலையெ ஞ்
துச், சேந்தவாய்க்கிவிமாள் பூண்டதென்றலந் திருத்தேறேறி

கருங்குயிற் றெழுதி யென்னுங் காகள மிரங்கு* வ
டு, சுரும்புதேன் னிவிநென் றெண்ணுந் தொலைவினாற் ப
டையுஞ் சூழ, வருந்துணை வசந்தன் றன் னோ டனங்கவே
டாது துண்டீள், விரிந்திரு விசம்பு போர்ப்ப விரகர்மேற்
படையெ முந்தான். (௨௮)

இன்னிள வேனில் செல்ல விருங்கடல் சுவற விண்டோய்
சென்னியங் குனறமெல்லாந் திசைமுகமழற்றச் செங்கேழ்ப்
† பன்னிரு சுடரு மொன்றாய்ப் பகற்குதிர் பரப்பி யாங்கு
மன்னுயிர்த் தொகைவெ தும்ப வந்தது முதிய வேனில். ()

உருகெழு † காலச் செந்தி யுருத்திரன் றலையெ டுத்து
வெருவர விழித்து நோக்க வெந்தழல் கொழுந்து விட்டுப்
பரவைமா நிலத்தில் வந்து பற்றிய தென்ன வெய்யோ
ஸெரிபடு கதிர்ப ரப்ப விருநிலங் கொதித்த தன்றே. (௨௦)

வெந்தழ னிலத்து வெண்டேர் மென்புன லெனம யங்க
விந்திர சாலஞ் செய்த தெறிவளி மரமுந் திய
நந்தலில் பெருஞ்சி றப்பு நல்குகண் ணோட்ட மில்லாச்
சிந்தையர் கடுஞ்சொல் லென்னத் தீமுகந்திறைத்ததன்றே.

* வண்டு சுரும்பு தேன் னிவிந - கருவண்டு பொறிவண்டு
தேன்வண்டு பொன்வண்டு என்னும் வண்டின்பேதங்கள்.

† பன்னிருசுடர்கள் - தாத்தாரீ, சக்கரன், அரியமன்,
மித்திரன், வருணன், அஞ்சுமான், இரணியன், பகவான்,
திவச்சுவான், பூடன், சவித்திரு, துவட்டன் என்போர்.

• † காலச்செந்தியுருத்திரன் - காலாக்கினியுருத்திரர்.

நீடழல் வெஞ்சு ரத்து நீரின்றி நாவு லர்ந்து
வாடுபு நிறல்பெ ருது வருந்துபு திரிபு மான்கள்
கோடிய கோல னாகிக் குடிகெட வலைக்குங் கல்லார்க்
கூடிய வறனில் வேந்தன் குடைபெறாக் குடிக் ளொத்த. ()
நெடுநெறி மரங்க ளெல்லா நீணிதி யோடு சுற்றத்
தொடர்புடை யவர்போன்மக்கட் டொகுதியாற்சூழப்பட்ட
தொடுகழல் கிழிக்குங் கூர்ங்கற் சுடுபர லொடுவி ராய
வடுதழற் றரங்க ளெல்லா மாள்வழக் கற்ற வன்றே. (௩௩)
கலிவிருத்தம்.

இனைய வாய விருவகை வேனிலு
மனல்செய் நாள்களி னொழி லைந்தினுட்
புனலெ னுஞ்சொ ளும் போக்கித் தளர்விலா
முனிவ ரோறு முழுத்தவ மாற்றினான். (௩௪)

அறதேர்க்கழிநெடிஸடியாகிரியவிருத்தம்.

குயினெலா மன்ன மென்னக் குகாகட னாடிச் சென்று
வயினிரு புடையும் விம்ம வாய்மடுத் துண்டு தோகை
மயில்கள்போற் குன்ற நாடி வந்துநீள் சிமய முற்றி
வியனிரு விசும்பெ முந்து விரிகட லுமிழ்ந்த மன்னோ. (௩௫)
அருவரைக் குலங்க ளெல்லா மருவியந்தும்பை குடிக் [கள்
கருவிமா மழைத்தோ ளைந்திக் கடுமின்வாள் விதிர்த்துத்தங்
விரிசிறை யறவெ றிந்த விண்ணவன் றன்னோ டேற்றப்
பொருதர முயல வன்னின் பூஞ்சிலை வளைத்தா னன்றே. ()

தடங்கடல் குறைய வுண்ட * தழங்குரற் கொண்டல்
வான, மடங்கலங் கவித்து விண்டோ யடுக்கல்கள் புதைய
* தழங்குரால் என்பது தழங்குரலெனத் தொக்குநின்றது.

நின்ற, ஁ருடங்கொடு சொரிவ தென்னக் குளங்கள்கோடு
டைய வெய்யோன், கடுங்கதி ருலகம் வேட்பச் சோவென
ச் சொரிந்த தன்றே. (௩௭)

கொடிநுடங் கொளியெய் மின்னுக் கூத்தியர் வான ரங்கத்
திடிமுழா முழக்கம் விம்ம வெழிஸ்பட வாடியாடிப்
படுகடல் குறைய வுண்டு பாய்புய ஸெழினி யுள்ளாக்
கடிதுபுக் கொளித்தன் மௌவல் கண்டிள முறுவல் பூத்த.

஁ருமுகிற் பட்டு நுத்துக் கடுக்கைமா மலர்ப்பொன் பூண்டு
குருதிமெய்க் கோபச் செய்ய குருமணி யணிந்து முல்லைத்
திருகைக் கார்த ளங்கைத் தீம்புனற் குமிழிக் கொங்கைப்
பொருவினற் கார்ம டந்தை புவிக்கொரு செவிலி யானாள்.

வரையிசை மேகம் போல மனைகண்மேற் றாமஞ் சூழ்ந்த
வருவியங் குன்ற மென்ன வாணைக ண்ணந்து நின்ற
பரிதியம் பறவை போலப் பற்றுடைத் துணையி ரிந்த
குருமலர் நெடுங்க ணல்லார் குவிமுலை ஁கமி ழந்த. (௪௦)

கலிவிருத்தம்.

சீத றுண் டுளியெனுந் தீய தண்டமும்
பாதக வடந்தைவன் பாச முங்கொடு
காதலந் துணையொரீஇக் கலங்கு வோர்கண்மேற்
கூதிரென் றொருபெயர்க் கூற்றி றத்ததே.

வருமுலை மகளிரும் வராகொண் மார்பரும்
பிரிவென வுரைத்தற்கும் பெரிது முள்ளஞ்சிப்
புணாபடா முயக்கொடு பொழுது போக்கினூர்
வீரிசிறை யன்றிலின் மிதுன மென்னவே.

(௪௨)

உடலை குளிரினுக் குடைந்த வில்லவர்
தடவீனு நெருப்பினத் தணத்த லஞ்சினார்
கடவுளர் பசிப்பிணி களையும் வேள்வியிற்
சுடரழல் பிரிகலாத் தொழுகு வத்தர்போல். (சாந)

தண்டையஞ் சீறடித் தருண மைந்தரும்
வெண்டயிர் வெண்ணெய்மோர் வெறுத்து வேட்டன
ருண்டொறும் வெய்யன வுணவு நீரிடங்
கொண்டன வுயிர்களும் குளிர்க்கு டைந்தவே. (சாச)

எரிசுடர் நெருப்பைநீ றென்ன வேட்டனர்
தருகுளிர் நீரினைத் தழவி னஞ்சினா
நிருசெவி களுந்துகி லிறுகச் சுற்றுபு
விரணிரா மறைபட மெய்ப்பை புக்கனர். (சாரு)
மேற்படி வேறு.

இன்ன வாகிய காலமி ரண்டினு
நன்னர் நீழ னளிர்க்குண யுட்புகா
மன்னு மாதவன் வாயள வும்புன
றன்ன நின்று துளங்கல னோற்றனன். (சாசு)
மேற்படி வேறு.

திருமலர் முதலிய திகைப்பப் புன்புலம்
வருவன பயிர்சில மகிழ வந்தன
விருபனி யிருதுவும் யாஊர் யாவர்க்கு
மொருநிகர் நடையின ருலகிற் மேரினே. (சாஎ)

கண்ணக னுலகெலாம் கணவனுய தன்பணி
விண்ணாயர் வரைகளும் வேலை ஞாஸமு

மண்ணை டிமயமு மதனைச் சூழ்தரு
மண்ணுமா யினவென மருளச் செய்ததே.

(சஅ)

வளர்பசும் புற்செறி வயின்றொ றும்பனித்
துளிகட ரிளங்கதிர் தொடவி ளங்குவ
வொளிர்மர கதத்தக நிறவ முத்திய
நளிகொள்செம் மணிகளை நகுதல் செய்யுமே.

(சக)

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

இவ்வகைய பனிப்பருவ மிரண்டினுந்தன் பனிக்குளிர்
மெய், வவ்வுபொழு தலைபுரட்டும் வான்புனலி னின்றமெ
ல்லின், வெவ்வெயில்கூ ரமயத்து வெந்தழவி னிடையின்
ந், செவ்வியமெய்ப் பொருளுணர்ந்தோன் நிருந்தியமா த
வம்புரிந்தான்.

(௩௦)

கவித்துறை.

இன்ன வாறநுந் தவஞ்செய விர்திரன் முதலோ
ரென்ன தோமுனி கருத்தெனத் தெருமா லெய்தி
யன்ன லூர்தியை யடைந்தன ரவனவ ரோடுஞ்
சென்னி வான்றொடுங் கயிலைமால் வரையிடஞ் சேர்ந்தான்.

நந்தி வானவ னருள்பெறீஇக் கோயிலி னடவா
வந்தி வானிறத் தண்ணறன் பேரவை யணுகிச்
சந்த மாமலர்த் திருவடி பழமுறை தாழ்த்து
முத்து மாரண மொழிகளாற் பழிச்சதன் முடித்தே. (௩௨)

ஐய வென்கொலோ கருதிய தினைத்தென ன்றியேன்
செய்ய வார்சடைக் குறுமுனி செழும்பகல் செல்

வெய்ய நோன்புசெய் கின்றனன் மழைமதா வேற்஁ட்
டையல் பாகமற் றவற்கரு ளெனவுனா தந்தான். (௫௩)

தோட லர்ந்ததா மரையினோன் சொல்லுதல் கேட்டுக்
கோடல் வெண்பிறைக் கண்ணியோன் கூறுமற் றென்று
நாடி னான னகத்திய னமதுதென் கயிலைக்
கோடு நீர்நதி வேண்டின னருந்தவ முழக்கும். (௫௪)

அறுசீர்க்கழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்.

வின்பயில் கடவுட் கங்கை விடுக்குது மவன்பா னீபோய்க்
கண்களி கொள்ள நின்று கருதியாய் கதனை யீதி
தண்கம லத்தோ யென்று சாற்றினான் விடைகொள் வேதா
வண்சிறை யன்ன மூர்ந்து வந்தனன் முனிமுன் னின்றான்.

நிற்றலு மெழுந்தி றைஞ்சி நீள்சடை முனிவ னேத்தப்,
பொற்றட மலரி னானீ புகல்பொரு ளுரைத்தி யென்ன, வீற்
நிலாகதியொன்றைய வேண்டினன் கயிலைக்கென்றான், சொ
ற்றளி ரியறன்கேள்வன் சுடர்பயில் விசும்பைப்பார்த்தான்.

பொலகைர் முனிதீ வத்துப் பொங்குழல் சுடக்க னாந்
து, மலைமிசை பொழுதிற் றென்ன மணியிடற் றிறைவன்
சென்னி, யலைபுன விதழிப் பொற்றா தனைத்தழிந் தென்னப்
பொன்மை, குலவிய நீர்விண் ணின்று குன்றின்மேற் குதித்
த தாங்கே. (௫௭)

ஒலிகெழு நீத்தங் சண்ட வுறுதவக் கிழவன் பன்னுண்,
மலடிருந் தரிது நோற்று மணிமகப் பெற்ற தாய்போ, லை
கில்பே ருவகை யானா னதற்கயன் பொன்மையோடு, கலி

புடைமையிற்பேர் பொன் * முகரியென வுரைத்துப் போ
னான். (௫௮)

மலைபிளந் தகிறேக் காரம் வழைகழை திலகம் வேங்கை
பலவுசண் பகீமா ரஞ்சேப் பனைமுத வியபெ யர்த்துக்
கொலைகெழு விலங்கி னீட்டங் கொன்றுபன் மணிவீ ரன்றி
யொலிபட விழிந்து கீத்த மொழுகிய திருநி லத்தே. (௫௯)
கலிவிறுத்தம்.

மன்றன்மெய்ப் பொருள்புணர் மனத்த னோற்றலி
னென்றுதொட் டவ்வரை யகத்தி யாசல
மென்றொரு பெரும்பெய ரொய்திற் றென்பவாற்
குன்றறழ் புகர்முகக் கொலைவல் யானையோய். (௬௦)

அறசீர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிறுத்தம்.

துடிவயிர் தொண்ட கம்பே றொடுகணை வரிவில் லாவங்
கடியுடைப் பார்வைப்பன்மா களிற்றுவெண் மருப்புலக்கை
யிடிபடு நறங்கா ழாரத் தெழிலுரன் முதல வெளவி
வடிமுனைப் பகழி வேடர் வாழிட மழித்த தன்றே. (௬௧)
அரிதொரு வகையி னுய்ந்த வாய்ச்சியர் சுலவி நின்ற
வரிவளைக் கார்த ளங்கை வருமுலை புடைத்தி ரங்க
வெகுமலி மறகி னண்ட ரிடம்படு மணிமி டற்றா
னிரையொடு கவர்து காட்டு நிலமெலாம் பார்த தன்றே.
விரிதலை நிலங்க டந்தோன் வேங்கடத் தருக டைந்து
பரகரா மேச்ச ரத்தின் பாலடைநீ தெழிற்கா ளத்தித்
திருமகட் கார மென்னச் சிறந்துதீத் திசைதி ரும்பிப் [தே.
பொருவிலோங் கார முதுர் புருந்துபோய்க் கடல்டுக் கன்

கலிவிருத்தம்.

குறுங்குட முனிவரன் குன்றி ழிந்துறீள்
கறங்கலை மாநதிக் கரையி லண்ணறன்
சிறந்தநல் லுருவமாஞ் சிவலிங் கம்பல
நிறைந்தபே ரன்பொடு நெறியிற் றுபித்தான். (௬௪)

கீழ்துணை யொடுநதி வேந்தின் ஞாயகீர்
முழ்குபு கவிலையின் முக்க ணனடி
தாழ்பவ னொருசிலா தலத்தி ருந்தனன்
சூழ்சடை முனிவார் துவன்றி யேத்துவார். (௬௫)

ஐந்தழ னடுவணின் றரிது நோற்றிவட்
சிந்தரும் பிறவிநோய் தெறும ருந்துறீ
தந்தனை யுய்ந்தனந் தயிய மாதலா
லெந்தைநின் னருளினுக் கெல்லை யுண்டுகொல். (௬௬)

இருசுடர் வழக்கற வெழுந்த விந்தமாங்
கருவரை புழுதிமேற் * கழலி னுழ்த்தினை
முரிதிரைப் பெருங்கடன் முழுது முண்டனை
பெருமகின் னுற்றல்யாம் பேச வல்லமோ. (௬௭)

கண்ணுத றனக்குந்தன் கனாதி பர்க்குமற்
றெண்ணரும் யாவர்க்கு யிணையென் றன்கணே
மண்ணிலை நிறத்துதல் வைத்திட் டானெனி
லண்ணனின் பெருமையு மளக்கற் பாலமோ. (௬௮)

கனவிது நின்னலாற் கைதொ ழாதுநின்
னினேவினி லொழுருயிக் கிகரில் கற்பினு

* கழல் - கழற்காய்.

டனைமனை யாப்பெற்ற தாவில் சீர்த்தியோய்
மனையற நினதலான கூற்றென் றுண்டுகொல்.

(௯௧)

இற்றைநாள்வரையிவ ணிருந்த நன்மையாற்
பெற்றனங் காண்டரப் பெரும நின்னடி
புற்றன முடமபின வுறுதி யென்றனர்
சொற்றமிழ் முனியவர்த் துதித்தன மேயினுன.

(௭௦)

மறைமுடிப் பொருளது வரம்பு கண்டநல்
ஸநிவுடை யடிகனும் மருளி னன்றுகொல்
பெறலரு நதியிது பெற்ற தனறென்ற
சிறியனேற் கிதுபெறு திறமு முண்டுகொல்.

(௭௧)

முடிச்சடை முனிவிரீர் முன்னி னஃதொரு
† கடிப்பகை யாயினுங் கடவுட் குன்றமா
மடுக்கலு † மையவி யாரு மன்னதும்
மிடத்தடைந் தளியனு மிறப்ப மேம்பட்டேன்.

(௭௨)

கொன்றையஞ் சடையருட் குன்றந் தெய்வமாத்
தென்றிருக் கயிலைவாழ் தேய மாப்பெற்ற
மின்றிகழ் சடையிர்நும் மேன்மை பல்லுகஞ்
சென்றிட வேத்தினுந் தீர்தம் பாஸ்தோ.

(௭௩)

எனவவர்ப் புகழ்ந்துபி னிந்த மாநதிப்
புனலினுட் படிந்தவர் புனித முத்தியங்
கனைகட லெழுந் துவர் கண்ணு தற்பிராள்
றனதரு னொழுக்கமே தாங்க மாநதி.

(௭௪)

பரம்பொருள் யோகியைப் பசுவை யீருயிர்க்
கருங்குழன் மகளினாக் கடவு ளேற்றினைப்
பெருங்கொலை புரிந்தவ ரோனும் பேணியிவ்
விரும்புனற் றோய்வனோ லிருப்பர் தேவராய். (௭௫)

சிறந்தவிந் நதித்துறை சென்று மூழ்குந்
நிறந்தபிற் றலையினீ ரோற்றங் கொள்பவிப்
பிறங்குநீர் தோய்ந்தபுட் பெறுமெல் லோதிம
மறங்கெழு கலுழனும் வாக னங்களே. (௭௬)

தன்னிடை மீன்களைத் தலைய கன்றவான்
மன்னுமீ னாக்குமிவ் வயங்கு மாநதி
நன்னர்நீர் விடாதுதோய் நலம்பெற் றீர்கணி
ரன்னது பாவினே னடைந்தி லேனென்றான். (௭௭)

இன்னண மதன்சிறப் பெடுத்துக் கூறியம்
மின்னுறழ் சடையர்பால் விடைபெற் றுரமு
தன்னதீந் தமிழ்வள ரடுக்க லெய்தினான்
கன்னன்மென் மொழியொடு கலச யோனியே. (௭௮)

ஆடக முகநிதா னுண வப்பெயர்
நீடிய வழுக்கற நீக்கு நீரதாய்ப்
* பாடிமிழ் பனிக்கடற் பரவை மாநிலத்
தொடைமா களிற்றினா யொழுகு மென்பவே. (௭௯)

கடவுணற் பதிகளுட் களிற்றுக் காடென
வுண்டதிரைக் கடனிலத் தொழுகும் யாற்றினுண்

முடிவிலீசீர்க் காஞ்சன முகரி மிக்கதா
லடையலர்த் தேய்த்தீகூ ரலங்கல் வேலினாய். (௮௦)

கவித்துறை.

வேழ வெண்மருப் பாதிய புறப்பொருண் மேவிக்
கேழ்கொ டாமரை முதலிங் வகப்பொருள் கெழுமித்
தாழ்வில் சீர்புணர்ந் தின்னொலி படநடை தந்து
வாழி நாவலன் செய்யுளிற் நிகழமம் மாநீர். (௮௧)

தரளம் பொன்மணி சந்தன மலரிவை தாங்கி
வரைந றங்கடல் வயிற்படர் கடுவிசை வானீர்
பெரிதும் பொற்புற வணிந்துதாம் பிறந்துழி நின்ற
மருவுங் காதலர் பாற்புகு மகளிரா மாணும். (௮௨)

கவரி வெண்மயிர் சுமத்தலி னெறிதிகைக் கங்கை
யவீழ்ந றந்துண ரசோகலர் விரித்தலி னரவத்
தவழ்பெ ருந்திகைச் சோணைமென் பீலிக டரலாற்
குவல யம்புகழ் யமுனையொத் தொழுமுகக் குளிரீர். (௮௩)

திகைகொண் மெல்லுரு வளைந்துதன் வாய்நுரை கிந்திப்
பெரித லைந்திரு முதலையும் வயின்வயிற் பெருக்கி
வரவு கண்டவர் மிகநக மலர்தலை புலகிற்
பொருவில் பொன்முக ரிப்பெயர் முதியவன் போந்தாள். ()

செய்ய குங்குமத் தான்முலை நிலமெழில் செய்து
வெய்ய நித்திலத் தோடிரு மருங்கினு யினீர
வைய பொற்குரு கிரங்கமா தரங்கங்க ளசையத்
தைய லாடக முகரிதா னடக்குமித் தலத்து. (௮௪)

நிறையு டைப்பொல முகரிதான் செலவினி னீங்கா
 துறமு வர்ப்பொடு சிலைத்தலை தனபதி யுடனோ
 ரிறைவெ றப்புமின றொழுஞ்ஞமா நிலைபெயர் வில்லாச
 செறிசு ஸத்துதித் தார்க்கது புதுமையோ தெரியின. (அசு)

முதிர்க லைப்பெரு மதியவெண் குடையுடை முடியிற்
 றதைப சுந்தழை வேய்க்கொடி தழங்கும்வெள் ளருவிப்
 புதிய நீள்பெருஞ் சாமரை யகத்தியப் பொருப்பாரு
 சிதைவி றேர்க்கொரு வடமெனத் திகழும்பொன் முகரி. (அ)

தத்து வங்கடந் தொளிர்கின்ற முக்கனாண் றன்னோ
 டொத்த செந்தமிழ் முனிவரன பற்பக லுழந்த
 மெய்த்த வந்தர வந்தவிவ் வாற்றொடோர் வேந்த
 னுற்ற நோனபிவட் டநததோர் கங்கையோ வொக்கும். (அ)

குடதி சைக்கட லுடைந்தொரு வழிக்கொடு குணது
 கடல்வ யிற்புக வெழுந்தென வெழுந்தவிக் கடுநீ
 ருடனோ ருத்தனுண டஞ்செவி யொழுக்கிய நீருங்
 கொடிக விழ்த்தசெந் நீருமோ நிகர்ப்பன கூறில். (அக)

இடன கன்றவிவ் வாறுதன் கட்படா விறந்த
 முடிவில் வெஞ்சினக் குஞ்சர முதலிய வவற்றி
 னுடலை வெண்டிகைக் கருங்கட லுய்த்துமன் னுயினாக்
 கடவுள் வெள்ளியங் குன்றின்மே ளேற்றிடுங் கடிது. (அ௦)

உலகி லெக்கனா மில்லதோ ஈதிரை மொன்றித்
 தலைமை கொண்டபொன் முகரிபுட் டாழ்ந்தவர் யாரூந்
 தொலைவி றுன்பங்கள் பந்தருஞ் சூழ்வினைப் பிறப்பா
 மலையெ டுங்கடந் கணாயினச் செயுவ தன்னே, (அ௧)

இன்ன வாறுபொன் முகரியின் சிறப்பினை யிசைத்துக்
கன்னல் வார்சிலை மதநீறெறு கனல்விழி கரந்தோ
னொன்ன லார்தமக் கசனியே றனையவே லுரவோய்
மன்னு தீர்த்தமி தன்றியு முளவென வகுப்பான். (கஉ)

அறுசீர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

இருவினை மலேதொ லைக்கு மிந்திர தீர்த்தம் பாவ
வரவடர் மயூர தீர்த்த மாரஞர்ப் பிறவி பென்னு
மூருகெழு புரந்தி யூட்டு முருத்திர தீர்த்தம் பேழ்வாய்
வெருவரு தழற்கட் கூற்றம் வெல்லுமார்க் கண்ட தீர்த்தம்.

அரகர தீர்த்தம் யாரு மவாவுமோ கினிதீர்த் தம்வெண்
டினாயெறி தருமா காள தீர்த்தமென் றிவைமுன் னாய
பரமபுண் ணியதீர்த் தங்கள் பலபடிந் தவனா விண்ணோர்
நிகாத்தொழ விருத்தல் செய்து நிலவுமாற் புலவு வேலோய்.

இனையதீர்த் தங்க டம்மி லீகையங் கலுழி தன்னிற்
கனலியை மதியைப் பாம்பு கவருநான் முதலா யுள்ள
தினவிசே டத்தின் மூழ்கல் செய்தவர் பெறுப வாலைந்
தனலிடை நெடுநா னோற்று மடைதரப் படாத வின்பம். (1)

என்றுபொன் முகரி யாற்றி னியல்பொடு மற்ற முள்ள
மன்றன்மா மலர்த்தீர்த் தங்கள் வகுத்தன னிறைவன் கூற
வென்றிவேற் றுரிசி லுள்ள மிகமகிழ்ந் தைய வின்னுதான்.
மொன்றுநன்கதைதொழும்பற்குரைத்தருளென்னத்தாழ்ந்
கலிவிருத்தம்.

திதில்பொன் முகரியின் செய்தி கூறினும்
வேதியன் கதையினி விளம்ப லுற்றனம்

யாதவ மன்னமர்ந் தினிது கேளென

மாதவ வடிவருள் வள்ளல் கூறுவான்.

(௬௭)

பொன்முகரிச்சருக்க முற்றிற்று,

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௨௭ அ.

சிவபெருமான் பார்ப்பதியைத் திருமணமுடித்தம்பொருட்டு, காலாக்கினியுருத்திரர், கூஷமாண்டர், ஆடகேசர், வைரவர், வீரபத்திரர், ஜயனார், ஏகாதசருத்திரர், புத்தியட்டகர், அட்டமூர்த்திகள், குண்டோதரர்முதலிய கணத்தலைவர்களும், பிரமவிட்டுணுக்களும், இந்திரன்முதலிய தேவகுழாங்களும், அகத்தியர் காசிபர் கௌதமர் பாரத்துவாசர் வசிட்டர் விசுவாமித்திரர்முதலிய முனிபுங்கவர்களும், நந்திதேவர்முதலிய பரிசனங்களும் புடைசூழ்ந்துவரவும், விநாயகக்கடவுள் பூதகணங்களோடு முன்னேசெல்லவும், இடபவாகனத்திலெழுந்தருளி, மங்கலவாத்தியமுழங்க, பர்வதராஜன் எதிர்கொண்டுபணிய, இமயமலையையடைந்து, அவரவரையும் தக்கவாறிருக்கும்படிபணித்து, சிங்காசனத்திலேறிநுந்தருளினார். அங்கே எவ்வுலகத்தினுமுள்ள கணங்களைல்லாம் ஒருங்குநெருங்கலால், தென்பூமியுயர்ந்து வடபூமிதாழ்ந்ததாக; அப்பெருமான் அகத்தியமுனிவரை அருகழைத்து, அருட்பார்வையளித்து, “மாதவனே, இப்பூமியானது சமப்படும்படி நீசென்று, பொதியமலையிலே தங்கவேண்டும்; அல்லையேல், நாமே நொடிக்குள்ளே செல்லல் வேண்டும்.” என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

அதுகேட்டமுனிவர்வணங்கி, வாய்புதைத்துநின்று, “கருணையங்கடலே, திருமாஸ்முதலிய தேவர்கள்நிற்கவும்

நாயிற்கீடையேனிடத்துவைத்த திருவருட்பெருக்கிறும் பணித்த ஏவலை அத்திருநூளுள்கொண்டுமுடிப்பேன்.” என மீட்டும்வணங்கி, * விடைபெற்று, தமதுமனைவியாகிய உலோபாமுத்தியையோடு புறப்பட்டு, திருக்கேதாரம் காசி விருபாக்ஷம் தாக்ஷாராமபுரம் நந்திபுரப்பதமுதலிய தலீங்களைத் தரிசனஞ்செய்துகொண்டு, வரும்வழியிலே, தென்கைலையெதிர்ப்பட, ஆராமையால் நமஸ்கரித்துக்கொண்டு, பசுவைக்கண்டுபாய்ந்தோடும் கன்றுபோல நாகலிங்கப்பெருமான் சந்தியை வினாந்தடைந்து, நெஞ்சநெக்குருக, கண்களிலே நீரறுதொழுக, புளகமுற்று, கரங்களைக் குவித்துக் கொண்டு நெடுநேரம் பரவசப்பட்டு நின்ற, தெளிந்து, பலவிதமாகத்துதித்துமீங்கி, தக்ஷிணமூர்த்தி ஜஞ்சந்திவிநாயகர் முருகக்கடவுள் ஞானப்பூங்கோதையம்மைமுதலிய மூர்த்திகளைத் தரிசித்து, பஸ்தரம்வலம்வந்து, தூர்க்கைமலையிலேறி, அத்தேவியையும் தரிசனஞ்செய்து திரும்பினர்.

பின்பு அவ்விடத்திலே விளங்கித்தோன்றும் அதிசயங்களனைத்தையுங்கேண்டு, பேருவகையுற்று, இவ்விடத்திலே நதியொன்றில்லாமையே சூறைவெனத்துணர்ந்து, ஆங்குவசிக்ஞம் அருந்தவமுனிவர்பாற்போய், “சுவாமிகாள், இத்தலத்திலே நதியொன்றழைக்கும்படி எனக்கருளுவீராக.” எனப் பிரார்த்தித்து, அவர்களுடைய பூரணகிருபையைப்பெற்று, அத்தலத்திற்கு நான்குயோசனைதூரத்திலே நிருதிதிக் கிலுள்ள ஒருமலையிலேறி, உணவனைத்துந் துறந்து, வேனிற்

* இம்முனிவர் திருமணக்கோலமகோற்சவம் தரிசிக்கப் பெற்றோமில்லையே எனவருந்தி சிந்தித்ததலங்கடோறும் காட்டியருளப்பெற்றமை அவ்வத் தலபூரணங்களுட்காண்க.

காலத்திலே பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும், மழைக்காலத்திலும் பனிக்காலத்திலும் வாயளவுஜலத்திலுமிருந்துகொண்டு, பஞ்சேந்திரியங்களை யுமடக்கி, சிவபிராணக்குறித்துச் செயற்கரியமாதவம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அதுகண்டஞ்சிய இந்திரன்முதலியோர் முனிவர்கருத்து யாதோவெனக் கலக்கமுற்று, பிரமதேவரையடைய; அவரும், தெளியாதுஐயுற்று, அவர்களோடு கைலையைச்சேர்ந்து, நந்திதேவரருளால்சிவபெருமான்சந்நிதியை அணுகி, திருவடிகளிற் பஸ்டுறைதாழ்ந்து பரவிநின்ற, முனிவரதுநிலைமையை விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அக்கடவுள் அவனாரோக்கி, “அகத்தியன் நமது தென்னகலைக்கு நதியொன்றையேவிரும்பி நற்றவம் புரிகின்றான்; அவன்பொருட்டு ஆகாயகங்கையை விடுப்பேம்; நீமுற்சென்று அதனையளிப்பாயாக.” என்று ஆஞ்ஞாபிக்க; அவ்வாறேவந்துநின்ற பிரமதேவரை முனிவர்வணங்கி, தமதுகருத்தையறிவித்தனர்.

உடனே அப்பிரமதேவர் ஆகாயத்தைநோக்கி, அங்கு நின்றும்வந்த கங்கையானது பொன்னிறத்தோடு முழக்கத்தையும் உடையதாயிருத்தலால் அதற்கு, “யொன்முகரி” எனப் பெயரிட்டுச்செல்ல; அந்நதியானது அகத்தியமுனிவர் தவஞ்செய்தலால் அகத்தியாசலமென்னும் பெயர்பெற்ற அம்மலையினின்றமிழ்ந்து, திருவேங்கடம் பரசுராமேச்சரம் என்பவற்றினருகேசென்று, சீகாளத்தியென்னும் திருமகளுக்கு ஆரம்போலச்சிறந்து, அக்கினிதிரையாகத்திரும்பி, ஒங்காரமென்னுந்தலத்தையடைந்து, கடலிற்கலந்தது. அதுநோக்கிய அகத்தியமுனிவர் ஒருபெண் புத்திரப்பேரின்

• நி மலடியாக நெடுநாளிருந்து அரியவிரதங்களை யனுட்டித்து ஓர் புதல்வனைப்பெற்றீற்போலப் பெருங்களிப்படைந்து, அம்மலையினின் றுமிதங்கி, உலோபாமுத்தியாயோடு ஸ்நானஞ்செய்து, அந்நதிதீரத்திலே பலசிவலிங்கங்களை ஸ்தாபித்து, பேரன்பினல்வழிபட்டு, நாகலிங்கப்பெருமானை வணங்கிக்கொண்டு, ஒருமலையிலே தங்கியிருந்தனர்.

அங்குள்ள முனிவர்கள் அவரையடைந்து, “எந்தையே, ஐந்தழவினிடையேயின்று அரிதுநோற்று, பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாக இந்நதியைத் தந்தளித்தீர்; இதனாலே யாங்களுய்ந்தனம்; உம்முடைய திருவருளுக்கு அளவும் உண்டுகொல்லோ? வீர்தமலையினது வீறையடக்கினீர்; பெருங்கடல்முழுமையும் ஒருங்குபருகினீர்; தென்பூயியைச்சமமாக்கச் சிவபிரானருளப்பெற்றீர்; இங்ஙனமாகிய உமதுபுகழை எங்ஙனம் அளவிடுவேம்; யாம் இன்றளவும் ஈண்டுவசிக்கப்பெற்றேமாதலால் உம்மைத்தரிசித்து இவ்வுடம்பின்பயனையுற்றோம்.” எனப் பெரிதும் புகழ்ந்துகொண்டாடினார். அகத்தியமுனிவர் அவர்களை நோக்கி, “வேதமுடிபையுணர்ந்தசுவாமிகளா, உங்களுடைய திருவருளினாலன்றோ இந்நதியிடைக்கப்பெற்றேன்; அன்றேல், சிறியேனுக்கு இதுபெற தற்குரிய திறமையுமுண்டுகொல்லோ? இந்நதி சிவபெருமானது திருவருட்பெருக்காக இருத்தலால் இதில் ஸ்நானஞ்செய்வோர் முத்தியையுடைவர்; கொடியாதிபுரிந்தோரும் முழ்குவோல் அப்பாவத்தினீங்கித் தேவராவர்; இதிற்குடைந்தவி லங்கு பறவைமுதலிய பிறவுயிர்களும் இயன்றபதவிகளைப் பெறும்; இத்தன்மையுடைய இத்தீர்த்தத்திலே இடைவி

டாதுதோயும் புண்ணியம்புரிந் துள்ளீர்கள்ரீங்கள்: 'அப்புண் ணியத்தைப் பாவியாகியநான் புரிந்தேனில்லை.' என்று அந் நதியின்சிறப்பைக்கூறி, அவர்கள்பால்விடைபெற்று, ஆரமு தன்ன தீர்தமிழ்வளரும் பொதியமலையையடைந்தருளினார்.

யாதவமஹாராஜனே, பகீரதமன்னனது தவங்காரண மாக வந்தமையால் பகீரதியெனவும், பூயியிலேவருங்கால் சன்னுமுனிவரது யாகசாலையின்வழியாய்வர அம்முனிவரு ண்டு காதின்வழியாகவிட்டமையால் சானவியெனவும் பெரி ர்பெற்ற கங்காநதியும், விநாயகக்கடவுள் காகவுருக்கொண் டு சையகிரியையடைந்து இவ்வகத்தியமுனிவரது கமண்டல த்தினின்றும் கவிழ்க்கப்பட்ட காவிரிநதியும், இவைபோலும் பிறநதிகளும் தனக்கிணையாகாவண்ணம், இந்நதியானது சி வபெருமானைநிகர்த்த செந்தமிழ்முனிவர் பலபகலருந்தவம் புரிந்து, பரிந்தழைக்கப்பட்டமையால், ஆன்மாக்களினுடைய ஆணவமலவழுக்கை அகற்றிவிளங்குகின்றது. இங்ஙனஞ் சிறந்த இத்தீர்த்தத்திலும், அத்தலத்திலுள்ள இந்திரதீர்த்தம் மபூரதீர்த்தம் உருத்திரதீர்த்தம் மார்க்கண்டதீர்த்தம் அரகரதீர்த்தம் மோகினிதீர்த்தம் மாகாளதீர்த்தம் பாரத்து வாசதீர்த்தமுதலிய பிறதீர்த்தங்களிலும், சூரியகிரகணம் சந்திரகிரகணமுதலிய விசேடகாலங்களில், ஸ்நானஞ்செய் வோர் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே நெடுநாளிருந்து கடுந்தவம் புரியினும் அடையப்படாத இன்பத்தையடைவர்; என்றரு ளிச்செய்து, அவ்வரசர்வேண்டுகோளின்படியே பிரமதேவ ர்சரிதத்தைக் கூறத்தொடங்கினார்.

நான் முகச்சருக்கம்.

அறதேர்க்கழிநெடிநெடியாகிரியவிருத்தம்.

உலகெலாம் படைக்கும் புத்தே னொருபகற்றனாதுலோகீத்
திலகொளி விரிக்குஞ் செம்பொ னெரிமணிக்கோயிலுள்ளா
லலர்தரு மாயி ரந்தோட் டாடக மலர்ப்பொ குட்டிற்
பலர்புகழ் நார தாதி படிமத்தர் மருங்கு குழ. (ச)

அடல்கெழு குவிச வைவா ளாயிரக் கண்ணன் முன்னாங்
கடவுள ரிரும ருங்குங் கைகட்டி நிரைந்து நிற்ப
வடிவுடை யியக்கர் விஞ்சை மன்ன * ரீ ரிருகூற் றம்பர்
சுடர்மணி யுரகர் சித்தர் சுற்றினர் நெருங்கி நிற்ப. (உ)

ஏழிசை புருக்கொண் டன்ன வெழிகொள்கந்தருவவேந்தர்
யாழிசை யமுத மூற்ற வீர்க்கிடை புகாத கொங்கைத்
தாழிருங் கூந்தற் செவ்வாய்த் தளிரியன் மகளிர் தீம்பா
லாழிவெண் டிராம ருட்டு மலங்குவெண் கவரி வீச. (ஈ)

மின்னுறழ் பொற்பி ரம்பு விளங்கிய கையர் முன்னின்
நின்னரென்றுரைத்துக்காட்ட விதைஞ்சல்செய்குநரைக்கா
தன்னரு ளவர வர்க்குத் தக்கவா ழீந்து நான்கு [ரைத்
சென்னியம் பொற்குன்றென்னச் சிறந்தினி தரசி ருந்தான்.

அவ்வமை யத்தி னார்க்கு மலைவிரி கடற்பி றந்த
திவ்விய வமுதுந் திங்கட் செல்வனெண் கலையுங் கூடி

* ரீருகூற்றம்பர் - ஆதித்தர் உருத்திரர் வசக்கள் மரு
த்துவர்; இவர்கள் முறையே பன்னிருவர் பதினொருவர் எ
ண்மர் இருவராகக் கூறப்பட்டுத் தனித்தனி கோடியராய்
முப்பத்துமுகக்கோடிதேவர் எனப்படுவார்கள்.

யெவ்வயி லுருக்கொண்டன்னவெழில்கனிந்தொழுகுமேனிக்
கொவ்வையங் கனிவாய் வாட்கட் குவிமுலைப்பனுவலாட்டி.

இழையிள வெயிலெ நிப்ப விணையடிக் கலன்குளார்ப்ப
மழைவள னைம்பாற் செய்ய வாய் மகளிர் குழ
விழைதரு கணவ னூர்தி வெள்குமென் னடையால் வந்து
கொழுநனோடிருந்தாள்செம்பொற்குருமலர்த்தவிசின்மீதே.

இருந்தவ ளவய வத்தி னெழினலங் கண்க ளார
வருந்திருஞ் சடங்காக் காதற் கண்கட லுறவ முந்தி
மருங்குநின்றவரை யெல்லாம் வல்வினைந்தொருங்குரீக்கிக்
கருங்குழல் வெள்ளைமேனிக் கலைமசுட்கொன்று னைப்பான்.

எனதுநா வமுதே நின்மே லெழுபெரு வேட்கை தீர்த்த
லுனதுரு வொன்றின் முற்ற னுயிருண்ட யோவ மேசெங்
கனியித முன்ன மேயென் கண்மணிப் பாவாய் பூவாய்
வனமுலை மயிலே நூறு வயங்குருக் கொள்ளா யென்றான்.

பாமகள் கணவன் வேட்ட படியெழு கின்றே னென்னத்
தாமரை மலர்மு கத்துத் தளிரியல் பொற்குன் றன்ன
மாமுலை யரித்த டங்கண் மழையொடு முரணு மைம்பால்
வாமமே கலைய ணங்கு வடிவொரு நூறெடுத்தான். (க)

பாரதி பதிற்றுப் பத்துப் படிவமு நாலி ரண்டு
கூர்விழொொடுநோக்கிப்பொற்குடத்தினைவறுகமயற்றோன்
யாருயி றனியி டத்தி லெதிர்ந்தெனக் களிசி றந்து
தார்மலி குழலி னுரைத் தனித்தனித் தழுவிக் கொண்டான்.

ஆலிங்கனம். எழுசீரடியாகிரியவிருத்தம்.

ஒருத்திபான் முலையா லிங்கனம் கொள்ளு மொருத்தி
பாற் றொடைத்தழா லடையு, மொருத்திபாற் சகளு லிங்க
ன மேவு மொருத்திபா னுதன்முயக் கெய்து, மொருத்திபா
ற் மிலதண் டுலமெனக் கலக்கு மொருத்திபாற் பீலினீர்
செய்யு, மொருத்திபான் மரஞ்சூழ் வல்லியிற் புல்லு மொரு
த்திபாற் குதினாயேற் றுறுமால். (கக)

சுவைத்தல். அறுசீரடியாகிரியவிருத்தம்.

ஒருகொடி யிதழ்மற் றோர்கொம் பொளிநுத லொருமா
ன் கண்க, ளொருகிளி ஈாவோர் மஞ்ஞை யொண்கவு ளோ
ர்மின் கண்ட, மொருபிடி மார்போ ரன்னங் கையடி யோர்
பொன் கொங்கை, யொருகரும் பங்கு லோர்தே னுந்திதந்
தளிக்க வுண்ணும். (கஉ)

நகக்குறி.

விளங்கிழை யொருத்தி பொம்மல் வெம்முலை யினுமிடற் று
மிளம்பிறை புலிககத்தோ டிருத்துமோர்பொன்னம்பாவை
வனர்குயர் கிதம்பத் தின்கண் மண்டல நிறத்துமோர்மா
ளுளங்கவர் முலைப்பொ ருப்பி னுறத்துமான் மயூர பாதம்.

ஒருகிளி மழலை ஊடன் னொளீர்கணங் கணிந்த கொம்மைத்
திருமுலை முகட்டிற் றீட்டுஞ் சிறமுய லடியொ ருத்தி
பெருமுலை யினுமொ ருத்தி பிற்புறந் தினுமொ ருத்தி
புகுவளர் கடித டத்து முற்பல்தளம்பூப் பிக்கும். (கச)

பற்குறி.

இலங்கிழை யொருத்தி செய்ய விதழின்மு டகமு மற் றோர்
பொலங்கொடிக்கவுளி லுற்கு னகமுமோர்பூங்கொம்பன்னு.

ளலங்கெழிற் கபோலத் தங்க ணந்துகிர் மணியும் வேரோர்
சிலம்படி மயிலி தழக்கட் சிறந்தவின் ஸூவுஞ்செய் கிற்கும். (1)

பண்ணமர் மொழியி னாளோர் பாவைதன் கைம்மு ல
த்து, ஸண்ணிடை யொருத்தி திங்க ணுதலினு மொரு * வடி
க்க, னெண்ணுத றெடையின் கண்ணு மொருமணி விளக்கி
னெஞ்சின், கண்ணுநன்கணியுமிக்ககவின் மணி மாலேதானே.
கலிவிருத்தம்.

இருடுன்னிய கருமென்குழ லேவன்னகட்கனிவா, யொர்
ருபைந்தொடி துடிநண்ணிடை யொடியப்புடை விம்முந்,
தரளந்துயல் வருபொன்னுரை தனையொத்தொளிர் திதலை
வருகொம்மைவெம் முலையிற்கரு மாவின்கடி செய்யும். (1)

கரணபேதமுதல. அறுசீரடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒருவர்கட் செய்த தொன்றை யொருவர்கண் மீது செய்யா
துரைதரு கரண பேத முள்ளன வெல்லாஞ் செய்யு
மரிசுயின் மஞ்ஞை செம்போத் தனம்புறக் காடைகோழிக்
குரலென வொலிசெய் வித்துக் கூடுமுள் ளின்ப மோங்க.

அமுதங்கொண் டிருக்கு மங்க மறிந்ததன் றெழிலி யற்றுங்
குமுதங்கொள் வாய்க் துப்புக் குவளையங் கண்கண் முத்த
வமைவென்ற தோள்க போல மணிமுலை யிவற்றிற் கன்னல்
கமலஞ்செங்கயல்கள் போலக்கவின் பெறத் தொய்யிறீட்டும்

அஞ்சன மெழுதுங் கண்கட் கலரொடு குழன்மு டிக்கும்
பஞ்சிமெல் லடிகட் கூட்டிக் கிண்கிணி பாட கம்பொற்

செஞ்சிலம் பணியு மம்பொற் நிருமணிக் கலாபஞ் சூழும்
பிஞ்சின மதிநு தற்கூப் பிறங்கெழிற் நிலகந் தீட்டும். (உ௦)

ஊடலுவகை. கலிவிருத்தம்.

தன்னுட னாடுழித் தன்ன லாதொரு
பொன்னனை யான்முகம் புகன்று நோக்கலிற்
கொன்னவில் படைவிழி சிவந்து கொவ்வைவா
யின்னிசை மொழிகொடா திருக்கின் றானையும். (உ௧)

உற்றதென் னினக்கென வுறவி லாதுநெஞ்
சிற்றுறை கின்றன மெமைத்தொ டேலெனப்
பற்றிய மஸர்க்கையைப் பறித்துப் பேரொலி
சிற்றடி யணிதரச் செல்கின் றானையும். (உ௨)

ஒதாண்டையங் கனியிதழ் சுவைப்ப லூக்கலுந்
தண்டளிர்க் கையினான் முகத்தைத் தள்ளிநின்
னெண்ணொடி யாருள்பா னொருத்தி யஸ்ஸைப்
பெண்டிப்பாற் செல்கெனப் பெயர்கின் றானையும். (உ௩)

ஆடமைத் தோளியோ ரணங்கின் வெம்முலைக்
கோடுமு தழியுரக் குங்கு மத்தொடுங்
கூடிய விழைந்துதம் குறுக நெஞ்சமுன்
ரோடரி நெடுங்கண்முத் துருக்கின் றானையும். (உ௪)

இழைவளர் தன்முலைக் கெழுது தொய்யிலிற்
குழன்மொழி யொருத்திதன் குவவுக் கொங்கைமே
லெழுதிய தழகுவாய்த் திலங்கக் கண்டுதன்
னழகுசெய் தொய்யிலை யழிக்கின் றானையும். (உ௫)

புலந்தன ளாடகப் பொன்செய் முத்தரிச்
 சிலம்பொடு தவளைவாய்ச் செம்பொற் கிண்கிணி
 கலந்தொலி யெழுவடிக் கமலங் கன்றரீ
 னுலம்பொரு தடம்புயத் துதைக்கின் றுளையும். (௨௬)

கூரயில் கவற்றிய குவளைக் கண்கிவந்
 தார்கலி முகந்தகா * ரனுக்கு மீர்ங்குழற்
 றார்பல சிதறுபு தளர்வில் கொங்கைமுத்
 தேர்கிளர் வடம்பரிந் தெறிகின் றுளையும். (௨௭)

இளந்தளிர்ச் சேறடி யிறைஞ்சித் தைவந்திட்
 டுளங்கொளப் பொய்த்திற முளைத்துச் சூள்பல
 கிளந்தினி துணர்த்தினன் கிளைமென் றோடழீஇ
 விளம்பரும் பேரின்ப வெள்ளத் தாழ்ந்தனன். (௨௮)

பொலமலர்த் தவிசினோன் பொன்னம் பாவைபோ
 லிலங்கிழை நூற்றுவ ரிடத்துஞ் சொற்படாத்
 தொலைவறு மரும்பெற லின்பக் துய்த்தனன்
 மலர்பல வற்றினு மணங்கொள் வண்டிபோல். (௨௯)

காழைங் கருதினன் காண்டற் கொத்ததோர்
 வேலையின் தமரரும் வெய்து யிர்ப்பொடு
 கோலீள் கடைத்தனைக் குழீஇயு ணங்கத்தன்
 வாலிழை மடந்தையர் வலைப்பட்டா ரோ. (௩௦)

ஒருமுதற் கடவுளென் றகை மேத்துமப்
 பெருகறி வார்மலர்ப் பிராற்கும் பெண்மய

லொருவல்கூ டாதெனி னுலகர் யாவரே
யரிமதர் நெடுங்கனா ராசை மாற்றுவார்.

(௩௧)

வஞ்சித்துறை.

இவ்வாறயன்வே, நெவ்வா விற்பந்
துவ்வா விளையா, டவ்வே லையினே.

(௩௨)

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

வள்ளொடு பலகை யேந்தி மலைகளைத் தன்ன கையர்
நீளொரி யினரி னன்ன நெறித்தகுஞ் சியர்பு லிங்கக் [பல்லர்
கேள்பயில் சுழல்செங் கண்ணர் கிளர்பிறைக் கொடுங்கூர்ம்
மூள்கின முருக்கொண் டன்னார்முடியிருவிசும்புதோய்வார்.

உருமிடிக் குரல ராழி யுண்டெழு பருவக் கொண்மூப்,
புகாகரு நிறத்தர் செம்பொற் பொருப்பினை யெடுக்கு மாற்
றல், வெருவரு மரக்கர் மூப்பா னாயிரர் வெய்ய கூற்றம்,
பெரிதுட னடுக்கங் கொள்ளப் பிறந்தனரொருங்குமன்னே.

கலிவிருத்தம்.

பிறந்த தீயர் பெருந்தகை தாண்மல
ரிறைஞ்சி யையமற் றேழ்பெருந் தீவமுஞ்
சிறந்த தீப்பசி தீர்தர வுண்குமோ
கறங்கு மோரோழ் கடலுங் குடித்துமோ.

(௩௩)

மேரு வாதிய வெற்பம் மனைகளா
வார வாரத்தொ டாடுது மோசுடர்த்
தார கைக்குல மெல்லாந் தடக்கையால்
வாரி வாரியெம் வாயிடைப் பெய்துமோ.

(௩௪)

காலநாகங்க ளெட்டொடு காழூரற்
காலநாகங் கலக்கிழு தற்ரிசா
பாலனாகமும் பாழ்செய்து மோவிழிப்
பாலனாகம்வெண் பந்தெனக் கோடுமோ. (௩௭)

(இதன்பொருள்.) காலநாகங்கள் எட்டொடு - வாயு
வையுணவாகவுடைய அட்டநாகங்களோடு,—காழ் உரல்
காலநாகம் கலக்கி - வைரம்பெற்ற உரல்போலுங் கால்க
ளையுடைய அட்டயானைகளையுங் கலங்கச்செய்து,—முதல்
திசாபாலன் நாகமும் பாழ்செய்துமோ—முதற்நரிக்குக் கதி
பனாகிய இந்திரனது விண்ணுகத்தையும் பாழ்படச்செய்
வேமோ,—பாலம் விழியன் நாகம் வெண்பந்தெனக்கோ
டுமோ—நெற்றிக்கண்ணையுடையவராகிய சிவபெருமானது
கைலைமலையை வெள்ளியபந்துபோலக் கொள்ளக்கடவே
மோ - என்றவாறு.

விழிப்பாலனென்பது பாலவிழியனென விழுதிபிரித்து
க்கூட்டப்பட்டது. இவ்வாறு பிரித்தற்குவிதி பிரயோகவி
வேகநூலுட்காண்க.

மேற்படி வேறு.

அரிதனை மலைத்துமோ வழறொ லைத்துமோ
தருமனை பொறுத்துமோ தருவர்க் கோறுமோ
வருணனைப் படுத்தமோ வளிகெடுத்துமோ
வீருநிதி தேய்த்துமோ வீசற் சாய்த்துமோ. (௩௮)

எந்தைகுற் றேவலொன் றெமக்குச் சொல்கெனக்
கந்தநாண் மலரினோன் கால மன்றியிக்

கொந்தல ரோதியர்க்கு கட லாலிவர்
வந்தன ரிவணென மனத்தி லெண்ணினான். (௩௬)

அறிதீர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

எண்ணிய கமல யோனியெறுழ்வலி வரைத்த டீந்தோ
ட, கண்ணழற் புதல்வர் தம்மைக் கண்மலர் பரப்பி நோக்கி,
விண்ணக டணவு கோட்டு விந்தத்தி லிருமினென்றான், புண்
ணுறு வாட்கை யாரப் பொருப்பின்மேற் றெருக்கி ருந்தார்.

விண்முழு தளிக்கு நூறு வேள்வியங் கடவு ளாதி, யெ
ண்மரு மிரியப் போரி னேற்றவர் பணிந்து தந்த, வொண்ம
ணிக் குப்பை செம்பொ னுறுகினக் களிறு வாமான், நின்ம
ணிப் பொலந்தேர் முன்னாந் திறைகள்பெற் றினிதி ருந்தார்.

தடையிலா துலக மெல்லாந் தமதுபே ராணை செல்லக்
கடவுள ரியக்கர் பூதர் கருடர்கந் தருவர் நாகர்
மிடலுடை யசுரர் சித்தர் விஞ்சையர் கின்ன ரோச
ரடிதொழு தேவல் கேட்ப வரக்கராண் டரசி ருந்தார். (1)

படர்சடை முனிவர் நோன்பைப் பல்லுகக் கவுள்பு டை
த்தார், மடவரன் மகளிர் கற்பின் வாயிடை மண்ண டித்தார்,
வடுவிலந் தணர்யா கத்தை மரபொழிந் திடவு தைத்தார்,
கடவுளர் சிறப்பை யெல்லாங் காட்டிடை புகத்து ரந்தார்.

கடிகையொன் றினிலோர் லைகற் கடனெலாங் கடிதி
யற்றிச், சடைகுலைந் தாட வோடித் தனித்தனி யரக்கர் பூ
ற்போய்க், கெடலருஞ் செல்வ மேன்மேற் கிளர்கென * வா

* வாயின்வாழ்த்தல் இங்கே மனவொற்றுமையின்றி
வாழ்த்தலின்மேற்று,

யின் வாழ்த்தி, மடனறுங் காட்சி யையர் வைகலுந் திரிப
வன்றே. (சச)

அவரவர் செவ்வி நோக்கி யவரவர் வயித்போய் * வே
ந்தன், சிவனடி வணங்கு மாபோற் சேணிடை வணங்கி யெ
ன்ன, தவறிவ னேற்றி நம்மைத் தழல்படச்சிவப்பரோ வெ
ன், றுவமனில்வெருக்கொ டுந்தீ யுள்கட வொடுங்கிநிற்பான்.
தனித்தனி யரக்கர் கேட்டுத் தமைவிடு மளவும் யாழும்
வனப்பமை மிடறு மொன்றா மனங்கொளப் பாடிப் பாடிக்
கணத்துவண் டியிர்தார்ச் சேடி காவல ரயர்வு யிர்க்கத்
தினைத்துணைப் பொழுது மின்றித் திரிபவான் மிடறு கம்மி.

பூத்தொசி பொலங்கொம் பன்ன போதரி நெடுங்கட்
டெய்வக், கூத்தியர் பாட்டி னானுங் கூத்தினும் புணர்ச்சி
யானுந், தீத்தொழி லவர்கைப் பட்டுத் தீர்ப்பரும் வருத்தங்
கொண்டார், காத்திரிசிறு ரங்கின்கைப்பட்டமாலைபோல,
இவ்வகை யும்பர் துன்ப மெய்தவா ளரக்கர் வாழத்
தெவ்வடு குலிச வைவேற் தேவர்கோ னொருநாட் கஞ்சச்
செவ்வல ரமர்ந்த புத்தே டிருவடி யடைந்து போற்றி
வெவ்வலி யரக்கர் தந்த மிகுதய ரனைத்துஞ் சொன்னான்.

கேட்டனுங் கமலத் தண்ணல் கிளர்ந்தெழு டடவை யெ
ன்ன, வாட்டிறற் புதல்வர் தம்மேன் மாற்றருஞ் சீற்றங்
கொண்டான், றோட்டல ரலங்கல் விண்ணோர் னுயர்கெடவு
க்கி ரப்பேர்ச், சேட்டினஞ் சிங்க வேறச் சீற்றத்தி னெழும்
த தன்றே. (சக)

* வேந்தன் - இந்திரன்.

அன்னவன் தன்னை நோக்கி யருந்திற லரக்கர் தம்மை
முன்னவ னென்ற நெஞ்சின் முன்னலை துணைவிற் போந்து
மன்னுயி ரவனா வெளவி வானவர்க் காத்தி யென்று [ன்.
துன்னரி மான்தேர் தெய்வச்சுடர்ப்படைகொடுத்துவிட்டா
தந்தைதாய் மரைம லர்த்தா டலையினால் வணங்கிப் பூத்தா
யிந்திரா திழர்க ளேத்த வீரஞ்சடை முனிவர் வாழ்த்த
வெந்திற லரிமான் தேரில் விண்டொடு முதயத் துச்சி
வந்தெழு பரிதி யென்ன வேறினன் வலவ னுய்த்தான். (1)

தன்னிடை யிருக்குந் தேவர் தமக்கிடர் பலவி யற்றுங்
கொன்னவில் படைய ரக்கர் குழுவினுக் கிடங்கொடுத்த
மின்னுடை முகிறேய் கோட்டு விர்தத்தோ டமர்கு நித்துப்
பொன்னகம் வருதல் போலப்பொருப்பினையடுத்தத்தேர்.

தூற்றிதழ்க் கமலக் கோயி னூன்மகள் கணவன் மை
ந்த, னாற்றல்சால் பொலந்தே ரீர்க்கு மலங்குளை யரியொ
ழுங்கு, தோற்றமிக் குயர்ந்த செம்பொற் சுடர்செய்மால்
வரையீர்த் தெய்தும், பாற்றினா யெறியுந் தெய்வப் படுபு
னற் கங்கை போனும். (ருக.)

ஆயிர மரிமான் பூண்ட வரவத்தேர்க் காலிற் றேன்றி
மீயுய ருலக மெல்லாம் விழுங்கிய துகளி னீட்டம்
பாயொளி மணிசெய் மாடப் பசும்பூபாளீ னுலக மெல்லா
மாயிரு நெடுகீர் சூழ்ந்த மண்ணுல காக்கிற் றன்றே. (ருச)
கலிவிருத்தம்.

சுரும்பியிர் தும்பையந் தொடைய னுக்கிரன்
வருந்திற மனைத்தையும் வழர்ம னொற்றிய

வருஞ்செய லொற்றர்க ளாடல் வாட்படைக்
கருங்கழ லாக்கர்பாற் காலி னோடினார். (௫௫)

கடிதடி வணங்கினார் கறைகொள் வேலினீர் „
முடியுடை யமார்போய் முறையிட் டார்களாற்
றடமலர் நுந்தையோர் தனயற் றந்தனன்
மிடலுடை யவனை நும் மேல்விட் டானரோ. (௫௬)

பீடுடை யவன்பெயர் பேசு லுக்கிர
டைக வராயுற வாடுந் தோளினு
னீடிய சினமெனு நெருப்பு நெஞ்சினன்
பாடியிழ் கழலினன் பரிதி வேலினான். (௫௭)

கந்தடு புகர்முகக் களிற்றின் வெம்பகைப்
பந்திபூண் டர்க்குமோர் பைம்பொற் றேரின்
னந்தரத் தவர்குழா மனைத்துஞ் சூழ்தர
வந்தன னிவனென வகுத்துக் கூறினார். (௫௮)

அறுசீர்க்கழிநெடிசடியாசிரியவிருத்தம்.

சொல்லிய வொற்றர் மாற்றஞ் செவிப்புலந் துன்னு முன்ன
மெல்லையில் சினத்தி யுண்ணின் நெழுந்தெனக் கண்கி வந்த
வில்லுறழ் புருவ நெற்றி மேற்சென்ற விதழ்து டித்த
பல்லிதழ் கறித்த வானோர் பகைஞர்கட் குடறு டித்த. (௫௯)

இளையவ னெருவ னம்மே லெழுந்தன னமருக் கென்று
லெளியவர் நாம லாதிஓ் விருநிலத் தியாவ னொன்று
அளிமுடி லுருயி னக்குத் தொடியுடை முன்கை கேள்விக்
* குளிற்றுங்கடலினார்த்துக் கொம்மெனவெழுந்தாரன்றே.

மணங்கீழ் தும்பை வேய்ந்து மருங்குடை வாள் சைத்திட்
டிணங்கிய கோதை கீட்டி யெறுழ்வீரற் புட்டி லிட்டி
வணங்கிய வூரிலில் லேந்தி வடிக்கணைத் தூணி தாங்கிக்
கணங்கொணற் படையி னோடுங்கதுமென நிலத்திழிந்தார்.

எழுசீர்க்கழிநெடிஸடியாகிரிய்விருத்தம்.

விண்ணு ரிஞ்சுயர் விந்தமால்வரைவேந்தன்கணரக்கர்பா
னண்ணும்வன்றுணையாகவிட்ட நடக்குமால்வரைபோல்வன
கண்ண கன்றிரை யாழி யொத்த கறங்கு மாழிய சாரதி
பெண்ண மேயுரு வாய மாவின வெங்குமோடுவதேர்களே.

கலித்துறை.

பிளிற்றெலி யிடியாப் பெருமத மழையாப் பிறைக்கோட்டி
னொளிறணி யினலா வுய்த்திடு பாகே யுறுகாலாத்
தளிதரு புயலா யினகிழல் சுளிவ தறுகண்ண
வீளர்பனை புராகை யினகறை யடிய மதயானை. (சுரு)

கலிவிருத்தம்.

மண் * னாமழல் வானின்றியொர் வங்கூழ்கொடு கமலத்
தண்ணூர்மல ரோன்றந்தன தலையிற்செலன் முனிவ
கண்ணாடரும் வேகத்தின கதியைந்தின செம்பொற்
பண்ணூர்ந்தன றுவாவாயபல் பகைவென்றன குதிரை. (1)

எழுசீர்க்கழிநெடிஸடியாகிரிய்விருத்தம்.

அகிபி ளந்த வடுவி ளங்கு மா ர மாய மார்பர்செந் [மே
தசைபொ திந்த வுடன்மு னிந்து தீரவில் கீர்த்தி யாக்கை
னசைபு ரிந்த குமரர் நெஞ்சு ஞாட்பு வேண்டி வாடினார்.
விசய மங்கை குடியி ருந்த வேலர் கோலர் வீரரே. (சுரு)

சுலித்துறை.

இனைய வாகிய நார்பெரும் படையினோ டெரிகால்
சினவு வேற்படை யுருமிடித் தன்னசொற் றீழோர்
புனையும் வார்கழ லுக்கிரன் றனக்கெதிர் புகுந்தார்
கனலி வான்பத முத்விய தூவியாற் கரப்ப. (௬௬)

அண்ட * ரண்டர்தம படைத்துகட் படலம்விண் ணளவு
மண்டி மேலெழுந் தமருல கனைத்தையு மறைத்துக்
கொண்ட பேரொளி கெடுத்ததோர் குடிவழி யவர்க்கவ்
வெண்ட குங்குடிக் குணம்வரல் புதுமையோ வெண்ணின்.

பிழக ளார்த்தன வார்த்தன பிறைமருப் பொருத்தல்
கொடிக ளார்த்தன வார்த்தன கொய்யுளைப் புரவி
துழிக ளார்த்தன வார்த்தன துளைபடு வளைக
ளிழிக ளார்த்தன வார்த்தன பல்லிய மெங்கும். (௬௭)

ஆழி யேழுமொன் றுயெழுந் தன்னவா ளரக்கர்ச்
சூழும் வெம்படைத் தொகுதியு மெரிவிழிச் சுடர்வேற்
பாழி யுக்கிரன் றனிமையும் பார்த்துளம் பதைத்தா
ரோழை விண்ணவ றென்கொலோ விளைவதென றெண்ணி.()

தோம ரம்பர செழுவுழும் கரத்தொடு சுடர்வா
ஞம முத்தலை பிண்டிபா ளங்கதை நகைவே
னேமி வச்சிர முதலிய படைகொடு நிருதர்
மாம னர்த்தவி சுறையின்ற புதல்வனை வளைந்தார். (௭௦)

வகோதல் கண்டுநக் குக்கிரன் வரிசிலை வணக்கித்
தளர்வி லொண்குண மொவிபடத் தெறித்தனன் சுமரம்

* அண்டர் - பகைவர்.

வினைய நீன்ற * தா ரவ்வொலிக் குடைந்தது விசம்பிற்
குளிறு தீயுரு மேற்றினுக் குடையராக் குழப்போல். (எக)

அலகை யீட்டங்க னுணவுபெற் றனமென வாட
விலகு வாட்படை யரக்கரா ருயிருண வேக்கற்
றுலையு நாமவேற் கூற்றத்தின் வேணவா வொழியப்
பலசி லீமுக மெய்தன னொருதொடைப் படுத்தி. (எஉ)

எய்த வம்பினிற் சுடுதலாற் றேனின மிரியுஞ்
செய்தி யாமென விரிந்தது தூசியச் செய்தி
கைத யங்குவிற் நிவாந்தக னென்பவன் கண்டு
மொய்த ழைந்ததோ னுக்கிரற்கெதிர்தனன்மொழிவான்.

அண்ட கோடிக ளடுக்குபே ராற்றலம் பஸர்யாங்
கொண்ட தோள்வலி யில்லை தமியையெங் குற்றாய்
தொண்டர் தம்பொருட் டெம்மொடிவ் வாறமர்தொடுத்தே
பண்டை பூழ்வழி யிறக்கவந் தாயெனப் பகர்ந்தான். (எச)

மாற்ற மங்குது கேட்டலு முக்கிரன் மடவோ
யாற்ற வில்புலி யொன்றினுக் காற்றன்மான் கணங்க
டோற்றல் கண்டிலை போலுநீ யிதுநிற்க துனைவி
னேற்ற ருஞ்சம ருழத்திரீ வல்லையே லென்றான். (எடு)

என்ற வாசகங் கேட்டவ னெரிபடக் கொதித்துத்
தன்ற வாவலி வில்வளைஇச் சரம்பல தொடுத்தான்
குன்ற வாய்புயத் துக்கிர னெய்தவை குறைத்துத்
துன்ற வாயிரங் கோருகுத் தவனுட றனைத்தான். (எஎ)

குருதி பாய்ந்திழி யுடம்பின னனையன்மேற் கோல்கள்
வரையின் மேற்சொரி மழையெனச் சொரிந்தனன் மற்றப்
பொருக ணைக்குலம் பட்டகா லையுமதே போன்ற
பரிதி வேலவ னவன்சிலை யிருதுணி படுத்தான். (௭௭)

மற்று மோர்சிலை வளைத்தவன் வார்களை தொடுப்ப
வெற்றி வேள்சிலை குழையவீர்த் தொருகளை விடுத்தான்
கொற்ற வாட்படை நிருதனா ருயிரையக் கொடுங்கோ
லற்ற நோக்குவெங் கூற்றினுக் கருத்திய தன்றே. (௭௮)

அவனி றத்தலுஞ் சயோத்துங்க னென்னுமோ ராக்கன்
கவன வாம்பரித் தேர்கடாய்ப் போர்முகங் கலந்து
தவல ருஞ்சிலை வளைத்தனன் சரம்பரம் பரையாப் [ன்.
புலனம் யாவையுப் படைத்தவன் புதல்வன்மேற்றொடுத்தா

ஐய னங்கவை யறுத்தவ னடற்சிலை பிடித்த
கைய றும்படி யடுகளை விடுத்தனன் கயவன்
மொய்கொ டிண்கதை யாலெறிந் தானதை முருக்கிச்
செய்ய கோறெடுத்த தண்ணலங் கவனுயிர் செகுத்தான். (௮)

அக்க ணத்துலீ லாங்கனா மடுதிற லாக்க
னுக்கி ரத்தனி வீரனோ டெதிர்த்தன னுருத்துத்
தொக்கவெங்களை முறைமுறைதொடுத்தவை தொலைத்துச்
சக்க ரப்படை யொன்றுவிட் டானுளந் தருக்கி. (௮௧)

நீண்ட தண்டினா லாழியை நெடுத்தகை யடித்தான்
மீண்டு சென்றவன் சென்னிவீழ்த் திபத்து விசையான்
மாண்டு போருமு முற்றதேன் மருவலர் படைகள்
வேண்டு மோதன தடுபடையடாது கொல் விராவின். (௮௨)

அலகை பூண்டதேர்ச் சமரகே சரியெனு மரக்கன்
மலரி னோன்மகன் தனையொரு கடிகையில் வானோர்
குலம னுங்கவெல் குவனெனச் சூள்பல கூறிப்
புலவு நாறுவெங் கணைமழை பொழிந்தெதிர் புகுந்தான். ()

வீர னவ்வெலா நிலம்பட வீழ்த்தினன் விராகோன்
மாரி யிற்பல சொரிந்தன னவனவை மாற்றிக்
கூர்மு கக்கணை பலதொடுத்திடுகிரன் கொடிஞ்சித்
தேரு ருண்டிரண் டியோசனை பின்னிடச் செய்தான். (௮௪)

சேவ கன்றடந் தேரினை முன்னுறச் செலுத்தி
மேவ லன்கொள்பேய்த் தேரது வேனில்வாய்ப் பேய்த்தேர்
வீவ தாமென வீதரக் கணைபல தொடுத்தான்
தேவ ரார்த்தன ரரக்கரோ டினர்களுண் டிசையும். ()

தேர ழிந்தெனக் கனல்படச் சேறுபு சண்ட
மாரு தம்புகுந் தெனப்புகுந் தாளித்தேர் வாவிப்
போர்செ யுக்கிரன் றோண்மிசைத் தண்டினுற் புடைத்தான்
வீர னக்கண மரக்கணை வெட்டிமுன் வீழ்த்தான். (௮௬)

ஆய வேலையி லெரிசினந் தலைக்கொளா வழற்கட்
சீய மன்னவன் முடங்குளை மடங்கலந் திண்டேர்
காய ழிற்படை யரக்கர்தந் தானையுட் கடவிப்
போய திர்த்தினன் மான்குழாத் தகவயிற் புலிபோல். (௮௭)

அதிர்த்த வவ்வொலி யாலுரு மேற்றினுக் காவம்
பதைக்கு மாறென நிலத்திடைப் பற்பலர் பதைத்தார்
சுதைக்கு முழிவெங் காலின்முற் பூகாயந் திரள்போ
நெதிர்த்து நின்றவர் சிலர்திசை தெர றம்பல நிரிந்தார். ()

கலிவிருத்தம்.

பாழித்திரள் புயவெற்றிசெய் படைபூக்கிர வுரவோ
 னாழிப்பொலி தேயிற்செறி யாளித்திரள் காணாத்
 தாழ்கைப்புகர் முகமிக்கிழி தானக்கவு னெடுநில்
 வேழக்கடண மிரிவுற்றன வெருவித்திசை தோறும். (௮௯)

தூரகம்பல மிதிபட்டன தொடையெனபுக ளொடிய
 விரதம்பல சிதைபட்டன வெரிசிந்துறு கணிசா
 சரரும்பலர் துகள்பட்டனர் தழல்வெம்படை யுடனே
 கரடம்பொழி மதகுஞ்சர கணமோடிய வழியில். (௯௦)

அக்காலையொ ரடல்வேலவ னரி லுண்டவ னென்பான்
 புக்கான்மல ரிறைவன்றரு புதல்வன்முனம் விராவிற்
 ளைக்கார்முகம் வளைத்தேயடு கணைமாரி சொரிந்தான்
 மைக்கார்கடை நாளிற்பொழி மழைபோன்மென வன்றே.

அரவக்கழ லடலுக்கிர னவைமுற்றையு மழியா
 விராமைக்குழல் விசயத்திரு விழை * யப்பினம் விட்டா
 னுரவுத்திரை யுவரிக்கட லுருவத்தவ னுருடேர்
 தூரகத்தொடு துவசத்தொடு துகள்பட்டது துணைவில். (௯)

தேரிற்றலு மவன்மற்றொரு தேர்புக்கொரு கோடி
 வார்வைத்தலை யம்புக்கிரன் † வையத்தரி பலவுஞ்
 சோரக்கடி தெய்தானுறு துவற்கணை பலதூய்த்
 தார்மற்புய னம்போடுயர் சாபத்தை யொடித்தான். (௯௩)

சிலையிற்றலு மவன்மிக்கெழு சேற்றத்தின னாகிக் கொ
 லையிற்கொடுங் கூற்றன்னதொர் கூர்வாட்படை கொண்டு,

* அப்பு வலித்தல்விகாரம். † வையம். ‡ தேர்.

நிலனுற்றெதிர் வாவுக்கிர னெடுத்தேர்விடுத் தெரிகால், புல
வுச்சுடர் வாள்கொண்டெதிர்புலிப்போத்தெனப்புகுந்தரின்.

மேற்படி வேறு.

பலகைதின் டோளொலி படப்பு டைத்தன
நிலகுமின் வாள்விதிர்த் திருவர் வீரரும்
வலிகெழு மிறதிராள் வளியிற் கொட்புறு
மலையின்வட் டணைமுறை வருதன் மேயினார்.

(கநி)

உறுவலிப் பலகையு ன்ருவொடுங்கிதின்
மூறிப்படை தடுத்தெதி ரெறிவர் சூள்பல
வறைகுவ ருருமென வதிர்ப்பர் தம்முளே
முறைமுறை வியப்பர்கண் முடிவி ளாற்றலார்.

(கக)

இன்னணம் பொலங்குழ விலங்கு வேற்படைத்
தன்னிகர் சாயிபுந் தருவர் வேந்தனு
மென்னவா னடுசம ரியற்றி னாரேரோ
மின்னுவாள் போழ்ந்தபுண் மிடைந்த மெய்யினார்.

(கௌ)

ஒருவரி னொருவர்மிக் குடற்றும் பேரர்வுயி
னெரிசினந் தலைக்கொளீஇ யிலங்கு வாளினாற்
கரியவன் செய்யவன் கையிற் கேடக
மிருதுணி படுத்தினா னேங்க வின்னுளோர்.

(கஅ)

அக்கணத் தூழிநா ளானலிற் சேறின
னுக்கிரன் வெய்யவ னுடல மெம்பிரான்
மிக்கொளிர் வேலினால் வெற்பு பேரீழ்ந்தெனக்
கைக்கதிர் வாளினாற் கடிது போழ்ந்திட்டான்.

(கஆ)

போழ்ந்தவங் வேலையிற் புலவர் பூமழை
வீழ்ந்தது நிகிர வெள்ள மோடிற்றாற்

றழ்ந்தன ராயினுந் தானை காவலர்
சூழ்ந்ததம் மானத்தாற் றொக்கு முனனின்றார். (௧௦௦)

நிற்றலு முக்கிர னிருதர் தங்குல
மிற்றிட முடித்துமென் றெண்ணித் தந்தைபாற்
பெற்றவத் திரத்தினைப் பேணி விட்டனன்
மற்றதவ் வரக்கரை வதைத்தன மேயிற்றே. (௧௦௧)

கலித்துறை.
வேக வெய்யவன் கடுங்கதிர் விரித்தலிற் பசுமை
போகு நீளரில் வனத்திடைக் காட்டெரி புருந்தாங்
காக வம்புரி யரக்கருட் புருந்தடர்த் தனறே
வாகை யம்புயத் துக்கிரன் விடுபடை வடவை. (௧௦௨)

எரிகள் பட்டன⁷ கண்ணவர் பட்டன ரீர்க்கும்
பரிகள் பட்டன வலவர்கள் பட்டனர் பஃறேர்க்
கிரிகள் பட்டன புகர்முகக் கிம்புரிக் கோட்டுக்
கரிகள் பட்டன பட்டன கொய்யுளைக் கடுமா. (௧௦௩)

வேல்கு ளிற்றன தோமர மிற்றன வில்லின்
கால்க ளிற்றன நான்களு மிற்றன கடிய
கோல்க ளிற்றன தூணிக ளிற்றனைக் கொண்ட
தோல்க ளிற்றன விற்றன கவசத்தின் றொடர்பே. (௧௦௪)

கரந்து ணிந்தன வெறுழுவலித் தோளெனுங் கணைய
மரந்து ணிந்தன குறங்குக டுணிந்தன மலர்வேய்
சிரந்து ணிந்தன வடியினை துணிந்தன தேந்தா
குரந்து ணிந்தன துணிந்தன வுறப்பெலா மொருங்கே. (1)

அரண முன்றையஞ் செஞ்சடைக் கருமிடற் றண்ண
லெரிகொ ணுத்தியோர் கணத்தினி ளழித்தவா றென்ன

முரண ரீக்கர்தம் படையெலா நொடிவலா முடித்துப்
பரவு நல்லிசை யுக்கிரற் சேர்ந்ததப் படையே. (௧௦௬)

ஓடி னூர்சிலர் ழிசைதொறு முக்கிரன் புகழைப்
பாடி னூர்சிலர் குதித்தல்செய் தார்சிலர் பஸ்கா
லாடி னூர்சிலர் விண்ணவ ரரும்பெறன் முத்தி
கூடி னாரொன வுவுகையங் கடல்வயிற் குளித்தார். (௧௦௭)

சைய மன்னதோ னூக்கிரன் சயமக ளிருப்பச்
செய்ய கம்பலம் விரித்தெனச் செம்புன னீத்தம்
வைய மெங்கணும் பரந்துபோய்ப் புருந்தது மறியு
மைய தெண்டினாக் கருங்கடல் செங்கட லாக. (௧௦௮)
கலிவிருத்தம்.

பேயி னங்கள் குழுமிப் பிணக்குவா
றீய தம்பசி தீரிய வுண்ணுவான்
மரயி ருங்களிற் நின்குழை வார்செவி
மேய பேரிகை யாகவி ரித்தரோ. (௧௦௯)

குடரி னோடு கொழுந்தசை வல்கியா
வடரு முனை யு மீருளு மாதிய
விடுச வைக்கறி யாமிக விட்டரோ
கடிது நெஞ்சங் களித்துட னுண்டவே. (௧௧௦)

வெள்ளெ ழும்பும் விரல்களும் வற்றலா
வுள்ளு வந்து கறிப்பவு மொண்ணிண
மள்ளி யள்ளி யகடுநி றைப்பவு
மெள்ளி பூன்ககை யீருள்க டின்பவும். (௧௧௧)

பிள்ளை காண்மேற் பெறலரி தின்னபூண்
மெள்ள மெள்ள வருந்தி விலாப்புடை

கொள்ள வுண்மின் குடியின் குருதிரீர்
தள்ளன் மின்னெனச் சாற்றதல் செய்பவும். (கக௨)

மெய் யெலாம்வயி ரூக்கி விரிகடல்
வெய்ய தீயின் மிகும்பசி வைத்துணல்
செய்ய வாய்பல செய்யா தொழிந்தவவ்
வைப மாமனா யையனை வைபவும். (கக௩)

நின்ற முற்றுநந் நீள்பசி நீக்குமுன்
குன்ற டர்த்த குருதிவேற் சாயியா
லன்று பெற்ற மதன்பினிவ் வண்ணலா
லின்று பெற்றன மிவ்வுழி யென்பவும். (கக௪)

பச்சை போய பதலையுட் பெய்துமுன்
வைச்ச செம்புனல் வாய்மடுத் துண்பவு
முச்சி மட்டு நிறைந்திட வுண்டபி
னெச்சி லேரிக் கெறிபவு மாயவே. (கக௫)

மேற்படி வேறு.

ஆடுஞ்சில சுழலஞ்சில வடலுக்கிர வீரற்
பாடுஞ்சில பணியுஞ்சில பரவைக்கள மெங்கு
மோடுஞ்சில வுகளுஞ்சில வுடலந்தொடர் குடரான்
முடுஞ்சில கனல்வெம்பசி முழுதுங்களை கணமே. (கக௬)

தலையம்மனை யாடுஞ்சில தடமால்வரை யனைய
கொலை மும்மத கரிமேறுபு குருதிப்புனன் மடுவுட்
சிலதுண்ணென விழுமாழிய தேனாக்கல மெனவே
யொலிமல்கிய கறையாற்றினு னாய்க்குஞ்சில கடியே. (கக௭)

கலித்துறை.

கொட்டும் பதனைகள் கோடுக னூதுஞ் சிலபேய்கள்
கட்டும் புண்ணீ ரோரிக ளிற்றூற் சிலபேய்கண்
முட்டும் யானை மொய்தலை பூடே சிலபேய்க
ளெட்டுங் கையா விரதமு ருட்டுஞ் சிலபேய்கள். (ககஅ)

கலிவிருத்தம்.

பொங்கு தீப்பிசி போக்கிய பேய்க்கண
மங்கை கொட்டியு மாடியும் பாடியுந்
தங்க னுக்கின மாய்த்தமைச் சூழ்தர
வெங்கு மாடின வெண்ணில் கவந்தமே. (ககக)

நிறைசெ முங்குரு திப்புன னீண்டகைப்
பிறையி கழந்தகோட் டியானைப் பிணமொ
மெறித ரங்கத் திருங்கட லுய்த்ததா
லுறுதி பிங்கில முண்டுக ளிக்கவே. (க௨௦)

காமர் தாமரை காம்பில பொற்குடை
யாமை தோற்பர மைங்கதி மாக்களின்
சாம லாக்குலஞ் சைவல மாக்கறை
நாம ழீணதி நன்று சிறந்ததே. (க௨௧)

சிறைவி ரித்தகல் சேணினை ருங்கிய
பறவை வாய்க்கொள் பசுங்குடர் நால்வது
விறன்ம கட்டு விதானம்வி ரித்துமீ
னறும லர்த்தொடை நாற்றிய தொத்ததே. (க௨௨)

காக நாய்நரி பாறு கழுகினம்
பேய்க ளென்றிவற் றார்ப்புப் பெருகியே

வேக வேழ யிடைந்த பறந்தலை
பாக சாதனற் கும்பயஞ் செய்யுமே." (கஉ.௩)

இன்ன செங்களத் தெல்லையி கந்துபோய்த்
துன்னும் வானவ றோத்தினர் சூழ்வரப்
பொன்னி னாடு புருந்தட லுக்கிரன்
றன் * னை சேவடித் தாமரை தாழ்ந்தெழா. (கஉ.௪)

எந்தை நீபணித் தாங்கவர் யாராயு
நந்து வித்தன னென்னவந் நான்முகன்
மைந்தர் மாண்ட துயரான் மனங்கொதித்
துந்து சீற்றத்தி லுக்கிரற் பார்த்தனன். (கஉ.௫)

பார்த்த காலைப் பரிதிவே லுக்கிரன்
போர்த்த நால்வாய்ப் பொருகளிற் றீருரித்
தீர்த்த வார்சடைச் செம்மல் விழித்தநாட்
பூத்த வைங்கணை யானெனப் பொன்றினான். (கஉ.௬)

பொன்றல் கண்டவன் புத்திரர் யாராயுங்
கொன்று நின்ற கொடுமையு மனறியிந்
நின்ற மைந்தனை யும்முயிர் நீக்கினே
னென்று நெஞ்சத் தெழுந்துய ரொய்தினான். (கஉ.௭)

அக்க.டுந்துய ரோர்வகை யாறிய
செக்கர் மென்மல ரோர்னுளந் தேறுபு
மக்க ளின்மையு மக்கட் கொலையினு
மீக்க பாவமுந் தீர்த்திடல் வேண்டியே. (கஉ.௮)

அண்ண ஞான மனைத்தினு மேலதா
வெண்ணு தென்கயி லீப்பொருப் பெய்தியே
புண்ணி யப்புன லாடிப் புரிசடைக்
கண்ணு தற்பிராற் கண்டு வணங்கினான்.

(௧௨௧)

பின்பு தென்கயி லாயப் பெருவரை
பொன்ப ரந்தொளி பொங்குயர் லீலவெற்
பென்ப வற்றி னிடையிருந் தேவினைத்
துன்ப நீக்குநன் னோன்புதொ டங்கினான்.

(௧௩௦)

பொறிக லோந்தையும் புல்லா துளத்தினைக்
கறைமி டற்றிறை காலி டடக்கிவாக்
கிறைவி நோன்பினுக் கேற்றன செய்துதன்
குறிவ ழிப்படக் கூர்தவ மாற்றினான்.

(௧௩௧)

அரிய நோன்பிற் கருள்செயல் வேண்டினன்
கருணை யேயுரு வாயநங் கண்ணுதல்
வரத னவ்வுழி மால்விடை யூர்திமேற்
சுரிக ருங்குழ லோடெதிர் தோன்றினான்.

(௧௩௨)

தோன்றல் காண்டலுந் துண்ணென வேயெழுந்
தான்ற மெய்ப்புள கத்த னருவிரீர்
கான்ற கண்ணன் கலாந்துரு நெஞ்சினான்
தேன்ற யங்கலர்ச் சேவடி தாழ்ந்திட்டான்.

(௧௩௩)

எழுந்து கைதலை யேற்றி முகிழ்த்துநாத்
தழும்ப வேத்தினன் றண்ணில வெண்மதிக்
கொழுந்த ணிந்தவிற் குன்றின னென்னை
விழைந்த தென்ன விரிஞ்சி விளம்புவான்.

(௧௩௪)

கருணை வள்ளல்யான் காலம்வி சாரியா
தரிம தர்க்கணரிவைதோ டோய்தலான்
முரணு மாற்றலர் மூப்பதி னாயிர
நிருத னுழி நெருப்பெனத் தோன்றினார்.

(கநரு)

அன்னர் யாவரும் வந்தத் தடைந்திருந்
துன்னல் செய்தன ரிவ்வுல குக்கெலா
மன்னும் வானவர் மற்றச் செயலெலாந்
துன்னி யென்னொடு சொல்லி யிரங்கினார்.

(கநகூ)

அந்த வேலை யழல்படு வெஞ்சினம்
வந்த தென்வயின் மற்றத னூடொரு
மைந்த னுக்கிர னென்பவன் வந்தியான்
மந்த வேவ தலைக்கொடு போகியே.

(கநஎ)

வந்த மால்வரை வெய்யரைக் கொன்றவன்
வந்து நின்றனன் மக்களி தத்தலா
நெந்த சிந்தையி னோக்கினன் பாவியேன்
வெந்தொ ழிந்தனன் மற்றவ் * விடலையே.

(கநஅ)

மூக்க ணல்லற மூர்த்திமற் றுதலான்
மக்க ளின்மையு மக்கட் கொலையுமா
மிக்க பாவம் வினோந்தன வுற்றவை
செக்கர் வேணிய தீர்த்திடல் வேண்டினேன்.

(கநக)

என்று வேத நியம்பலு மெம்பிரான்
றென்றி ருக்கயி லாயச் சிகரநீ

நன்று கீண்டனை யாதலி னான்முக
கொன்ற பாதகம் கொன்றனை மன்றவே. (கசு௦)

நமது தென்துயி லாய நகத்துயர்
சிமயம் யாவர்கண் டாரவர் தீவினை
கமல நாதன கனைகதிர் காண்டருந்
திமிர மென்னச் சிதையுஞ் சிதையுமே. (கசுக)

எனவி சைத்துமற் றெந்தை பினுஞ்சொ லுந்
தனையன் வேண்டுதி யாயிற் சராசரம்
வனையு நான்முக மாசி மகத்துநாட்
கனவி கீழ்பாற் கடற்படு காலையில். (கசு௨)

அந்தண் பொன்முக ரிப்புன லாடியிந்
நந்தொ ளிச்சிவ லிங்கத்தை நண்ணியே
முந்து நூற்றொடெட் டாரு முறைவலம்
வந்தி றைஞ்சலு மற்றத் துணைசெயா. (கசு௩)

ஐந்தெ முத்தையு மத்துணை யோதியே
மைந்த நீமறு மாசி மகத்தின்கா
றிந்த நல்விர தத்தை யியற்றினாற்
சின்னும் வல்வினைச் சேபைப் பெறுதியாள். (கசு௪)

பிரம நின்னள வன்றிதிப் பெற்றியே
திரித லின்றிவண் செய்தவர் யாவரு
மரும கப்பே றடைவ னொனச்சொலிக்
கருணை வள்ளல் கரந்தன னென்பவே. (கசு௫)

விரத மவ்வகை வேதிய னாற்றலும்
பொருவின் ஞானயோ கத்திற் புராரிதன்

னருளி னாற்பே ரறிவுடை யோர்மகன்
வரிநெ டுங்கனா மங்கைகட் டோன்றினான். (கசக)

வஞ்சிவிருத்தம்.

மல்லன் மைந்தனை வானியு, மல்லி மென்மல ரையனு,
மெல்லெனுச்சிவிரும்பிமோர், தெல்லையின்மகிழ்வெய்தினார்.

அரிவை பாசனு மவ்வுழித், தெரிய வந்து சிறந்ததா,
மரையி னுன்பெறு மைந்தனுக், கிரிபு வென்பெயரிட்டனன்.

அணியு மாடர வானவற், கிணையின் மாமறை யீறுசொல்,
புணர்த னாதொரு பூரண, முணரு மெய்யுணர் வுதவினான்.()

எந்தை யேகின னிளையவன், நந்தை தாயடி தாழ்ந்தனன்,
சிந்தை யின்மகிழ் செய்தவர், தந்தி டும்விடை தான்பெறு.

வனமும் யாறுநல் வரையுமாம், புனிதநல்லிடம்போயிராச்,
சனக * னாதியர் தங்களுக், கனக மெய்யுணர் வருளினான்.()

இரிபு என்பவர் நிதாகருக்கும் அவர் சனகனாதியர்க ளுக்கும் மெய்யுணர்வருளினார் எனக்கொள்க. இதனை “விச யகேள் பரம ஞானம் விளங்கிய ரிபுவு மேனாள், வசையில் சீர் நிதாக னென்னு மறையவன் நனக்கு வந்திங், கசைவி லா வளைய ஞான முபதேசித் தருள்செய் தேகத், திசைபுக ழ் நிதாகன் றுனுஞ் சனகனா தியர்க்குச் செப்ப. அன்னவர் தாமும் வானோர்க் கருளுட னுணர்த்தா நிற்பச், சொன்ன விம் முறையே ஞானம் வழிவழி தொடர்ந்து போந்த, தி ன்னதோர் பெருமைத் தாய வித்தல மெவைக்கு மேலா, முன்னருஞ் சேவை செய்வார்க் கெளிதினி லுய்தற் பாற் றும்.” என்னும் திருக்காளத்திபுராணச் செய்யுள்களானு முணர்க. இத்திருக்காளத்திபுராணம் சூதமுனிவர் நையி சாரணியமுனிவர்களுக்கு உபதேசித்தது.

மணங்கொடாமரைவானவ, னணங்க ராவணி யின்
ணறாள், வணங்கி னுண்ணிடை வாணியோ, டிணங்கு தன்
னுல கெய்தினான். (கரு௨)

பகவன் வாழ்மிப் பதிமிகப், புகழும் புண்ணிய பூமியின்
மிகவு யர்ந்ததால் வேந்திது, முகம னென்றுநீ முன்னலை. ()
என்று ருக்கிரந் தெய்திறை, நன்று கூறலு நாமவேற்
சூன்மனான்மகிழ் கொண்டவன், மன்றுணைக்கழறழ்ந்தனன்.

ஐய வின் னுநின் னருளிணன், மையில் வாரண வனத்
திறை, செய்ய காதைகள் செப்பென, வெய்ய வேலவன்
வேண்டினான். (கரு௩)

கலிவிருத்தம்.

ஆதிநான் முகன்கதை யறைந்திட் டோமினி
யோதுதுஞ் சிலந்திபாம் பொருத்த வின்கதை
யாதவ மன்னமர்ந் தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள் வள்ளல் கூறுவான். (கரு௪)

நான் முகச்சுருக்க முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - சகச.

பிரமதேவர் சத்தியலோகத்திலே ஒருபகல் நாரதர்மு
தலியமுனிவர்களும் இந்திரன்முதலியதேவர்களும் கைகட்
டிசிற்கவும், சுந்தருவர்கள் யாழிசைபாப்பவும், அரம்பைய
ர் வெண்கவரிவீசவும், பொற்பிரம்பேந்தியகஞ்சுகிகள் முன்
னேகின்ற இவர் இன்னாரின்றொன்று காட்டுங்கால் வண்
ங்குபவர்களுக்குத் தக்கவாறு அருள்பாலித்துக்கொண்டு ஆ
யிரமிதழ்த்தாமரையாசனத்திலே அசிருந்தனர். அவ்வே

கூடிலே, பாற்கடஸமுதமும் பனிமதிக்கலைகளும் ஒருருக் கொண்டாலொத்த சரஸ்வதியினது அழகின்பெருக்கை விழிகளாற்பருகி, கரையிலாக்காதற்கடலினுளழுந்தி, அருகு வாரணவரையு மனுப்பிவிட்டு, அக்கலைமகளைநோக்கி, “எனதுநாவமுதே, எனக்கு நின்பாலோங்கிய ஆசையைத்தவிற்க நினதுருவொன்றால் முடியாது; ஆகையால் நூறுவடிவம் கொள்வாயாக.” என்றதைத்து, அவ்வாறேகொண்ட வடிவங்களனைத்திலும், ஆலங்கனமாதி அமரபத்துநான்ருலீசுகளோடும் கலந்தனர்.

அப்போது யாவருமஞ்ச ஆயுதபாணிகளாய் முப்பதினாயிரம் அரக்கருதித்து, அப்பிரமதேவரைவணங்கி, “தந்தையே, யாங்கள் தீப்பசிதீரும்படி ஏழுதீவுகளையும் உண்டு ஏழுகடலையும் குடிப்பேமா? மேருவாதிமலைகளை அம்முனையாக ஆடுவேமா? தாரகைக்குலங்களைத் தப்பாதுவிழுங்கு வேமா? அட்டயாளைகளையும் அட்டநாகங்களையும் அட்டதிக்குப்பாசைர்களையும் வெல்ஸக்கடவேமா? எங்களுக்கு ஒர்குற்றேவலை இசைப்பீராக.” என்றுகேட்க; அதுகேட்ட பிரமதேவர் நாம் பகற்காலத்திலே இம்மங்கையனாச் சேர்ந்ததால் இவரரக்கராக உதித்தனொனத் துணிந்து, அவரை நோக்கி, “விந்தமலையிலிருப்பீராக.” என ஆஞ்ஞாபித்தார். அவர்கள் அங்கடைந்து, இந்திராதிதேவர்முதலியோர்வெஸ்கேட்கக் கொடுங்கோலுடையாராகி, முனிவர்தவங்களை முற்றமுருக்கியும், மகளிர்தங்கற்பின் னன்மையைத் தவிர்த்தும், அந்தணர்யாகமனைத்தையும்ழித்தும், தேவர்கள்கிறப்பைச் சிதைவுமர்ச்சிதைத்தும், அரசபுரிந்திருந்தனர்.

அந்நாளிலே, முனிவர்கள் அவர்களாணைக்கஞ்சி, ஒரு நாழிகைக்குள்ளே, நித்தியகடன்களை முடித்துக்கொண்டு, சடைகுலைந்தாடவோடி, தனித்தனியவர்களிடஞ்சென்று, இவர்கள் விராவில் அழியவேண்டுமென்று சிந்தித்துக்கொண்டே, “உங்கட்குச் செல்வம் மேன்மேற்பெருக.” என்று வாயால்வாழ்த்தி, நாடோறும் திரிந்துவர; இவர்களோடு வருந்தியுழலும் இந்திரன் ஓர்தினம் பிரமதேவரையடைந்து, வணங்கித்துதித்து, இவற்றையெல்லாமறிவித்தனன். அவர் அதுகேட்டு, மிகவும் கோபித்தவழி, அதினின்றமுதித்த உக்கிரனென்னும் புதல்வனைநோக்கி, “முதியவர்க்கர்களை மூன்னவொன்றுகருதாது வதைத்து வானவரைக்காப்பாடாது.” என்றுகட்டளையிட்டு, சிங்கம்பூண்ட ஓர்தேரும், அக்கினியாஸ்திரமும் அளித்தனுப்ப; அவ்வுக்கிரன் தந்தை தாய்வணங்கித் தேரிலேறி, இந்திராதியபோத்த, இருடிகள்வாழ்த்த, விரதமலையைநோக்கிநடந்தனன். அவ்வுக்கிரனது வன்மைகளையெல்லாம் ஒற்றராலுணர்ந்த திவாந்தகன் சயோத்துங்கன் றீலாங்கன் சமரகேசரி அரிலுண்டவன் முதலிய அரக்கர்கள் கோபக்குறியுடையராய், பலவித ஆயுதங்களையும் கைக்கொண்டு, சேனைகள்புடைசூழத் தேரிலேறி யெதிர்த்து, வீராவேசங்கொண்டு, கடுஞ்சமர்புரிய; உக்கிரன் தக்ககணைகளைத்தவறுதுபொழிந்து, தனித்தனிமாய்த்து, மற்றைச்சேனாதிபதிமுதலிய அரக்கர்மீது அக்கினியாஸ்திரத்தைவிடுத்து, அவரணவரையும் ஒருபொடியிற்றுகித்து, தேவர்கள் பூமழைபொழிய, முனிவர்கள் ஆசீர்வதிக்க, யுத்தகளத்தினிங்கி, பிதாவையடைந்து வணங்கி, “எந்தை

யே, தேவரீர்பணித்தவாரே யாவரையும் முடித்துவந்தேன்.” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனன்.

அதுகேட்டபிரமதேவர் மைந்தர்மடிந்த வருத்தத்தால் மனங்கொதித்துநோக்கியவழி, அவ்வுக்கிரனுமடிந்தொழிய, அவர் ஓபரிதுங்கலங்கி, அப்புத்திரரையேயன்றி இவனையும் டித்த இப்பாவத்தையொழித்து ஒரு சற்புத்திரனையும் பெறவேண்டுமெனச் சிந்தித்து, தென்கைலைமலையையடைந்து, நாகலிங்கப்பெருமானைத் தரிசித்து, அம்மலைக்கும் நீலமலைக்குமிடையே யிருந்துகொண்டு விடயவுணர்ச்சிகளையகற்றி, அம்பிகைபாகளைக்குறித்து, அரியனோன்புபுரிந்து, அப்பெருமான் தரிசனந்தந்தளிக்கவணங்கி, தங்கருத்தைவிண்ணப்பஞ்செய்தனர். அக்கடவுள் “நான்முகனே, நமது தென்கைலைச் சிகரத்தைத் தெரிசிக்கப்பெற்றோரது தீவினை சூரியகிரணத்தைக்கண்ட இருள்போல நீங்கும்; ஆகவின், நினது கொலைப்பாவமும் நீங்கிற்று; இனி மாசிமாத மகநக்ஷத்திரத்திலே சூரியோதயகாலையில் பெர்ன்முகரியிலே மூழ்கி, இச்சிவலிங்கத்தை நூற்றெட்டுதரம் வலம்வந்து, அத்தனை மூறை நமஸ்கரித்து, அவ்வளவே பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உச்சரித்து, மறமாசிமகமளவும் இங்ஙனம் அதுட்டித்துவருவையேல், சற்புத்திரனைப்பெறவாய்; இது நினக்குமாத் திரமன்று; இவ்வாறே அதுட்டித்தோர் யாவருமே புத்திரப் பேறடைவர்.” என்று கட்டளையிட்டு மறைத்தருளினார்.

அவர் மனைவியோடு அவ்வாறே அதுட்டித்து வருவாரால், ஒரு அரிய புத்திரருதிக்க; அப்பொழுது சிவபெருமான் பிரசன்னராகி, நிபு எனத்திருநாமத்தரித்து வேதமுடிபிற்

கூறப்படும் தமது பரிபூரணத்துவத்தை ஐயமறத் தெளியும் தத்துவஞானத்தையும் அநுக்கிரகித்துவிட்டு டெழுந்தருளினார். அந்த ரிபுவும் மாதாபிதாக்களை வணங்கி, அவரிடத்திலே மிக்க மகிழ்ச்சியோடு விடைபெற்று, வனம் நதி மலை முதலிய சுத்தஸ்தானங்களிலே போயிருந்துகொண்டு, நிதாகொன்பவருக்கனுக்கிரகித்து, அவரைக்கொண்டு சனகர் சனந்தனர் சனாதனர் சனற்குமாரர் முதலிய முனிவர்களுக்குத் தத்துவஞானத்தைப் பாலித்து வீற்றிருக்க; பிரமதேவர் பெருங்களிப்படைந்து, நாகலிங்கப்பெருமானை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு தன்னுலகத்தையடைந்தார். ஆதலால், யாதவம் ஹாராஜனே இத்தலம் புண்ணியபூமிகளானத்தினும் மிகவுயர்ந்தது. என்றுபதேசித்து, அவ்வரசர் வேண்டுகோளின்படியே சிலந்தி பாம்பு யானைகளின்சரித்திரத்தைக் கூறத் தொடங்கினார்.

.. சீகரளத்திச்சருக்கம்.

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

மணியிமைக்கு மார்பவெழு வாயுகத்தி லொருசிலம்பி
புணருமுதற் பிறப்புணர்வாற் பொன்முகரிப் புணன்முழ்கி
யிணையிறுக் கயிலாயத் திறையைவழி படவெண்ணித்
தணிவினன்பிற் கோயிறன்வாய்த்தந்த்¹துவினாற்சமைத்தன்றே.
மாமதினங் கோபுரமு மண்டபமு மாளிகையுந்
தோயில் * கருப் பெயர்த்தலமுஞ் சூளிகையு முதலாய

* கருப்பெயர்த்தலம் - கருப்பக்கிருகம்.

காமர்திருக் கோயிலெலாங் களிச்சரும்பு வினையாடுந்
தேம்லர்த்தா ரகன்மார்ப செய்ததாற் சிறுசிலந்தி. (உ)

இருந்தொர்தினை யளவேனு மினைப்பாறப் பெழுதின்றிப்
பரிந்தொழிந்த விடமெல்லாம் பண்டுபோ னூலிழைத்து
வருந்திரெடு நாளாக வருவாது பயிலுநாட்
சுருங்கலிலா வதனன்பு சோதித்தற் கெம்பெருமான். (உ)

முன்னெரியுந் திருவிளக்கை முழங்கிமே லெழச்செய்
தான், மென்னூலின் றிருக்கோயில் வெந்தொழிந்த தொரு
நொடியிற், பொன்னோடை மால்யாணப் புகழ்வேந்த வீது
கண்டு, தன்னாவி யிழந்ததுபோற் றரைப்பட்ட தச்சிலந்தி.

அன்னேவித் திருக்கோயி லழல்பற்றி யவிர்த்துதான்
முன்னாளில் யானாற்று முடிவிறீ வினைச்செயலோ
வென்னாவிக் கொருதுணையா மெம்பிரான் றனக்கிந்த
புன்னூலின் றிருக்கோயில் பொருந்தாமை யோவறியேன்.

ஆயிரநா னூடல்வருந்தி யரையிருநூற் றுயிலாது
வாயினால் வயிற்றிருந்து வளர்நூல்கள் பலவிழைத்துத்
தியின லழிந்திடற்கோ செய்தேனித் திருக்கோயி
ரூயணையான் றிருவருநூற் தமியேன்பா லிவ்வளவோ. (சு)

என்றபல தவவிரங்கி யெம்பெருமா னமர்கோயில்
பொன்றியது கண்டுமுயிர் போக்காமை பொல்லாதென்
றென்றியவன் புடைச்சிலந்தி யொளிவிளக்கின் விழந்திறப்ப
லென்றெழுந்ததிதுகண்டானடியர் னுயர்பொறுக்கறியான்,
வெளிநின்ற திருக்கையால் விளக்கில்விழா வகைவினக்கி
யளவின்றி யெழுநம்பா னன்புடைய சிலந்திரீ

புளமென்று வேட்கையினை யுரைதருது நாமென்று
ஞெளியின்ற நின்னடிக்கீ முறுவீப்பா யென்றதே. (அ)

மறையீறு நன்குணர்ந்து மாதவத்தின் றுறையின்ற
கறைதீர்ந்த பெரியவர்க்குங் கிடையாத காற்கமலத்,
தறவாழி யந்தணன்று னமர்வித்தான் மற்றவன்றன்
குறையாத வருட்பெருமை யாவரோ கூறவல்லார். (க)

வஞ்சித்துறை.

இதுசி லந்தியின், கதைக டும்பணி
மதவெ றம்பியின், கதைவி னம்புதும். (க0)

அறசீர்க்கழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்.

அரவொன் றிரண்டா முகத்தீற்றி ஸருமா மணிகள் கொ
டுவந்து, விரியும் புகழ்த்தென் கயிலைவரை விமலம் பூசித்
தொழுகிடவங், வரதன் றன்னைப் பூசிப்ப வரைபோ னெடு
ங்கைப் பிறைக்கோட்டு, முரண்வெங் களிறொன் றடைந்தத
வண் மூன்று முகத்தின் றொடக்கத்தே. (க௧)

முழங்கு திரைப்பொன் முகரிதீர் மூழ்கிக் கையாற் புன
ன்முகந்து, குழந்தை மதிய முடித்தபிராம் குறுகிப் பாம்பு
புனைந்தமணி, விழுந்து சிதறத் தள்ளியந்தீர் விழைவி னாட்டி
க் கூவிளத்தின், செழும்பல் லவங்கள் கொடுவந்து சென்னி
மேலிட் டேகிற்றால். (க2)

மறநா ளிரவி யெழும்பொழுது வந்து பாம்பு திருமு
டியி, னுறுக விளத்தின் புகந்தழைகண் டொளிகான் மணி
கள் விழ்ச்சிதறி, யிறையோன் முடியி னிலைக்குப்பை யேற்றி
னார்மற் றியார்கொல்லோ, வறியே னன்னோ வெனவிசங்கி
யமலம் பூசித் தகன்றதுவே. (க௩)

பின்னே நெடுங்கைக் களிமடைந்து பெருமான் முடியிற் பன்மணிகண், டென்னு ருயிரின் நிரூமுடிமே லிட்ட பசுமென நளிரகற்றிக், கொன்னே பலகல் லிட்டுவைத்த கொடியர் யாரோ வறிகிலே, என்னோ வன்னோ வென்விரங்கி யனகற் பூசித் தகனறதுவே. (கசு)

மற்றை ஞான்று பாம்புவந்து வரதன் முடிமேற் பசுந்தழைக, ஞாற்ற வாண் காண்டலுமே யுருமே றுண்ட தெனக்கலங்கிசு, சற்று மெண்ணு தொளிர்மணிக டள்ளிப் பெருமான் முடிமேலென், பற்ற லாரோ யிதுசெய்தார் பாவி யேன்மேற் பகைமையினல். (கரு)

இதுசெய் தகனறார் தமைக்காணி நிலங்கு கடுமுள் ளையிறழூந்தக், கதழ்வெஞ் சினத்தா லுறக்கவ்விக் கவ்வி யாவிருடியேனோ, வதுலன் நனக்கிப் பிழைசெய்து மாவா வுய்ந்து போயினோ, முதல்வன் நனக்கீ துடம்பாடோ வெனப் பற் பலவு மொழிந்திரங்கி. (கக)

நானே யெல்லாங் காண்டுமென நம்பி ராணைப் பூசித்துக், காள் மகன்ற தொருத்தல்வந்து கடவுண் முடிமேற் கற்கள்கண்டு, நீளஞ் சனவெற் பெனவீழ்ந்து நிலத்து நெடுங்கை புறவடித்து, முனாந் துயரா லலைபுரட்டு முந்நீ றென்ன வரற்றியதே. (கௌ)

எந்தாய் நினக்குத் திருவுளமோ விதுபன் நிறத்த கற்கடமைச், செந்தா மரையுங் குவளை யுமென் செழுங்கு விளத்தின் நளிருமா, நந்தாச் சுடரோ கொண்டனையோ நறுமாமலருஞ் செழுந்தளிரு, மந்தோ வகற்றிக் கற்கடமை பையராயாங் வன் பொறுத்திருந்தாய். (கசி)

ஆவீர் விறையும் பகைவர்பா லானாற் றுணையா ரினியெ
னக்கு, மேவார் தமையுங் காண்கிலேன் வினையே னென்ற
பலவிரங்கித் தாவாப் பகையை நாளைநான் சாய்த்த லொ
ன்ற சாதலொன்றென், ரோவா வன்பிற் பிராற்பூசித் துவா
ப்போ யிற்றாற் றன்னுமையே. (௧௧)

கலித்துறை.

பிறங்கு செங்கதிர் மண்டல மத்தமாம், பெயரிற்
சிறந்த மால்வரை மருங்கடை தரலினச் சிலம்பிற்
செறிந்த செம்மணிச் சேயொளி பாய்ந்தெனச் சிவந்து
கறங்க லைக்குட கடற்குளித் தனனொளி கரப்ப. (௨௦)

விரவு மேற்கடல் செங்கட லாகவெற் பேறிப்
பரிதி வானவன் விழுதலுந் துளும்பிமேற் ப்ரந்த
குருதி யேயிது வெனக்குட கடல்கிழித் தெழுந்த
வெரிம டங்கலந் தீயென வெழுந்தது செக்கர். (௨௧)

துணைவ ராப்பிரிந் துறையிளந் தோகையர் முகமு
மணம்வி ரித்தசெந் தாமரை மலர்களு மொத்த
கணவ ரைப்புணர் மடந்தையர் கருநெடுங் கண்ணு
மணிம லர்ச்செழுங் குவளை யு மொத்தன வன்றே. (௨௨)

இரவி நாயக னிறத்தலுஞ் செய்யமெல் விதழிற்
கருமை கூரரி திகழ்மழைக் கட்செழுங் கமல
வரிவை யன்னமு நீத்தணி வண்டினீ மகந்றி
புருவொ டுங்கினள் கட்புன லிடையறா தொழுக்கி. (௨௩)

அண்டர் நாடுதோய் செக்கர்மால் யானையி னழகு முந்தை
கொண்ட வொற்றைவெண் மருப்பென வெழுபிறைக் கொ

வெண்டி லாத்தடங் குவளையங் கண்மலர் விழித்துக்
கண்டு வப்பொடு முகிழ்த்தன தாமரைக் கைகள். (௨௪)

மீனி னந்திகழ் நீனிற் வானமிய் விரிநீர்
நானி லத்தினுந் தனதுபே ராணையே நடத்தும்
வேனில் வேந்தனுக் கிரவெனு மொருவன்மேல் விரித்த
நீனி மத்தவெண் முத்தணி மேற்கட்டி நிகர்க்கும். (௨௫)

சாறு நல்லருட் சங்கரன் நிருவடி தரியா
மானு நெஞ்சென விருண்டது மலர்தலை வான
மானு மன்புடைத் துணைபிரிந் தவருமா குலத்த
தோறு நாகமு மனறிமற் றயிரொலார் துயின்ற. (௨௬)

உண்ண முனுமா ருயிரினுங் காதலித் தொழுகும்
பெண்ணின் போகமு மறந்துநம் பெரும்பகை பெயர்க்கும்
வண்ண மிவ்விருள் புலர்வதெப் போதென மனத்தி
னெண்ணியெண்ணிரொந் திருந்தவவ்விடத்திலவ்விரண்டும்.

உலக டெங்குமோர் திகிரியை யுருட்டுபு விளக்கு
மிலகு சேயொளி மன்னவன் வருதலை யெழிழ்பூத்
தலைய வாரணவொற்றரா லுணர்ந்துளந் தருக்கு
கிளைகு லைந்தது கருமைகூர் நீடிருட் குறும்பு. (௨௭)

அடர்தி லாக்கடற் றலைமகன் சென்னியி லணிந்த
சுடர்வி ரிந்ததீளிர் செம்மணி முடியெனத் தொன்னீர்க்
கடலெ லாஞ்செழுந் தூகிர்க்கொடி படர்ந்தெனக் கதிர்கள்
படர வந்தெழுந் தன்றுசே யொளியிளம் பரிதி. (௨௮)

வளைக்கு லத்தரு முத்தெறி மறிதிகைக் கடலின்
முளைத்த சேயொளி ஞாயிறு மணிநிற முகுந்த

னிகைத்த நுண்ணிடைத் திருமக னேரிள முலைக்கட்
டினைக்கு மாற்பிடைகீ கவுத்துவ மணியினைச் சிவனும். (௩௦)

அறுசீர்க்கழிநெடியடியாகிரியவிருத்தம்.

ஒங்குபே ராசை மாறா வுறுசுடர்த் தலைவன் மன்கை
நீங்கலின் வாட்ட முற்று நின்றசெங் கமல வல்லி
வீங்கெழில் சிறந்து வாட்டம் வீடியுள் ளலர்ந்து வாழப்
பூங்கதிரக் கைக ளாரப் புல்விமெல் னெனத்தை வந்தான்.

இன்னண மச்செஞ் ஞாயி நெழுவதன் முன்ன மெய்தித்
தன்னமர் கடவுட் பூசை தனக்கிகல் செய்வார்க் காரண
வுன்னியோர் சிற்று ருக்கொண் டுமாபதி முடிமே விட்ட
மென்ன றந் துணரிற் புக்கு வெவ்வர வொளித்த தன்றே.

ஒருத்தலு மவ்வா நெண்ணி யொய்யென வெய்தி யண்ண
யிருத்தகு முடிமே விட்ட தேமலர் தளர்க ளிட்டாய் [குக்
கிருத்தல்கண் டுள்ளந் தன்னென் றெம்பிரா னென்பூ சைக்
கருத்துவர் தான்கொ ளென்று கரையில்பே ருவகைமூழ்கி.

பின்னருச் சனைசெய் வான்போய்ப் பிறங்குபொன்
முகரி யென்னு, நன்னதிப் புனன்மு கந்து நனிவினார் தெ
ய்தி யையன், மன்னெழின் முடியிற் போதூந் தளிருந்தன்
கையாற் றள்ளப், பன்னக வேந்து சீறிப் பனைக்கையின் பு
ழைபுக் கன்றே. (௩௧)

விடமொடுங் கெயிற்று வெய்ய வியாளமத் தகம்பு ருந்து
குடையமும் மதத்து நால்வாய்க் குஞ்சர முழி நாளி
விடியெனப் பிளிநி யோடி யின்புனன் மொண்டு மொண்டு
கடுவிசை வீசி வீசிக் கையயர்ந் ததன்பின் மாதோ. (௩௨)

நிலத்திடைக் கைய டித்து நிறைசெழுங் குருதி சோர
வுலத்தொடு மத்த கத்தையுரிஞ்சியும் வான் றோய்கோட்டுப்
பிணத்துறு வேர்ம ரங்கள் பெயர்ந்திடத் தலையிற் பாய்ந்துங்
குலக்கடு வெகுளி நாகங் குடைதழீ ராமை தன்னால்.

நம்முடைப் பகையுங் கொன்ற நாமுயிங் கிறத்து மென்ற
மும்மதக் களிநல் யானை முன்னுபு வெகுளி பொங்கிக்
கொம்மெனப் பின்பெ யர்ந்து குழனெடுங் கைமு டக்கி
யம்மவெற் போடு ஞால மதிர் தரப் பாய்ந்த தன்றே. (௩௭)

பாய்தலு முழக்கங் கேட்டுப் பண்ணவர் மனந்துண்
ணென்றார், தாதுறு பூவுங் காபு முகுத்தன தருக்க ளெஸ்
லாஞ், சீதரீ ரருவி யெல்லாஞ் சிதறின பறவை யீட்ட
மீதெழுந் தும்பர் தாரு வியன்சினை புக்க வன்றே. (௩௮)

முழையிடை யிருந்து நோற்கு முனிவரு நனிம ருண்டார்
குழன்மொழி மடவா ரஞ்சிக் கொண்டதம் புலவி நீங்கி
யிழைபுறா நுகப்பு வாட்டு மிளமுலை முகட முந்தத்
தழுவநல் விஞ்சை வேந்தர் தணிப்பரு மகிழ்ச்சி கொண்டார்.

தரளவொண் மணிகள் சிந்தத் தலைபிளந் தும்பல் வீழ்ந்த
தரவுமெய் நுறுங்கிற் றங்க ணழறிநித் தன்ன வேணிப்
பெரியவன்றேவியோடும்பெருந்திரல்விடைமேற் றோன்றிப்
பொருவிற் றன் னுருவநல்திப் புரிந் துடன்கொண்டுசென்றான்.

பாயலை நெடுநீர் வேணிப் பண்ணவன் கயிலா யக்குச்
சீயொடு காள மத்தி யெனும்பெயர்ச் சினைதி பாம்பு
மாயிருங் களிநிம் மூன்றம் பரகதி பெற்ற வாரற்ற
லாயது சீகா ளத்தி யெனும்பெய ரன்று தொட்டே, (௪௧)

கவிவிருத்தம்.

என்னமதி யங்குலவு மீர்ஞ்சடை மறைத்தோன்
சொன்னவனுக கேட்டுமகிழ் தூங்கியடல் வெள்வேன்
மன்னவ னருட்கடலின் மாண்டி பணிந்தா
னின்னுமொரு நன்கதை யிசைத்தருள்க வென்றே. (சௌ)

மேற்படி வேறு.

ஒதினஞ் சிலந்திபாம் பொருத்த வின்கதை
காதுவில் வேட்டுவன் கதைவி ளம்புதும்
யாதவ மன்னமார் தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள் வள்ளல் கூறுவான். (சௌ)

சீகரளத்திச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - சௌ.

கருணைப்பிரகாசகவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

முற்சென்ற கிரோதாயுகத்திலே, ஒரு சிலந்தி பூர்வ
ஜன்ம உணர்ச்சியால் பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து
தென்கைலாயப்பெருமானை வழிபடச்சிந்தித்து, அன்பின
துமுதிர்ச்சியால் வயிற்றிலிருந்து வளர்கின்ற நூல்களைபெல்
லாம் வாயினாலே இழைத்து இழைத்து அவற்றினால் மதில்
கோபுரம் மண்டபம் மாளிகை கருப்பக்கிருக முதலியவை
கஞ்செய்து, நாடோறும் இளைப்பாடதற்குத் தினைப்பொழு
துமில்லாமல், அறுபட்ட இடங்களை முன்போலவே புதுக்
கிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது பெருமான் அதனது
அன்பைச்சோதித்தற்குத் திருவுளங்கொண்டு, முன்னெரி
யும் தீபத்தைச் சூட்டிவிட்டெழும்படிசெய்து, ஒருநொடியினு.

ள்ளே அவ்வாலயத்தைத் தகித்தருள; அதைநோக்கிய அச்சிலம்பியானது “அந்தோ! அந்தேர்!! இத்திருக்கோயிலா” எனது அக்கினிபற்றி யழிந்தது யான்முற்செய்ததீவினையோ! எனஆயிர்த்துணைவராகிய எம்பெருமானுக்கு இப்புல்லிய ஆலயத்திலே விருப்பமில்லாமையோ! யானறியேன். இவ்வாறழிதற்கோ அனேகநாளாக வருந்தி அர்த்தயாமத்தினும் நித்தினாயினறிச்செய்தேன். இப்பெருமான் எளியேனிடத்துவைத்த திருவருளும் இவ்வளவுதானோ!” என்றபுலம்பி, எம்பெருமான்கோயிலழிந்தும் யான் உயிரோடிருப்பது தருதியனமெனக்கருதி, விளக்கிலே வீழ்ந்திறக்கும்படித் துணிந்தெழுந்தது. அதையுணர்ந்த அருட்பெருமானவெளிப்பட்டு, விளக்கில்விழாவண்ணம் விலக்கி, “இலந்தியே, நினதுவிருப்பம்யாது?” எனவினாவி, அதன்வேண்டுகோளின் படியே வேதமுடிவையுணர்ந்த மெய்த்தவர்களுக்கும் கிடைத்தற்கரிய திருவடியிலே கலப்பித்தருளினார்.

‘பின்பு திரேதாயுகத்தினது முடிவிலே ஒருபாம்பு நாடோறும் அரிய இரத்தினங்களைக்கொண்டு அப்பரம்பொருளைவழிபட்டுவர; துவாபரயுகத்தின்முதலிலே ஒருயானையும் பரிவோடு பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, துளைக்கையினால் திருமஞ்சனமுகந்துவந்து, அப்பாம்பணிந்த மணிகளனைத்தையும் சிதறத்தள்ளிவிட்டு, அபிஷேகஞ்செய்து, வில்வத்தளிர்களைச்சூட்டிச்சென்றது. மறுநாள் சூரியோதயத்திலே பாம்புவந்து அத்தளிர்களைக்கண்டு “அன்னோ! அன்னோ!! திருமுடியிலே ஒளிபெற்றமணிகளைச்சிதறச்செய்து இளைக்குப்ப்பையை ஏற்றினவர் யாவரோ அறியேன்?” எனஇர

ங்கிப் பூசித்துக்கீங்க; பின்னே யானையடைந்து, அம்மணிக
கைக்கண்டு, “ஐயோ! யான் குட்டிய பசிய மெல்லிய தளிர்க
கையும் மலர்க்கையும் அகற்றி பலகற்களையிட்டுவைத்த கொ
டியவர் யாவரோ உணரேன்.” என்றுகலங்கி, அப்பரமனைப்
பூசித்தகன்றது. மற்றைநாளிலேபாம்புவந்து, அவ்விறைவன
து திருமுடியிலே பத்திரபுஷ்பங்களைக் கண்டவுடனே மிக
அயர்ந்து, ஆஹு! சிறிதுமெண்ணுது இம்மணிகளைச்சிதறி இக்
கொடுஞ்செய்கைபுரிந்தோர்எனதுபகைவரே. இதுசெய்தும்
பிழைத்துச்சென்றனரோ! அவரைக்காண்பேராயின் விஷப்ப
ற்க ளாழும்புமபடிக் கவ்விக்கவ்வி உயிர்குடியேனோ! இது மு
தல்வனுக்குடன்பாடோ!” என்றேங்கி, நாளை யெல்லாங்
காண்பேமென்று நம்பிரானைப் பூசித்துச்செல்ல; யானை வந்து
அவ்வரவமணிகளைக்கண்டு, பூமியிலே நெடியகையைமோதி
க்கொண்டு கீழ்ந்துபுலம்பி, “எந்தாய், இது நினக்குத் திருவு
ளமோ? இக்கற்களை எல்லாம் தாமரை குவளை வில்வமாகத்
தரித்தீரோ? இவற்றை எவ்வாறு பொறுத்திருந்தீர்? ஆஹு!
தேவரீரும் பகைவர்பக்கமாக இருந்தால், எனக்குத் துணை
யாவார் யாவர்? பகைவரையுங்கண்டேனில்லை.” எனத்துக்கி
த்து, “யான் எவ்விதத்திலும் நாளை என்பகைவரைக் கொ
ல்வேன்; அல்லது சாவேன்.” என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு
அண்ணலைப் பூசித்தகன்றது, அன்றிரவு முழுதும் நித்தினாயி
ன்றி விடியற்காலவரவை நோக்கியிருந்தது.

அரவமும் இவ்வாறே சிந்தித்துக்கொண்டு நித்திரை
யின்றியிருந்து, சூரியனுதிக்குமுன்னமே சந்திதியை யடை
ந்து, அப்பரமன் முடியிலே சூட்டப்பட்டிருக்கும் பூங்கொ

த்திலே உடலைச்சுருக்கிக்கொண்டு, பகைவரைக்காலாவேண்
டுமென்று எண்ணியிருந்தது. யானையும் விரையவந்து, பத்தி
ரபுஷ்பங்கள் தான்கூட்டியபடியே யிருத்தல்கண்டு மனங்கு
ளிர்ந்து, “சிவபெருமான் என்பூசைக்கு இன்றுதான் திரு
வுள மீகிழந்தார்போலும்.” என்று களிப்படைந்து, பின்பு
பொன்ருகரியிலே மூழ்கி திருமஞ்சனமுகந்துவந்து, விமலர
துதிருமுடியிலிருக்கும் பத்திரபுஷ்பங்களைக்கைப்பாற்றள்ள;
அவற்றில் மறைந்திருந்த அரவஞ்சேரி, அக்கையிலுள்ளது
வாரத்தின்வழியாக மத்தகத்திற் புருந்து குடைந்தது. யா
னைசகிபாது ஊழிக்காலத் திடிபோலமுழங்கி, நீராடுகந்து
முகந்து விசையாக வீசிவீசிக் கைசோர்ந்து, அதன்பின்னர்
பூயியிலே புழைக்கையை மோதியும், உதிரஞ்சோர மத்தக
த்தையுரிஞ்சியும், மரங்கள்பெயரத் தலையிற்பாய்ந்தும், அக்
குடைவு தீராமையால், “நம்முடைய பகையையுங்கொன்று
நாமும் இறப்பேம்,, எனச்சிந்தித்துச் சினம்பெருகி, துளைக்
கையை முடக்கிக்கொண்டு, பூயியுமதிரும்படி பின்பெயர்ந்
துபாய்ந்து, தலைபிளந்து வீழ்ந்தது. அரவமும் மெய்துறுங்
கியது. அவ்விடத்திலே உமாபதியார் தேவியாரோடு விடை
மேற்றோன்றி, தரிசனந்தந்து, அவ்விரண்டற்கும் சாரூபம
ளித்து, உடன்கொண்டுசென்றனர். ‘இம்மூன்றும் முத்திய
டைந்தமையால், அத்தலத்திற்குச் * சீகாளத்தியென்னும்
திருநாமமுண்டாகியது’ என்றருளிச்செய்து, அவ்வரசர் வே
ண்டுகோளின்படியே கண்ணப்பநாயனார்சரித்திரத்தைக் கூ
றத்தொடங்கினார்.

சிவசண்முகன் றணை .

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

கண்ணப்பச்சருக்கம்.

கலித் துறை .

மதியின் மானிளங் கன்றினை வரிசிலைக் குறவர்க்
குதலை மென்மொழிப் பேதையர் பச்சிளங் கொடிப்புல்
பதும மென்கையா னீட்டுபு பரிவுட் னழைக்கும்
புதுமை கொண்டவெற் புடுத்தது பொத்தப்பி நாடு. (க)

தாவி ஐத்திரு நாட்டே ஞார்களிற் றலைமை
மேவி நீணறுஞ் சந்தன நிராத்துவெண் கவரி
மாவின் மென்மயிர்க் கற்றைவேய் சிற்றில்கள் வயங்கி
யோவில் சீருடுப் பூனாக் குறிச்சியொன் றுண்டாஃ. (உ)

வேடர் மங்கையர் முன்றிலி னின்றபூ வேங்கை
யாடு கொம்பரிற் றொடுத்தபூக் தொட்டிலி னமர்ந்த
தேட ரும்பகங் குழவிதா லாட்டுசெவ் வழியின்
பாடல் கேட்டுமா மயிலுறங் குவமலைப் பக்கம். (ங)

இரும்பிற் செய்தன திண்புயத் திறவுளர் மைந்தர்
விரும்பப் பின்றிரிக் திளம்புலி கற்குமால் வீரம்
பெருங்கைச் செம்புகர் முகத்திளம் பிடியினம் பிணைபோற்
கருங்கட் செய்யவாய்க் குறத்திய ரணிகடை கற்கும். (ச)

வென்றிக் குஞ்சர மத்தக முத்தமும் வேயிற்
பன்றிக் கோட்டிடை வருமொளி முத்தமும் பரப்பி
முன்றிற் பற்பல கிற்றில்கள் செய்யுமான் முனியாக்
குன்றிச் செம்மணி யணியுடைப் பேதையர் குலமே. (௩)

நெடிய சந்தனக் காற்கீரி மருப்பித ணின் று
கடிகொள் பைந்திணை தவர்பசுங் கிளியினங் கடிபு
மடநல் லாரிசை கேட்டலு மாடக நல்யாழ்
தடவல் விட்டுவிச் சாதரர் செவித்துணை தாழ்ப்பார். (௪)

இணைய பற்பல பெருவள மெய்துமவ் வூரிற்
குனியு நோன்கிலைக் குறவர்தங் குஞ்சிதோய் கழற்கால்
வனச ராதிப னாகனென் பானிகல் வாட்கண்
மனைவி தத்தையென் பரளொடு வாழ்ந்தினி திருந்தான். (5)

வாழு நாளின்மென் மழலையஞ் சொன்மக வின்மைத்
தாழ்வி னானி மனங்கவன் றிறவுளர் தலைவன்
வீழி வரய்க்கக லரிமதர் நெடுங்கண்வேய் மென்றோ
ளேழை நுண்ணிடை மனைவியோ டின்னண மெண்ணும். (6)

கண்ணில் யாக்கையுந் திங்களில் கங்குலுங் கண்போ
லண்ணன் மந்திரி யில்லர சாட்சியு மருளி
றிண்ணெ னெஞ்சமும் புலவரி லவையுமொன் டம்பூல்
வண்ண வாயின மக்களில் வாழ்வுமொப் பரமால். (௭)

சேற னைந்தமென் சேறடித் தளிரொடு தீம்பாற்
சோற னைந்தகைத் தாம்பகா போடுசெந் துகிர்வா
பூறு நீர்களை மார்பினோ டினமகா ருத்தி
யேறு மின்பமுள் ளதனையே புடம்பென விசைப்பார். (௮)

அரிகொள் பொன்புனை கிண்கிணி தண்டையோ டணிந்த
தருண மென்றளிர்ச் சீறடித் தளர்நடைச் சிறுவர்
மருவ ருதசெவ் வாம்பல்வாய் மழையை ரமுதம்
பருகி லர்ச்செவி பாவையின் செவியெனப் படுமால். (கக)

இம்மை யின்பொடு மறுமையி னின்பமென் றிரண்டு
மம்மென் னீமந்தரை யில்லவர்க் கில்லைமற் றதனா
லெம்மை யானாடை முருகவே ளடிமல ரிறைஞ்சிச்
செம்மை நன்மகற் பெறுகுவ மெனச்சிந்தை செய்தான். (1)

சிந்தை செய்தவன் வரைபக வெறிசுடர்ச் செவ்வே
லெந்தை வாழ்வதற் கேற்றதோர் சினகர மியற்றி
நந்து பூசனை நடத்துபு நடிக்குமா மயிலும்
வெந்தி தற்கொழுஞ் சூட்டுவா ரணங்கனும் விடுத்தான். (2)

இரலை தொண்டகந் துடிமுதற் பறையொலி யீண்டத்
திருவிழாவயர்ந் திலங்குசெங் கார்தளந் தெரிய
ஹருவ வேலனைக் கூபகன் களனணி புறத்து
வெருவ ருந்தகை வெறியயர் வித்தனன் விழைவால். (கச)

கடிகொ ளவ்வெறி யாட்டிடை யாவருங் காணச்
சுடர்செய் வேற்படைக் குரிசிலவ் வேலன்மேற் றோன்றி
யொடிவி லன்பொடு செய்தவிச் சிறப்பினுக் குவந்தேம்
படியெ லாம்புகழ் மகற்றரு குவமெனப் பகர்த்தான். (கரு)

பகர்ந்த சொல்லமு தந்துணைச் செவிகளாற் பருகி
புகந்த மாமகிழ் வெய்திய தத்தைபு முவகை
மிகுந்த நாகனந் திருவடி மலர்மிசை வீழ்த்து
புகழ்த்து தின்றனர் மறைத்தன னருட்கடற் புனிதன். (கக)

அறுசீர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

பின்னரவ் வெறியாட் டாளன் பெறப்பெருஞ் சிறப்புச் செய்து, துன்னிநின் நகலாச் சுற்றத் தொகைக்கெலா மகிழ்ச்சி செய்து, தன்னமர் மணையுந் தானுந் தளிர்ந்துள மினிநி ருந்தா, னன்னமன னவள்சின் னாளி லரும்பெறற் கருப்ப முற்றாள். (கஎ)

உண்டுகொலென்னு மைய மொழிந்தது மருங்குல்கோங்கின், வண்டுறு முகுள மென்ன வனமுலை முகங்க றுத்த, பண்டுவ மைக்கு டைந்த பசியவேய்க் குலமு வப்பத், துண்டவெண் மதிது தற்குத் தோட்டுணைமெலிந்த வன்றே.

மகவுடன் வயிற்றி ருந்து வளர்புகழ் பார்த தென்ன, மிகவுடல் விளர்த்த துண்டி வெறுப்பு வந் ததுபு ளிங்கு, முகனமர்ந் துண்ணும் வேட்கை யடைந்தது கடையோய்ந் தனறு, தகைமலர் மென்பூங் கோதை தார்பெருஞ் சுமையா யிற்றால். (கக)

கவிவிருத்தம்.

இன்ன வாறு வயாநலி வெய்திய
கன்ன லின்மொழிக் காரிகை பெற்றனன்
மன்னு தங்குல மாசு துடைத்திடும்
பொன்னி னன்ன புதல்வனை யென்பவே. (உ௦)

பெறல ருஞ்சேய் பிறந்தெனக் கானவ
நிறைம கிழ்ச்சி யிருங்கடன் மூழ்கினான்
பொறையு யிர்த்தவப் பொற்றொடி யெய்திய
வுறும கிழ்ச்சி யுரைப்பவர் யாவரே. (உ௧)

கண்ணு மோகையி னாகன் பெருஞ்சிறப்
பண்ணல் வேற்படை யையனுக் காற்றினான்
பெண்ணு மாணும் பெருமகிழ் வெய்தலா
னெண்ணெ யாட்டணி யெங்கு நிகழ்ந்ததே. (௨௨)
தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

மணியினை மண் னுறுத்தாங்கு வாசவான் புனலாட்டிப்
பணைகொள்குவி முலைபிலிற்றும் பால்பெய்து நிலந்தேய்த்த
வணிதிலகஞ் சிறுறுதலி லணிந்துமுலைப் பாலாட்டி
யிணையில்கரி மருப்பினிய லெழிற்றொட்டிலேற்றினார். (௨௩)
பூங்குழல்வே னெடுங் கண்ணாள் புனலாட்டிப் புனைந்துதர
வாங்குசிலை மறவர்கோன் மணிமகனைத் தடக்கையாற்
றங்குபுதிண் ணென்றிருந்த தன்மையாற் றிண்ணெனத்
தேங்கியபே ருவகையொடுந் திருநாமஞ் சாத்தினான். (௨௪)

திண்வள்ளுங் கரிமருப்பாற் செய்தசைபூந் தொட்டிலி
ன்மேல், விண்வளரும் புனிற்றுநிலா வெண்மதியின் வளர்
மைத்தன், நண்வளரும் பாலாழித் தரங்கமிசை கீர்கணையி
ற், கண்வளருந் துழாயலங்கற் கதிர்மணிவண் ணனைப்போ
லும். (௨௫)

மலையமா ருதம்புகுந்த மடுக்கமலை மெனரீறிற்
கலைகெழுமா மதியமெனக் கவின்கொடிரு முகமசைய
விலவிதழ்வா யமுதொழுக வெழிழ்மாற்ப மிசையெடுத்துச்
சிலைமறவர் குலதிலகஞ் செங்கோ யாடிற்றே. (௨௬)

தருணமதி நிலத்தினிடைத் தவழ்வதெனத் தவழ்தந்து,
பொருதினாவார் கடலாடைப் புவிமகள்செய் புண்ணியத்
தாற், திருவடிமா மலர்சுமப்பச் சேர்த்திளமென் னடைபயி

ன்றான், குருதிவடி யிலங்கிலவேற் குகனருளாற் பெறு
லமந்தன். (உஎ)

குன்றிவட மனாதயங்கக் கொடுவரிவள் னாகிர்க்கோவை
நன்றுக்முத் தினிலிலங்க நனந்தலைச்சீ ஞார்முழுது
மொன்றுசிறு ரொடுசிறுதே ருருட்டியும்பே தையரிழைத்த
அன்றமணிச் சிறில்லந்துடைத்தும்வினையாட்டயர்ந்தான்.

ஆர்நாரின் நிண்கயிற்று லமைச்சிறுகோல் வளைத்தவி
ல்லும், கூர்வாய்முண் ணுனிபதித்த கோற்கோலும் கைக்
கொண்டு, கார்மேனி மைந்தரொடு கான்புகுந்து கொடுவி
லங்கி, னேர்வாய்மென் குருகைபல வெய்தல்செய்தான் வி
னையாட்டால். (உக)

வாமிளமான் கன்றுகளும் வள்ளுகிர்கோன் றுட்டிலியின்,
கோமளநற் குருகை கனங் குடாவடியின் குட்டிகளாக்
தாமிழைத்த முற்றவத்தாற் சுவார்துலா திபன்பயந்த
மாமகனார் கைப்பட்டு வளர்ந்தவற்றிற் களவில்லை. (உ௦)

இவ்வகைய வினையாட்டோ டிளமைந்தன் வளருநாட்
கைவ்வலிய சிலைவிஞ்சை கற்பிக்கும் பருவம்வரத்
தெவ்வடுதோட் குன்றவர்கோன் தேயத்து மறவொலா
மவ்வழிவந் துறக்கூட்டி யடர்சிலையின் விழாநடத்தி. (உ௧)

பின்புகலை யாசாற்குப் பெருஞ்சிறப்புச் செய்தடிக
ளென்பழைய குடிசிறத்திவ் வினையோற்குச் சிலைக்கல்வி
யன்பினொடு கொடுக்கவென்று னாதற்கிசைதொல் னாகிரிய
னன்பதலில் வரன்முறையே நற்கிளைகைப் பிடிப்பித்தான்.

முற்பிறப்பிற் பல்பெரும்போர் முடித்தனிலை விஞ்சையெலா
மற்பழுத்த குவவுத்தோள் வனசார்தம் பெருமாற்கு
விற்பிடித்த ஊலத்தே விளங்கியதஞ் சனம்விழியிற் [போல்.
பொற்பவிட்ட பொழுதேகீழ்ப் பொருள்வைப்புக் காண்பது

அறதீர்க்கழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்.

கொள்வலிச் சிலையின் விஞ்சை குறைவற திரம்பிக்
காளை, முள்ளெயிற் தரவு யர்த்தோன் முரட்படை முழு
துவீ கொன்ற, வெள்வயப் புரவித் திண்டேர் விசயன்வேட்
டுவக்கு லத்தி, னுள்ளவ தரித்தான் கொல்லென் றுரைதர
வொழுகு காளில். (௧௪)

சேட்டினஞ் சிங்க மன்ன செம்மலைத் தந்தை கன்னி
லேட்டமா டுவித்த ஸாற்ற விழைந்தன னதனை நன்கு
கூட்டிட வனதெய் வங்கள் கொள்பலி கொடுப்ப வுன்னிக்
கோட்டுற வரிவில் வேடர் குழுவொடு வனத்திற் புக்கான்,
கலிவிருத்தம்.

புக்கவன் குழைசிலைப் புளிகர் யாயாபு
மைக்கருங் கயல்புரை வாட்கண் ணொரு
தொக்கிருஞ் சனைப்புன ரோய்ந்து வம்மென
வக்கணர் தானுரீ ராடப் போயினான். (௧௫)

குறாகட லின் னுமக் குறிய மாதவன்
பருகினும் பருகுமென் தஞ்சிப் பாழிமால்
வணாயரன் புருத்தென வயங்கு பூஞ்சனை
தெனிலைய சொடுமறச் செல்வ செய்தினார். (௧௬)

தூவிவளைக் கையினு நுற்ற போதிரி

பல்விதப் பறவையின் * பறையின் கார்நினுன்

மலிசனைக் குவளை க ளசைதன் மாதர்கண்

ணவிடிகைக் குடனனி நடுங்கல் போலுமே.

(௩௮)

மற்றவர் புகுதலின் மணங்கொள் பூவினுட்

டுற்றவண் டிரிதர ஸாய நீர்ச்சனை

யற்றைநாள் வரையும்புக் காடு வார்ப்பெரு

துற்றதீள் பழிவிடுத் தோடல் போலுமே.

(௩௯)

மேற்படி வேறு.

செய்ய தாமரைத் தேமல ரன்னலா

ரைய வரண்முகத் தோடுற வாடின

மொய்ய ரும்புகண் முத்தந் துயல்வரும்

வெய்ய கொங்கை விருந்தெதிர் கொண்டவே.

(௪௦)

எழுதீர்க்கழிநெடிடையாகிரியவிருத்தம்.

தாமரை முகத்தர் குவளையங் கண்ணர் சைவலக் கூந்த

லர் வள்ளைக், காமரு குழைய ரன்னமென் னடையர் கமல

நிள் † வளையமென் னோளர், கையியம் பறவைக் குவிமுலைத்

தடத்தர் நிறையித ழாம்பலம் வாய, ராமட மகளிர் நிராவி

ட் டகலா தகனமர்ந் தாடின ரன்றே.

(௪௧)

இவ்வுழி முழுகி வேறிடத் தெழுவ லெண்ணீர் காண்

கென முழுகி, யவ்வகை பெழுந்த சிற்றிடைப் பெருந்தோ

ளணியிழை யளகவாண் முகத்தைச், சைவலத் தருகு மலர்

ந்தசெங் கமலத் தனிமல ரெனமனத் தெண்ணிக், கொங்

* பறை - சிறை. † வளையம் - தாமரையுட்கருள்.

வைவாய் மகளி ரெழுந்தில் னென்று குளிப்புனற் பரப்பெ
லாம் பார்ப்பார். (சுஉ)

கலிவிருத்தம்.

மூரிதி னாப்புனன் மூழ்கி யெழுதரு
மரிம தர்க்கனா ளங்கலும் வான்முக
மினாதி னாக்கட வின்கண் ணெழுதல்செய்
விரிக திர்க்கலை வெண்மதி யொத்ததே. (சுஉ)

அன்ன மென்னவந் தீம்புன லாடிய
பெரின்னி னன்ன பொறிசுணங் கம்முலைக்
கன்ன வின்மொழி யார்க்கா யேறினார்
துன்னு பைந்தழைத் தூசுடுத் தாரரோ. (சுச)

அங்கு நின்றக லங்கயற் கண்ணினார்
மங்குல் கண்படு மாமலர்ச் சோலையுட்
பொங்கு மோகையிற் போய்க்கட வுட்கலர்
கொங்கு நான்மலர் கொய்யத் தொடங்கினார். (சுரு)

தம்மை மஞ்ஞை தழைசிறை மென்குயி
லம்மென் பூவை கிளியென் றறைந்திடன்
மெய்ம்மை யாக விளங்கிழை யார்விரை
விம்மு பூந்தரு யீயிசை யேறினார். (சுக)

கொங்கு தங்கிய கோங்கலர் கொய்யுமோர்
மங்கை கொம்பின் மறைந்துநின் றுளெழில்
பொங்கு வெம்முலை பூமுகி ழாமென
வங்கை கொண்டுதொட் டன்மையின் வெள்கினார். (சுஎ)

கிராதர் தங்குலக் கிஞ்சக வாய்மலர்
விராய வேரதியர் வேங்கைமே னின்றனர்

சூராவ லாமற் சூடைந்தளி பாடுபூம்
பார்ரை வேங்கையும் பாவைகள் பூத்தென.

(௪௮)

மைய கண்ணியொர் மங்கையொ ராடவன்
கை டிக்கவின் காணிய மாதுநீ
செய்ய விச்சினைத் தேமல ரொட்டுபு
கொய்ய வல்லுகொ லென்றலுங் கூகினுள்.

(௪௯)

வீவி லாற்றலொர் மீளி யொருநடை
யோவ மன்னா ஞாய்ச்சினைப் பூப்பெறத்
தாவல் கண்டதைத் தாழ்வித் தன்னவ
னாவி யன்னவ ளாய்மலர் சிந்தினுள்.

(௫௦)

மாதர் தம்மடி வைத்தலிற் பற்பல
* வீத தைந்த விதமறிந் தாரல
நீத சோகநா மேறிய பின்மிகப்
போது கொண்ட புதுமையென் னென்றனர்.

(௫௧)

வடுவ கிர்க்கனாற் றம்மொடு மாறுகொள்
படியி னாவிடம் பார்த்து வளைத்தெனக்
கடிகொள் வண்டின் கணங்கண் மணங்கமழ்
துடிகொ ணுண்ணிடைத் தோகையர்ச் சூழ்ந்தவே.

(௫௨)

தாத னைந்தளி தாழிசை பாடுதண்
போது கொய்த புதுத்தளிர் மேனியார்
காத லன்பிற் கணவரொ டெய்தினார்
நீது தீர்க்குமத் தெய்வ நிலையமே.

(௫௩)

கந்த மாஞ்சுக் கடிமலர்ப் பைஞ்சுனை
யந்த னீர்படிந் தவ்வுழி பெய்தினுன்
மந்த ராசல மென்ன வளர்த்ததோ
ணந்து பேரிசை நாகன் கிராதர்கோன்.

(௫௪)

அறதீர்க்கழிநெடிசடியாசிரியவிருத்தம்.

விரிமலர்த் தொடைக ளானும் விளங்குவெண் கவரி யானும்
வெருவரு தெய்வம் வாழும் வீழுடை விலங்கு நீள்கோட்
டிருள்படத் தழைந்த கோளி யெழில்பெற வணிந்து பூசை
புரிபீவற் கூவிப் பூசை புரிவித்தான் வரிவி னாகன். (௫௫)

கானக முழுதும் வாசங் கமழ்தரக் * குக்கு லத்தி
னீனதும் புகையெ முப்பி நெடுநிலங் குருதி பாய
நானெடுஞ் செவிய கோட்ட நண்ணிய திரிம ருப்பி
னுனமொன் றுனு மில்லா வுயர் † விடை பலப டுத்தான்.()

தேன்பழங் சீழங்கு தொட்டி செறியமை யரிசி யட்ட
வான்பதந தினையின் மாவை வனத்தின்வா லரிசி நன்மா
வான்பயம் பெய்த மைத்த வல்கிதேக் கிலையிற் பெய்து
கான்பயில் கடவுட் கேற்றிக் களித்தனன் நேவ ராளன். ()

மறவமெல் லணங்க னாரும் வனதெய்வம் பராய்வ ணங்கி
முறையறி தேவ ராளன் முழுவிடைக் குருதி தோய்செந்
நிறமுற சேடை சாத்து நெற்றிபர் தெய்வ முண்ட
வுறுசுவை புண்டி யெல்லா முண்டுளம் களித்தா ரன்றே.()

வெடிசூரற் கிலைக்கைச் செங்கண் வேடரும் பவளச்செ
வ்வாய்த், தடமலர்க் கருங்க னாரும் தகம்பினு ணிறைத்து

குக்குல்-குங்குலியம். † விடை - ஆட்டுக்கடா.

வைத்த, வடிக்கொள்கட் டேற ஸங்கை மடக்குபு நிறைய வு
ண்டா, ருடைநடை சொற்கள் சோம வொருவர்மே லொரு
வர் வீழ்ந்தார். (ருக)

சிறிதெட யொருத்தி தைத்த தேக்கிலைத் தேற லேந்தி
மற்றத னகந்தோன் றந்தன் மதிமுக நோக்கி யுண்டாள்
கற்றையங் கதிர்வெண் டிங்கள் கள்ளொடென். வயிறு புக்கி
ன், நின்றது நிலவு கம்மூர்க் கினியிலை யுண்மை யென்றாள்.()

கனிதரு தேற லுண்டு களித்தியேற் பரிதிச் செல்வ
விளிவினின் வெம்மை யாறி வெண்ணிலாத் திங்கள் போலக்
குளிர்கதிர் பெறுவை யீவல் கொள்கெனப் பிழிய லேந்தி
யினிமொழி யொருத்தி யானத் தியல்சுடரழைத்து நின்றாள்.

செறிதொடி யொருத்தி யுண்ட தேம்பிழி மயக்கந் தன்னாற்
பிறனொரு வனைத்தன் காதற் பிரிவருங் கொழுந னென்றே
யிறகிள முலைய மூந்த விறுகுறத் தழுவி னுளக்
கறைகெழு வேலி னுனக் கள்ளினைப் பலபு கழ்ந்தான். (கூஉ)

கருங்குண ளொருத்தி தன்வாய்க் கடைவழி நுராவே
ட் டெய்துஞ், சுரும்பினை வகைக ளார்ப்பத் * தோன்றியங்
கையா னோச்சி, விரும்புநின் பெண்டிர் பாற்போய் விம்ம
வாய்பருகென் றாடி, வருந்தலை மகனோ றீடி வைதல்போ
ல் வைது நின்றாள். (கூஉ)

மணங்கமழ் மலர்து தைந்த வஞ்சியங் கொடியி னைத்தன்
வணங்கிடை யவளென் றன்பூ வாயைத்தே னொழுக ளஞ்சி

யணங்குழி திறந்தி டாயே ஸளியனே னுய்வ னோவென்
முணங்கிய மனத்தாற் றுழா வொருமகன் களிப்பு மிக்கநுன்,
உண்கடுங் கண்ம யக்க மொழிந்தபிற் கணவ ராட்டப்
பண்படு கிளவி நல்லார் படர்முலை வடம்பி ணங்கக்
கண்கொள ளுறு சுப்புக் கவன் மழ றதல்வி யர்ப்ப
விண்பொரு ளினைய வாலின் வீழ்ச ளாடி னுரால். (௮௫)

பொரிமல ரனைய புன்கம் புதுநிழற் புளிநந் தோறும் [முந்
விரிதுதிர்ச் செஞ்ஞா யிற்றின் வெயிஸ்புகாப்பொ தும்பர்தோ
தருமிடை * யடுக்கந் தோறந் தமாலந் ளரங்கந் தோறும்
வரிசிலை மறவர் செவ்வாய் மறத்தியர் போக முண்டார். ()

மீயிசை நின்ற சைந்து விழுமணி யருவி பார்த்துங்
காமரு மணிக்க லாபக் களிமயி லாடல் கண்டுந்
தேமலர் வனத்து லாயுஞ் சிலம்பெதிர் கூய ழைத்து
மாமதி முகத்தி னுர்தம் மகிழ்நரோ டாடி னுரே. (௮௭)

இன்னண மெங்கு மாடி யெய்திய சிலைவல் லாரு
மின்னிடை யழுதி ரங்க வீங்கிய குவவுக் கொங்கைப்
பொன்னனார் தாமுஞ் சூழ்ந்து போதர வனத்தி னீங்கித்
தன்னம ருடுப்பூர் புக்கான் நடக்கைமால் யானை யன்னான்.

மற்றைனான் றருக ழைத்து மைந்தனை பைய கேட்டி
யிற்றைநான் முதலா மீயே யிறவுளர்க் கிறைவ னாகிப்
பற்றலர் முனைமு ருக்கிப் பகைப்புலங் கவர்ந்து கொற்றம்
பெற்றமா வேட்டையாடிப் பெரிதுவாழ்ந்திருத்தியென்றே

வழிவழி வந்த வெற்றி வரிசிலை கைக்கொடுத்துக்
கழிபெருங் காத மன்னாற் கன்னவி றேண்ணொ முங்கத்
தழுவிநங் கடவுட் செவ்வே டன்னரு நிணையாச் சென்று
* மழவிடை கன்னி வேட்டம் வாய்த்துடன்வருகவென்றான்

என்றதன் றுதை பொற்றா ளிறைஞ்சுபு விடைகொண்
டன்னை, தன்றிரு வடிப ணிந்தான் றுயெனைப் பெற்ற தா
யே, மன்றலங் களிதே யிங்கு வருகென் வெடுத்துப் புல்
லிக், குன்றுறழ் முலைப்பால் சோரக் குழைந்துமெஞ் சுச்சி
மோந்தாள். (௭௧)

போகுகா னெறிக ளெல்லாம் புதுமலர்த் தண்ணென்
சோலை, யாகவே புகுந்து வேட்ட மாடிமுட் கிழியுமின்றிச்,
சேகுநோன் சிலையா ரோடுந் திரும்புக கண்ணே நின்றி,மே
கமே யணையா யென்று வெண்பொடி சாத்தி னாளால். (௭௨)

தாயடி¹ மறித்துத் தாழ்ந்து தரும்விடை கொண்டு நீங்கி
மேயநீ னிறங்கொள் கச்சை விசித்துடை வானும் யாத்திட்
டாயினர் தளிர்ந்தொடுத்த வலங்கலங் கண்ணி வேய்ந்து
மாயவன்றொடுதோறொட்டுவரிசிலையெடுத்துக்கொண்டான்.

மலர்தலை புலகில் பார்க்கும் வணங்கிலாக் கொடுமா ர
த்தைக், குலவரை யணைய தோளான் குணங்கொளீஇ வண
ங்கு வித்தான், வலிகெழு சிலைகுழைக்கும் வன்மைவான்
குடிப்பி றந்தோர், சிலர்கொடு மரம்வணக்கஞ் செயலிற
ம் பூது கொல்லோ. (௭௩)

* மழவிடை - உவமைபாகுபெயர்.

இருமுது குரவர் கேளா வீண்டிய மயிர் பொடிப்பத்
தருமிசைப் பறவை யெல்லாந் தனித்தனி வெருவி யேரீட,
வெருள்கொடு விலங்கி னிட்டம் வேறுவே நிரிதல் செய்ய
வரைபொரு தோளி னுன்றை வந்துநா னெவிசெய்தூனல்.
வில்லின ரம்பி னூர்வெவ் வெடிபடு குரலர் காலிற்
செல்பவர் யின்னு வாளர் செறிமழை மேக மன்னார்
கொல்லடி பிடிது ரத்து குத்துவெட் டெறியெய் பென்னுஞ்
செரல்லினர் தணியாச் சேற்றத் துப்பினர் சூழச் சென்றான்.()

கண்பிற கொழிய வோடுங் கடுப்பின கொடுங்கூர்ம்
பல்ல, தணிவரு சினத்த வேட்டர் தனித்தனி யாட வல்ல, வ
ணியெயிற் றழல்வெஞ் சேற்றத் தரியின்மேல் விடினுஞ் செல்
வ, பிணிதொடர் பாசத் தோடு பெருவலி நாய்கள் சென்ற.

வலத்தினு டிடத்து முன்னும் பின்னரு மாறிமாறிக்,
கொலைத்தொழிற் சுருள்வா னீணாக் கொடுஞ்செவி ஞமவி
செல்ல, வுலப்பில்பே ராற்றல் வேட ரொடுவினா துவலைக்
கண்ணி, மிலைச்சிய வேடர் வேந்தன் வேட்டையங் காடு பு
க்கான், (எஅ)

பலபல விலங்கி னீட்டம் பயிலிட மறிந்து சுற்றம்
வலிவலை சூழ்ந்து சேணில் வழியொதுக் கியபின் வேடர்
கலிகெழு துடிகள் பம்பை கடுங்குர விரலை யாதி
யொலியெழு வித்து மாக்க னுறவலை புகத்து ரந்தார். ()
புக்கபிற் றுமும் புக்குப் புகுவழி * யொடியெ நிந்து
மிக்கவல் னுழுவை கேழன் மிடைமயிர்க் கரடி முன்னுத்

* ஒடியெறிதல் - காடுகளை வெட்டிச்சரித்தல்.

தொக்கபல் விலங்கின் பார்வை சூழ்வலைப் பரப்புள் விட்டார்
ஐமக்கருஞ் சிலைக்கை வேடர் வயின் வயின்மறைந் துநின்றார்.

கலிவிருத்தம்.

விட்ட பார்வையின் விளியி னூலவண்
கிட்டி வந்தமான் கிளையெ லாமுடன

பட்டு வீழ்தரப் பகழி தூவினார்

மட்டி லாவலி வல்வில் வேடரோ.

(அக)

காலிற் செல்லுநாய்க் கணந்த டுத்தலாம்

சாலச் சீறுபு தடையுட் பட்டமா

நீலக் குன்றொடு நிகர்க ளிற்றினம்

வேலிற் குத்தினார் சிலவர் வேடரோ.

(அஉ)

மேற்படி வேறு.

மிடைசெடியிடை மறைமறவர்கள் விடுகணையுட லுருவப்

படுதலுமய லுறுகொடுவரி பாய்தந்ததென் றதனைச்

சுடுதழலடு வெகுளியினொடு தொடர்சூடர்சரி தரவெண்

ட்டமுனைவளர் பிறையெயிறுதத் தாக்கியதொரு கருமா. (1)

பரியமைமர நிராமறைவரி படுகிலைமுர னுரவோர்

பொருவினாசர முருவியவுடல் பொருவருமொரு கருமா

வெரிபுறாதரு பெருவெகுளியொ டெய்கணைவழி போயவ்

விருடருமா முரிதரவுரு மெனத்தாக்கிய தன்றே. (அச)

எழுவுடனெழின் முழுவழிவுசெய் தெழுபெருவலி கெழு
தேர்ண், முழுமறவரி னெழுகியகணை முழுகியவுட லுழு
வை, வழைகுழைகழை விழைநிழலிடு மழைதவழ்மலை யதி
ரத், தழைசெவிமழ வழுவைகள்விழத் தாக்கியதூறு விசை
யால்.

(அடு)

வெய்யவர்குல மும்வகைவரு மெய்யருள்பெறு திண்ண
 னையமிறுணை மொய்வலிகெழு மையவில்வல சில்லர்
 மையொடுநிகர் மெய்யுருவிய வையுறுமுனை முள்ளை
 * யெய்ப்புதறின வொய்யெனவெதி ரெய்யடுகளை யென்ன.
 மேற்படி வேறு.

களைமாமழையிடிபோலதிர் கடுவாய்மரை யாமா
 வினையாவலி யுடைமாகளி நெழுவாய்வனம் வாழ்மா
 வனைவார்கழன் மதயானைகண் மலைவார்விடு வார்தோன்
 முனைவாங்கி ருடனமூழ்கலின் † முளவாயின மாதோ. ()

அறுசீர்க்கழிநெடிடையாகிரியவிருத்தம்.

இவ்வகை பலவி லங்கி னீட்டமு நூழி லாட்டித்
 தெவ்வடு வரிசி லைக்கைத் திண்ணன்மா வேட்ட முற்றிக்
 கௌவைகொள் கான லீங்கிக் கடுந்திறன் மறவ ரோடு
 மெவ்வமி நனதூர் புக்கா னீன்றவர்க் குவகை பொங்க.

பின்னரும் பலகால் வேட்டம் பெருவலிக் காளை யாடி
 யன்னை யு மத்த னுங்கண் டகமகிழ் பூப்ப வைகிக் [நாட்
 கொன் னுனைப் பகழி வேடர் குலத்தொடும் வாழ்த்த வேர்
 டன்னுளம் வேட்ட முக்கச் சரம்புகா வனம்பு ருந்தான். ()

புகுந்தவன் கான மெங்கும் புக்குலாய் மிகவி னைத்து
 மிகுந்தழை மிடைம ரத்தின் மென்னிழ நனிநு யின்றான்
 முகுந்தனை வாளி யாக்கி முரணின ரரணம் வேவ
 நகுந்தனி முதல்வ னன்னான் கனவிடை நண்ணினானே. (க0)

பூசிய திருவெண்ணிறம் புலியத னுடையுஞ் செக்கர்,
கூசுப்பொன் சடையுங் கொண்ட கோலத்தோ டெதிரின்
றென்று, மேகத லிலாத மைந்த விவ்வரை வடமூலத்திற்,
காசிப்பொன்முகரியாற்றங் கரையிலோ ரிலங்கமுண்டால்.

அதுதுய ரனைத்தும் வீட்டி யரும்பெற லின்ப நல்கு
* மதவலி யதைநீ சென்று வணங்குதி யென்று' னாத்துக்
கதுமென மறைந்தா னாங்கே கண்விழித் திறம்பூ தெய்தி
யெதிரிஸ்பே ராற்ற லான்றிக் கெங்கணு நோக்கிநின்றான்.

ஆயகா லையில்வில் வேட ரார்ப்பினு ளெழுந்த காண்கும்
போயவல் வலைப ரிந்து பொருகடுங் காலிற் பொங்கி
மூயிருங் கேழ லொன்று மலைபுகப் போதல் கண்டான்
காயழல்வெகுளி யான்பின் கையில்வில் லொடுது ரந்தான்.

தூரந்துபின் செல்லச் செல்லத் துணைவிற்போ யெறுழி
யாற்கீ, ழிருந்தரு ளிலிங்கத் தின்பா லெய்தலு மறைந்த த
ண்ணல், வரம்பில்விம் மிதத்த னாகி மற்றிது மறைந்த † தெ
ன்னோ, தெரிந்தில மென்று நின்றான் சிவலிங்க யிருத்தல் க
ண்டான். (கௌ)

காண்டலுங் கடவு ளார்தங் கருணைநோக் கினிது பெற்று
மாண்டகு மிரதந் தோய்ந்த வல்லிரும் புருவ மாறி [நி
யீண்டொளி கெழுபொன் னாவ தென்னமுற் குணங்கண்மா
மாண்டகை யிறைவன் தன்பா ண்பொரு வடிவ மானான்,

* மதவலி - அன்மொழித்தொகை.

† என்னோ - அதிகையிசக்கச்சொல்.

நாள்பல பிரிந்தி ருந்து நண்ணிய சிறுசு தங்கைத்
தாளிள மகனைக் கண்ட தாயெனத் தாழா தோடி
கீளொழு வனைய தோள்கண் னெழுங்குறத் தழுவி மோந்து
வாளழ லரக்கி னன்ன மனத்தினுன் முத்தங் கொண்டான்

செய்யகண் ணீர ரும்பச் செறிமயிர் பொடிப்ப * வாதன்
கையகப் பட்ட தெய்வக் கதிர்விடு மணியி னாயேற்
கையன்வந் தகப்பட்ட டானென் றணியெயி நிலங்க நக்கு
மெய்யெலா மெய்யன் பாய விடிலைமற் றின்ன சொல்வான்.

யரணையும் புலியு மென்கும் யாளியு முளவுங் கூர்க்கோட்
டேனமூற் திரியுங் காட்டு ளெந்தைகீ னுணையு மின்றிக்
கூனல்விற் றடக்கை வேடர் குலமென விருப்ப தென்னே
பூனுண வுனக்கி யாவ ருண்கெனத் தருவா ரந்தோ. (கஅ)

தேனொடு திணையின் பிண்டி தீம்பழங் காய்கி ழங்கு,
மாநொடு முயலெய் கேழல் வல்லுநம் பழுங்கி வற்றி, னூ
னுண வென்றிவ் வெல்லா முதவுவல் யானே நல்லை; கான
வர் துணையுன் டெம்மூர்க் காண்டிவா வென்று நின்றான். (க)

சாமிநீ தனியே யீண்டுத் தங்குத றரித்த லாற்றே
னேமநல் னுடுப்பூர்க் கின்னே யென்றோடு வருதல் வேண்டு
மீமன யிரங்கா யெந்தா யெனப்பல நிகழ்த்தி னானக்
கார்மழை யனையா னற்புக் கடலினுக் கெல்லையுண்டோ. (க)

மறுமொழி யிறைவ னொன்றம் வழங்கல விருப்ப மீளி
யிறைதிரு வுளத்தி னெண்ண மிவ்வயி விருத்தல் போலுஞ்

சிறியனே னினியித் தெய்வ சிகாமணி தன்னை நீங்கி
ஹவனோ வயிரி னோடென் றறாத்தன னின்ற னாகே.

அண்ணறன் முடியிற் றாய்நீ ராட்டுபு முருகு விம்முத்
தண்ணுறு மலர் * மா லாரத் தளிர்கூட்டி யிருத்தல் காணா
உப், பண்ணவன் தனக்கீ தேற்ற பணியெனத் தேறி யுள்ள,
மண்ணெழு வணைய தோளான் மற்றது கடைப்பி டித்தான்.

பின்புவேட் டுவர்தங் கோமான பெரும்பக லாயிற் ற
ன்றோ, வென்பெருந் துணையாய் நின்ற விறைவனார், மிக
ப்ப சித்தா, நின்சுவை யூன்கொ ணர்ந்திங் கிடல்வேண்டு
மென்ன நீங்கிற், கொன்சின, விலங்கி னீட்டங் குறுகியென்
செயுமோ கெட்டென். (க௦௩)

என்றசா லவுமி ரங்கி யெரிபசி மிகாத முன்னஞ், செ
ன்றெருரு கணத்துட் கொண்டு திரும்புவ மெனத்து ணிந்து,
குன்றிடை யெனக்கு வாய்த்த குலமணி விளக்கே யெந்தா,
யுன்றழற் பசித ணிப்ப வுறுசுவை யிறைச்சி கொண்டே. ()

உழுந்துருள் பொழுதின் மீள்வே னொருகண மேலுந்
தாமேன், வழங்குறு கொடுவி லங்கு வருமென வஞ்சே னை
ய, வெழுந்துமேன்* வந்த தாயி னென்னையொய் யெனக்கூ
வென்று, குழைந்தவிற் தடக்கை கூப்பிக் குறவர்கோ னரி
தி னீங்கி. (க௦௫)

கடிக்கடி மனையு ணின்ற கன்றகல் புனிற்றூப் போல
வடிக்கடி திரும்பி நின்றே யையர்தந் தனிமைக் கேங்கி

வடிக்கடி யம்பு பட்டு மழைமுகி னெனக்கி டக்குங்

கிடிக்கடி வேட்டைக்கானங் கிளர்கடுங்காலிற்சென்றீன்.

சொழந்தசை மோழ லொன்று குறவர்கோன் றுளே
யேந்தி, முழங்கலை யெறியு நன்னீர் முகரியின் நீரகீ சார்
ந்தோர், செழுந்தரு டிழலின் வைத்துத் தீயர ணியின லா
க்கி, யெழுந்துறு மயிர்க டிந்தவ் வெறுழியை வாளி னீர்
ந்தான். (க0௭)

ஈர்ந்துசெந் தசையுட் சால வின்சுவை யுடைய வெல்லார்
தோர்ந்துவே மெடுத்தெ டுத்துத் தேக்கிலை யதனுட் பெய்து
கூர்ந்தவா யம்பிற் கோத்துக் கொந்தழல் பதத்திற் காய்ச்சி
யார்ந்தபேரன்பன்வாய்ப்பெய்தருஞ்சுவைபார்க்கலுற்றான்.

பல்வினான் மெல்ல மெல்லப் பன்முறை யதுக்கிப் பார்த்து
நல்லன விறைச்சி யெல்லா நவையிறேக் கிலையிற் றைத்த
† கல்லையுள் வாங்கி வைத்துக் கழிசுவை யிலாத வெல்லாம்
வல்லைவெள்ளிடையு மிழந்தான் வருபவக் கடல மிழந்தான்.

பூந்தளி ரோடு கொய்த புதுமலர் தலையிற் பெய்து, தா
ந்திர விதியென் றூட்டுந் தண்புனல் வாய்மு கந்து, தீந்தசை
யமுது பெய்த தேக்கிலைத் † தளிகை யோர்கை, யேந்தியம்
பொழிவில் லோர்கை யெடுத்தவல் விசுவாவிற் போந்தான். (1)

மேற்படி வேறு.

என்னு ருயிர்க்குத் துணையாவா ரொகிவெம் பசியா வி
ளைத்தாரோ, வனனோ கொடிய விலங்கினத்தா லச்சுற் று
ரோ வெனப்பதைத்துத், தன்னு தரவிற் பார்ப்பருந்தத் தா

* கிடி - பன்றி. † கல்லை ‡ தளிகை - உண்கலம்.

மா தோடும் பறவையென, முன்னு மனமும் பின்னாக முத
ல்வன் தன்பா லோடினான். (ககக)

சென்று குறுகி யெம்பெருமான் றீயேன் வரவு, தாழ்த்
தலினும், கனறு பசியால் வருந்தினையே யென்று கரைந்து
திருமுடிமேற், றன்று தளிருஞ் செழும்போதுந் தொடுதோ
லடியான் மாற்றிவா, யொன்று நீராற பிரானுடலோ முள்
ளங் குளிர வாட்டினான். (ககஉ)

ஆட்டித் தலையி லிருந்தகம முலருந் தளிரு * மெடுத்தி
றைஞ்சிச், சூட்டித் திருமுன் னிலைக்கலத்திற் றாய விறை
ச்சிப் போனகம்வைத், தீட்டற் கரிய பெரும்பொருளே யெ
ந்தா யுண்கென் றினியசொலி, யூட்டிப் பிரியா தருகுநின்ற
னுவகைக் கடற்குக் கனாகாணன். (ககங)

கலித்துறை.

காலை மங்கதில் வேடர்தந் தலைவனைக் காணார்
சாலை எச்சுறீஇக் காடெலாந் தேடியத் தடங்கோட்
டாலை முலத்தி னிருந்தரு ளண்ணறன் னருகு
நீலை மால்வரை நின்றென நிற்பவற் கண்டார். (ககச)

அருகு சென்றடைந் தையநீ யெங்களை யகன்றிப்
பெரிய மால்வரை யடைந்ததென் பிழைத்தனங் கொல்லோ
பரிதி வானவ னண்பகல் கடந்தனன் பசித்தாய்
முருக விவ்வுழி நிற்பதென் வருகென மொழிந்தார். (ககரு)

* எடுத்திறைஞ்சிச்சூட்டல் - தலையையுயர்த்தி வளைத்து
ச்சூட்டல். இப்பொருள் இச்சுருக்கத்து நூற்றைம்பதாவது
செய்யுளானுமுணர்ச்சு.

கரைந்த சொற்கெலா மெதிர்மொழி கொடாமையிற் க
வன்று, பெருந்த காபுனக் கெங்கண்மேன் முனிஷென்கொ
ல் பேசாய், வருந்தி நீயிவண் வந்தமை யறிந்திலம் வள்ளா,
விரங்கு வார்கழ னின்னடி யறியவென் றிசைத்தார். (௧௧௭)

மற்ற தற்குமொன் றுரைத்தில னிற்பவம் மறவர்
கொற்ற வில்லுடைக் குரிசினீ யுளத்திலென் கொண்டாய்
சற்று மெம்மிடத் தன்பிலை யாயினே தலைவ
குற்ற மெம்வயிற் கண்டதுண் டேற்பிற கூறாய். (௧௧௮)

என்று பற்பல திறத்தினு லுரைக்கவு மினையோ
ஞென்றும் வாய்திறந் தானல னெவியம் போலக்
குன்ற வில்லியை நோக்கினின் றுனவர் குறித்து
மன்ற வெஞ்சின மன்றிது வென்னென மருண்டார். (௧௧௯)

இங்கு நின்றவித் தெய்வத மிவனிடத் தேறித்
தங்கி நின்றதோ வென்கொலோ வறிகிலந் தயியே
மங்கு நம்மொடு வருபவ னலனிவ னந்தோ
நங்க டொல்குலத் தலைவனா நாகற்கென் னுரைப்போம். ௧)

தத்தை யாகிய தத்தையந் தேமொழித் தையன்
மத்த யானேபோ லென்மக னெங்கெனின் மறுசொ
லெத்தி றத்தினுற் சொல்லுது மெனப்பல விரங்கி
யெய்த்து நின்றனர் * வசிக்கவோ ருபாயமு மில்லார். (௧)

குழைக்கு நோன்சிலை நாகனோ டிச்செயல் கூறி
யழைத்து வந்தன மெனிலவ னெத்திறத் தானும்

பிழைக்கு மாநியம் மவனெனத் துணிந்தனர் பெயர்ந்தார்
தழைத்த லைப்புலா னுறம்வாய்ச் செய்யகட் சுவார். (கஉக)

'அன்ன காலையி லாயிரங் கதிர்ச்சுட ரரசன்
மன்னுதிண்ணன் பப்புறத் துலகெலாம் வழங்கப்
பன்னு வேமெனப் போதல்போற் குடதிசைப் பரராசர்
சென்னி வான்றொடு மலைமறைந் தானிருள் செறியு. (கஉஉ)

அரவு மிழ்ந்தசெம் மணிக்கண் மிமைத்தவி னலரி
யினாதி னாக்கடன் மூழ்கியங் கங்குலங் கில்லை
யிருள்கெ டச்சுடர் விரிதரு விலைவரம் பில்லா
வுருவ மாமணி பலவுள விடத்திர வுண்டோ. (கஉங)

அண்ண லைக்கொடு விலங்கினங் குறுகுத லஞ்சி
வண்ணு திக்கணை தொடுத்தகூன் வில்லொடு மறந்துங்
கண்ணி மைத்தில னாகியே வைகறை காறு
மண்ணை மூப்புலா தோளனின் றுனிறை மருங்கு. (கஉச)

அன்பு ரன்பினுக் ககப்படு பேரரு ளாழிக்
கின்ப லூன்றிரு வமுதமாக் கியவுளத் தெண்ணி
வன்பெ ருஞ்சிலைத் தடக்கையான் வைகறைப் போது
பொன்ப ரந்தொளிர் மாஸ்வரைச் சாரலிற் போந்தான். ()

வீட்ட வாவுடை யார்க்கரு டருமொரு விமல
ஊட்ட மாகிய தான்கொள்புன் னுற்றிடு நம்பி
வேட்ட மாடுதல் காணிய விரும்பிவந் தென்னக்
தோட்ட வார்திறைக் கடலெழந் தான்குடர்க் கோமான். ()

கலிவிருத்தம்.

பொங்கு வெஞ்சினப் புண்கமழ் வாளுகிர்க்

இங்க மன்னுன் செயனிற்கு மற்றினிக்

கங்கை வார்சடைக் கண்ணுத ருண்முத
றங்கு நெஞ்சத் தவனிசெயல் சாற்றுவாம். (௧௨௭)

அருளு மானப் பொறையு மறிவொடு
தெருளு நோன்புஞ் சிவனிடத் தன்பினோ
டிருளிற் றீரவா வின்மையுங் கல்வியு
மருளின் மெய்ம்மையு மாணுரு வாயினான். (௧௨௮)

வெறுப்பில் சந்தன மெய்யெலாம் பூசிரின்
றிதப்ப வில்ப மியற்றநர் தங்கணங்
கறுத்தெ முந்தெதிர் காயழற் பெய்துதுள்
புறுத்து வார்கணு மொத்த வுளத்தினான். (௧௨௯)

நீடுங் கார்க்குழ னீளரி வான்வீழி
வாடுஞ் சிற்றிடை மாதர்கள் புல்லினு
நாடுந் தன்னுளந் தாயென நண்ணுவா
னோடும் பொன்னு மொருநிகர் நோக்குவான். (௧௩௦)

ஈச னார்தம் மிணையடித் தாமரைப்
பூசை செய்தொழி லாப்பூண்டு செய்திடு
மாசை மேல்கொண் டருமனத் தான்சிவ
கோச னென்னுங் குணப்பெருங் குன்றனான். (௧௩௧)

இரவி வந்தெழு முன்ன மெழுந்துபோய்
முரிதி லாப்புனன் மூழ்கி விதிருறை
வினாசெய் போதொடு மென்புன லுங்கொடு
புரிச டைப்பிசாற் பூசிப்ப வெய்தினான். (௧௩௨)

தலைமி சைத்திரு மஞ்சளந் தாங்குபு
மலர்பெய் கூடையு மேந்துபு வல்வினை

விலகு மண்ணறன் னுமம் விளம்புபு
புலக னையன் நிருமுன்பு போயினான். (கக௩)

தேன்கு லத்தொடு செவ்வழி வண்டுளர்
காண்குழிக்கையங் கண்ணியன் முன்பெலா
முன்கி டத்தல்கண் டுள்ள நடுங்கியே
தான்கு தித்தய லோடினன் னுழ்விலான. (கக௪)
தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

மேவார்வந் தடிபணியும் விண்ணோர்கண் முடிமணிக
னோவாது கிடந்தொளிநு முடையபிரான் நிருமுன்ன
ராவாழிக் கொடும்பாவ மார்செய்தா ரிதுசெய்யத்
தேவாதி தேவனார் திருவுள்ள மிசைந்தாரோ. (கக௫)

கொல்லாமை யறியாமைக் குணமாகக் கொண்டொழுகும்
பொல்லாத சிலைவேடப் புலைஞரே யிதுசெய்வா
ரொல்லாத செயலிதையன் புடையோர்கள் கண்டக்கா
னில்லாம லிறந்திடுவர் நிற்கின்றேன் கொடுவிலையேன். ()
என்றுடல பலகூறி யிணையிலா னமுதிரங்கிக்
கன்றுமிடற் றிறைபூசா காலமிகத் தாழ்க்கா
னின்றதனும் பயனென்னே யெனநினைந்து புலவெல்லாந்
துன்றுமல காலகலத் துடைத்தாப்பி நீர்தெளித்தான். ()

பின்னரடைந் தலைபுரட்டும் பெருந்தீர்த்தம் படிந்தாடி
ச், சொன்னமறை மந்திரத்தாத் னாய்தன்மை கடிந்ததற்பி
ன், மன்னுமுருத் திரசமக நமகத்தால் வானவர்கோன்,
சென்னியிசைப்புனலாட்டித்திருமலர்கொண்டருச்சித்தான்.
முன்னர்நின்று கைதலைமேன் முகிழ்த்திருகண் ணீர்ப்பாயத்
துன்னியமெய்ம் மயிர்பொடிப்பச்சுடுதழல்வாய்ப் பட்டவரக்

கென்னமன நனியுருகி யிளகமிக நாத்தழும்ப
மன்னுமன னொடுசாமீ மறைக்கீதம் பாடினான். (கசு.க)

பற்பலகால் வலஞ்செய்து பணிந்தரிது நீங்கிப்போய்ச்
சிற்பரனா ரடிமறவாச் சிந்தையன்றன் னிடத்தடைந்தான்
முற்பகல்வே டர்கனோற்ற முழுநோன்பா லவதரித்த
விற்படுகார் மழையன்ன விடலைசெயல் விளம்புவாம். (கசு.௦)

அறுகீர்க்கழிநெடிடையாகிரியவிருத்தம்.

எழுவினங் கவற்று தோளா னேறுகாற் பன்றி செல்லும்
வழியறிந் தொளிரின் றெய்து மான்றுயி லிடன றிந்து
குழைகெடுஞ் சிலையிற் பூட்டு கோலுட லுருவ வெய்து [ன்,
முழுவலன் புடையான் முன்போ லுறுசுவை யமுதமைத்தா
யின்புகோற் றேனி ரம்பப் பெய்துகொண் டிறைப சிக்கு
மென்பதாற் றுன்றொ டுத்த வேவென விராவி னோடி
முன்புபோற் பூசை முற்றி முனிவிலின் னமுத ருத்தி
யன்பினாற் கடலி னன்னா னருகுநீங் காது நின்றான். (கசு.௨)

அந்தவே லையில்வில் லோரா லரும்பெறற் புதல்வன்
செய்தி, தந்தையுந் தாயுங் கேட்டுத் தணிப்பருங் கலுழ்ச்சி
கொண்டு, வந்துபற் பலதி றத்தால் வசிப்பவும் வசமா கா
னாச், சிந்தைநொந் தினியென் னென்று சென்றனர் மகனிற்
நீர்ந்தே. (கசு.௩)

அன்னவ ரடைந்த வாறு மகன்றது மறியா தண்ண, ம
ன்னொடு பிணித்த நெஞ்சிற் சுவரர்கோன் பகற்போ தெல்
லாங், கொன்னவில் விஸங்கி னீட்டங் கொன்றிறைக் குழு த
ருத்தித், துன்னிருட் காலந் துஞ்சான் றெண்டுசெய் தொழு
நா நித்ப, (கசு.௪)

வழுவறு முனியும் வந்து வைகலுந் திருமு னூன்கண்
டமுதமு திரங்கி யேங்கி யகற்றுபு புனிதஞ் செய்து
'மழவிடையவற்பூ சித்து மனந்துயர்க் கடலி னாழ்த்தி
யொழுகிட மற்ற வன்பா லுறுதய ரொழித்தல் வேண்டி.

கங்குலைந் தாவ தனகண் கனவிடைத் திருக்கா ளத்திச்
சங்கரன் வந்து சொல்லுந் தவத்துறை பயின்ற மேலோ
யிங்குநீ நம்முன் கண்ட திறைச்சியென் நினையல் வாழி
யங்குது நாம ருந்து மரும்பெற லெழுதங் கண்டாய். (கச்சு)

அதுநமக் கிடுவோன செப்தி யறைகுது மம்ம தெய்வ
நுதிபல படிந்து நோற்று நவையிறு னங்கள் செய்தும்
விதிபுறங் கண்டு பெற்ற மெல்லெழின் மகன்மேற் ருய்க்குப்
புதியவன் பெனைத்த னைத்தப் பண்ணியற் கெனமே லன்பு.

மற்றவன் செருப்புக் காலான் மணங்கமழ் நமது செளனி
யுற்றபூ மாற்றுங் காலைத் துடமபெலா மயிர்பொ டிப்பச்
சிற்றிள மகன்பூங் கையாற் திருமுலை வருடப் பட்ட
பெற்றதா யென்ன நெஞ்சம் பெரிதுரு குதுமா லன்ப. (1)

ஐந்தடர் முனிவ நம்மே லவனுமிழ் கினற தியாற்றட்
டந்தநீ ராயி னன்றே தாழ்சடை முனிவ ராட்டு
நந்துமந் திரகன் னீரி னனியினி தெனலா முண்ணின்
ஹந்திமே லெழுந்து பொங்கி யொழுகிய பேரன் பாமால்.
'வள்ளுகி ருமுலை நோன்றான் மாதவக் கிழவன் முன்னே
ரொள்ளிய வாழ்த்து நாம மொராயிரமுலாத்துச் சாத்துங்
கள்ளவிழ் மலரி னன்னான் கழுத்துற வளைந்து சூட்டு
'மென்னாறு மயிர்கள் சூழ்ந்த வீர்ம்மலொமக்குகல். (கரு0)

இந்திரன் முதலோர் செம்பொ னெரிமணிக் கலத்தி
லேந்து, மந்தர வரையி னாழி மதித்தவா ரமுத மெல்லா,
முந்துதன் வராய்ப்பெய் தாய்ந்த முழுச்சுவைச் சூட்டி றைச்
சி, * வெந்திற றந்த பின்னர் வேம்பொடு கடுவு மான, ()

வசுத விலாவ றத்தோ யெமக்கவ னெம்மு னின்ற, மா
சில்பே ரஸி னோடு வாய்திறந்துரைக்குஞ் சொற்போ, லா
சக லறிவின் மிக்க வைம்புலப் பகைவர் பாடுங், காசுற சாம
வேத கானமு யினிய தனறே. (கருஉ)

அவனமன நமக்குக் கோயி லவனுரை பலவு † மோத்தா
மவனமுய றொழில்க னெல்லா மறத்தொழி லைய மில்லை
யவனியல் காட்டு கின்ற மன்பரீ நாளை யேவந்
தவனறி யாத வண்ண மயலொளித் திருத்தி யென்றான். ()

இன்னணம் பலவுங் கூறி யினித்துய ரொழிதி யென்று,
பொன்னிறம் பழுத்த கொன்றைப் புதுறறுங் கண்ணி வேய்
ந்த, சென்னியந் தணன்ம றைந்தான் சிவகோச முனியெ
ழுந்து, முன்னவன் கருணை யாற்சொன் மொழிநின்ந் ததிச
யித்தே. (கருச)

ஞாயிறு குணது குன்ற நண்ணுதன் முன்னே மபோய்
ப், பாயலை முகரி நன்னீர்ப் படிந்துநித் தியநி ரப்பி, யா
யிரம் பெயரி னுன்ற னருச்சுனை முடித்து மற்றத், தூயநல்
லிலிங்கத்தின்பின் றோன்றிடா தொளித்தி ருந்தான். (கருரு)

* வெந்திறல்-அன்மொழித்தொகை. தின்னன் என்னும்
பொருட்டு. முன்னர் மதவலி என்றதும் இது.

† ஒத்து-வேதம்.

முனிவரு முன்னம் வேட்ட முன்னுபு சென்ற வென்றிக்
ஞனிசிலை மறவர்த் தாங்கும் கோமகன் வேட்ட மாடிப்
புனிதனுக் கழுதம் கொண்டு பொருக்கென மீண்டா னங்கட்
பனிதரு துன்பங் காட்டும் பற்பல நிமித்தம் கண்டான். ()

வழியிடை நிமித்த மென்ன மற்றியான் கண்ட வெல்
லாம், பழிபடு நிமித்த மென்னை பாவஞ்சேர் குருதி காட்
டுங், கழிசுவை யமுத முத்தங் கன்மணி யுயிரெ னக்கா,
மழகனெம் பெருமா னென்னுற் றனன்கொலோ வறித
தேற்றேன். (கரு௭)

எனமனங் கலங்கி யொய்யென் றெறுழ்வலிக் காளை
செல்லச், சினவிடை வலனு யர்த்த செக்கரீஞ் சடைது தற்
கட், புனிதன்மற் றவனன் பெல்லாம் புண்ணிய முனிக்குக்
காட்ட, நினைபுதன் வலக்கண் செம்புண் ணீருற நின்றான்
கண்டான். (கரு௮)

காண்டலும் வாய்மீர் சித்தக் கையிலுன் சிதற வம்புங்
கோண்டரு சிலையும் வீழக் குஞ்சிப்பூ விறைய வாட்டு
நாண்டொட ரற்ற காலே நாடகப் பாவை போலத் [ன்.
துண்டரு தடந்தோட் காளை துண்ணென நிலத்து வீழ்ந்தா
நெடும்பொழு துள்ளு யிர்ப்பு நின்றயி ருலந்தா ரென்னக்
கிடந்துபின் கையா நெய்தக் கெடுநினை வடைந்தெ மூந்தே
யொடுங்கனி றயரா னெஞ்ச முண்ணப்பட்டுருமே றண்ட
மடங்கலே நென்ன நம்பி வாய்விட்டான் கண்ணீர் வார. ()

முழுவலித் தடக்கை யாற்றன் முகமெனங் குருதி
பொங்கி, யொழுதிய ஆடித்துக் கொண்டா னுறுகண்ணீர்

வெள்ளம் போர்த்த, வெழில்கனி மார்பு வீங்க வெற்றினுன்
றலைபி ளக்கக், கழிதுயர்க் கடலி னுழந்தான் கல்லொடு யுமா
தி னாலை. (ககக)

ஒடுவன் மீள்வன் வீழ்வ னுருள்குவ னெழுந்து வீம்ம
னீடுவ னந்தோ வென்ப னெட்டுயிர்ப் பெறிவ னெஞ்சம் [ன்
வாடுவன் பொங்கிப் பொங்கி வாய்விட்டு முகத்தைக் கையா
முடுவ னமுவுன் கைகண் மோதுவன் கற்க ளோடே. (ககஉ)

எவ்வுமி லெந்தை யார்க்கிங் கிதுவந்த தெனக்கொன்றா
வெவ்வலி யழற்சீற் றத்து வேட்டுவ ரானோ வன்றி
யீவ்வரை விலங்கி னானோ யாதென வறித நேற்றே
னவ்வுறு தெவ்வைக் காணி ளாவிசுட் டுண்கி லேனோ. ()

மலையிடை யெனக்கு வாய்த்த மாகத மணியே செம்பொ
னிலகொளிக் குன்றே யெந்தா யெம்பிரா னின்கண் புண்ணீர்
கலுழ்தரற் கென்னை கொல்லோ காரணந் திருவாய் சற்று
மலர்கிலை யென்கொ லென்ற னாவிசோர்ந் தருகு சென்றான்.

கையினிற் றடைத்தான் பஸ்காற் காலுத றவிரா தாக
வைபனைத் தழுவிக் கொண்டா னலறினா னெடும்போ தெல்
பையென விடுத்துப் பின்பு பச்சிலை மருந்து தந்து [லாம்
பெய்யினோய் தீரு மென்று பெயர்ந்தனன் மருந்து கொய்ய.

கானேலாம் புருந்து சென்று கண்டன வெல்லாங் கொய்து
கூணுலாஞ் சிலைக்கை வேடர் கோமகன் றனைவிற் போந்து
னேனிலாற் காய்த்த தேவின் விழியிடைப் பெய்தான் கோரி
தானின்த வண்ணம் கண்டான் றலையன்ப னாவிசோர்ந்தான்

யானினி யிதற்கென் செய்வே னெனவெண்ணி நிற்ப ளுனக்
கூனிடல் வேண்டு மென்னு முராகண்டு தன்கண் வாங்கி
வானவன் தடங்க ணிட்டான் மாறுமென் றளும்வ லித்துக்
கானவர் பெருமான் தன்கண் கணையினு விடத்திட் டானால்.

இடத்ததன் கண்ணை யண்ண லிறைகண்ணி லப்பச்
சோரி, மடந்தையோர் பங்கனாங்கே மாற்றினு னதனைக் க
ண்டா, னடங்கரு மகிழ்ச்சி யென்னு மாழ்கட லதனுட் டா
ழ்த்து, முடங்குளை மடங்க ளெனான் முழவுத்தோள் கொட்
டியார்த்தான். (௧௪௮)

ஓடினான் திசைக ளெல்லா முடம்பெலாங் குறுங்க கக்கான்
பாடினான் வாயில் வந்த படியெலாங் கைகள் கொட்டி.
பாடினான் றள்ளித் துள்ளி யாரவா ரித்தா னின் ற
நாடினான் செய்த செய்கை கன்றகன மெனவி யந்தான். ()

இன்னண முவகை வெள்ளத் திடையவ னுலாவும் வேலை
முன்னவன் பின்னு மன்னான் முதிர்ந்தபே ரன்பு காட்டச்
செந்திறக் குருதி மற்றைத் திருவிழி யிலுஞ்சோர் வித்தா
னன்னது மைந்த னா்வ வார்கலி குடித்த தன்றே. (௧௪௯)

எரிநீர யத்து னின் று மேறுபு துறக்கம் புக்கா
னெருவன்மற் றதனுட் பின் னும் வீழ்ந்தென வுவகை மாநிக்
கரையிலாத் துன்ப வெள்ளக் கடலினு ளமுந்தி யேங்கினு.
வரைபுரை தோளான் பின்னு மருக்துடை மையிற்றெளிந்தா

இன்னுமோர் கண்ணெ ளுக்குண் டாதவி வித்தஞ்சே
னென், தன்னது களைந்த காலை னுயர்கண் ணறித்த கை
த்; தன்னொரு செருப்புக் காலைத் தம்பிரான் கண்ணி னான்

நிப், பின்னடு கணைகண் வைத்தான் பிரானது பொறுக்க
லாற்றான். (கள௨)

மறைமொழி பிறந்த தம்வாய் மலர்திறந் தருட்பே ரா
ழி, யிறைவர் * கண்ணப்ப திற்க வெனமுக்கான மொழிந்து
கொண்டே, கறையணற் கங்க ணத்த கையினுற் பிடித்தார்
செங்கை, புறநறைப் பொஸம்பூ மாரி யும்பர்மண் புதையப்
பெய்தார். (கள௩)

ருன்றவர் பெருமான் கையிற் கூர்ங்கணை விட்டெ நிற் து
கன்றிள மடமா னேந்துங் கண்ணுத லடிப்புக் கஞ்சந்
தன்றலை யிசைபு னைந்தான் சைவவை திகனி றம்பூ
தொன்றிய லுளத்த னாகி யொருதனி முதல்வந் ருழ்ந்தான்.

*கண்ணப்பதற்கவென முக்கானமொழிந்துகொண்டே
கரம்பற்றியருளினமை, கடைச்சங்கத்துத் தலைமைப்புலவ
ராகிய ஈக்கிரதேவராயனார் திருக்கண்ணப்பதேவர்திருமற
த்துள், “நின்றுகண் ணப்ப நின்றுகண் ணப்பவென்—என
புடைந் தோன்ற னின்றுகண் ணப்பவென்—நின்னுரை யத
னொடு மெழிற்சிவ லிங்கம்—தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க்
கையா—என்னவன் தன்கையம் பொருமகப் படப்பிடித்—
தருளின னருளனும்—வீண்மிசை வானவர் — மலர்மழை
பொழிந்தனர் வகையொலி படகம் — துத்துபி கறங்கின
தொக்கி முகிவரு—மேத்தின நின்னிசை வல்லே—சிவக
தி பெற்றனன் திருக்கண் ணப்பனே” என அருளியவாற்
ருளும் உணர்க.

மைதிகழ் மணிமிடற்று வார்சடை யெம்பி ரானக்
 ஊகீதவ யிலாரா மிக்க கருணையங் கண்ணு னோக்கி
 மெய்தழ னடுவ ணின் ற விரிவற மனமொ டுக்கிச் [ன்.
 செய்தவர் தமக்குங் கிட்டாத் திருவுருக் கலந்து கொண்டா

அற்றைநான் முதலா வைய மண்ணல்கண் ணப்ப வென்று
 சொற்றதே பெயராச்சொல்லுஞ் சுடர்மதிக் காத்தம்வேடர்
 சிற்றிடை நலார்மு கத்தைத் திங்களென் றொழுக்குந் தெண்
 னீ, ருற்றரு விகளாய்த் தாழு முயர்மலை காவ ஸற்கே. ()

கலித்துறை.

என்னத் திங்கள் வேணி மறைத்த விறைவான்றோய்
 சென்னிக் குன்றம் வாழ்நர்கள் கோமான் செயல்கூற
 மன்னுட் களிகொண் டைய னடித்தா மனாகுடிப்
 பன்னற் கினிய தோர்கதை யின் னும் பகர்கென்றான். (களஎ)

கலிவிருத்தம்.

தீதற ஷுலாத்தனஞ் சிலைவல் கண்ணப்பன்
 காதைநக் கீரனார் கதைவி னம்புதும்
 யாதவ மன்னமர்ந் தினிது கேளென
 மாதவ வடிவருள் யள்ளல் கூறுவான். (களஅ)

கண்ணப்பச்சருக்க முற்றிற்று.

சூகத்திருவிருத்தம்-கருதி.

பொத்தப்பிநாட்டிலே, உடுப்பூரிலே, வேடர்களுக்கரசு
 னாக நாகனென்பவனொருவனிருந்தான். அவன் தந்தையி
 ன்னு மனைவியோடு வாழ்க்திருக்குகாளிலே, புத்தியம்பேறி

ன்மையால் நற்கதியின்றென மனைவியோடுவருந்தி, அது காரணமாக, குறிஞ்சிநிலத்திற்குரிமைபூண்டு தமது வழிபடு தெய்வமாய்விளங்கும் முருகக்கடவுளுக்கு இயைந்த ஆலய மொன்றியற்றி, நித்தியநைமித்திகங்களை நியமித்து, மயில்களையும் சேவல்களையும்விடுத்து, திருவிழாச்செய்வித்து,*வே ணன்மேற் தன்னதங்கொள்விக்க; முருகக்கடவுள் அவனிடத் தேதோன்றி, “அன்போடுசெய்த இச்சிறப்பிற்கு மகிழ்ந் தேம்; உலகமெல்லாம்புகழும் ஜாபுத்திரனைத்தருவேம்.” எனிறதக்கிரகித்து, மறைந்தருளினார். அதுகேட்டநாகன் மனைவியோடு நனிமகிழ்ந்து, அவ்வேலனுக்கும் சுற்றத்தாருக் கும் மிகுசிறப்பியற்றி வாழ்ந்திருந்தனன். அந்நாளிலே, அக் கடவுளருளியபடி ஒரு அரியபுதல்வருதிக்க; நாகன் தத்தை போடு சாலவுவந்து, முருகக்கடவுளுக்கு விசேஷ பூசையாதி நடத்துவித்தனன். அப்பொழுது நகரமுழுமையும் எண்ணெ யாட்டணிகமழத் தத்தையென்பவள் அப்புதல்வருக்கு வாச லீராட்டி, முலைப்பால்பெய்து நில்லத்தேய்த்து துதற்பொட் டணிந்து, பாலூட்டி, அலங்கரித்துக்கொடுக்க; நாகன் கை யிலேதாங்கி, தின்னென இருந்தமையால் அப்புதல்வருக் குத் தின்னெனத் திருநாமத்தரித்தனன்.

திண்ணனார் தொட்டிதுதைத்து தவழ்ந்து, குதகடை யுயின்ற, தெருவிலே செறதேருருட்டிவினாயாடியும், சிறிய வில்லம்புகைக்கொண்டு, சிறுர்களோடு காட்டிற்புருந்து, மாள் புலி கரடி முதலிய விலங்கின்குட்டிகளுள்ளே சிலவ. த்தையெய்தும், சிலவற்றைக்கைக்கொண்டுவளர்த்தும், வள

*வேலன் - வேல்கொண்டுதிரியும் வெறியாட்டாளன்.

ர்த்துவந்தனர். அக்காலத்திலே, நாகன் வில்வித்தைதற்பிற்
 குழ் பருவம்வரக்கண்டு, அத்தேசத்து வேடர்களை யெல்லாம்
 ஈழைப்பித்து, வில்விழாநடாத்தி, பூர்வாசிரியனுக்கு வேண்
 டியவைகளை வெறுக்கக்கொடுத்து, “இவ்விளைபோலுக்கு
 வில்வித்தையை அனபோடு கற்பிக்கவேண்டும்.” எனப்பிரா
 ர்த்திக்க; அவன் கல்சமூகர்த்தத்திலே, கிரமப்படி கற்கினை
 பிடிப்பித்தான். தின்னனார் பிடித்தவுடனே வில்வித்தைய
 னைத்து நிரம்பி, “வில்விஜயனே வேடர்களுத்தி லவநரித்தா
 னே!” என்ற யாவருங்கூறும்படி அதிவல்லவாசிரியருக்
 க; நாகன் இளவேட்டஞ் செய்விக்கவிரும்பி, அதனை இடை
 பூரின்னி முடித்தம்பொருட்டு வனதேவதைகளுக்குப் பவி
 கொடுக்கவேண்டுமெனக்கருதி, வேடர்களோடு வனத்தை
 யடைத்து, கிராடி பூக்கொய்துசென்று, அவ்வனதேவதைக
 ளிருக்கும் ஆலமாத்தை யலங்கரிப்பித்து பூசைசெய்வித்து,
 குங்குவிவதுபத்தைக் கானகமுமுமைபுன் கமழ்வித்து, க
 டாக்களைப்பலியீர்த்து, பிரசாதம்பெற்று உடுப்பூரையடை
 த்தான்.

மற்றைநாளிலே, மைந்தரையழைத்து, “ஐயனே, இன்
 றமுதலாக நீயே-மறவர்களுக்குத் தலைவனாகி, பகைவர்கா
 யழித்து அவர்நிலங்கனர்த்து, வெற்றிபெற்று, பெரிதுவாழ்
 ளாயாக.” எனருகிர்வதித்து, வழிவழிவந்த வெற்றிக்கினை
 வைக்கக்கொடுத்து, கழிபெருங்குதலால் தோன்றுமழை
 த்தழவி, “கமது முருதங்கடவுளது திருவருளே தலைவாந்
 தென்று இளவேட்டம் காய்த்துவருக.” எனவிடைபலித்து;
 தின்னனார் தந்தையவனாகி நாயப்புவலித்தான். அவர்

எடுத்துப்புல்லி, மூலைப்பாஸ்சோர, கெஞ்சுக்குழைய, உசசி
மோர்த்து, “மகனே, நீ கடுங்காட்டிலே துழையாமல் தண்
ணிய சோலைவழியாகவேசென்று வேட்டமாடி முட்டீறதும்
திரும்புக.” என்று கெற்றியிலே விழுதி தரித்தனர். திண்ணனார் மீண்டு
ம்வணங்கி, அதுமதிபெற்றுநீங்கி, கச்சிறுக்கி, உடைவாரூங்
டைடி, வில்லம்புகைக்கொண்டு, வேடர்கள்புடைசூழ வேட்
டைதாய்களோடு காட்டையடைந்து, பலவினக்குகளும் ப
வினாமிடமறிந்து, வலைகட்டி பறைமுழக்கி, அவைகளை உள்
ளே துழைவித்து, காடுகளைவெட்டிச்சரித்து, பார்வை மிருக
ங்களினது ஓசையால் அவையணுகியவழி, மறைந்துநின்ற,
அம்புமுதலியவற்றிற்கொன்று, வேட்டைமுடித்து ஊரைய
டைந்தனர்.

இவ்வாறே பலகால்வேட்டமாடி, மாதாபிதாக்கள் மகி
ழ வாழுநாளிலே, ஒருநாள் ஒருநெடுங்காட்டிற்புகுந்து, வே
டர்களினின்று நீங்கி, தனித்துலாவி, மிகவும் இளைத்து, ஓர்
மாரிழலிலேதுயின்றனர். அவ்வேளையிலே, சிவபெருமான்
மெண்ணிறணிந்து புலித்தோலுடுத்து சடைமுடிபுனைந்த
கோலத்தோடு, அவரது கனவிலேதோன்றி, “மைந்தனே,
இம்மலையிலே, பொன்முகரியாற்றங்கரையிலே, கல்லாலி
ருடைத்தடியிலே, கருகிவலிங்கமுண்டு; அது தன்பமனைத்தை
புழித்து, பேரின்பத்தையளிக்கும்: நீசென்று அதைவண
கிஞ்ஞாயாக.” என்றுரைத்துமறைந்தருள; உடனே கன்வி
தித்து ஓர்சரியமடைந்து, திக்கெங்கும் கோக்கிநின்றார்.
அச்சமயத்திலே, ஓர்பன்றி வேடதாள்பூயினுலெழுந்து வநி

பையறுத்துக்கொண்டு அதிவேகமாக மலையிலே புருதற்குச் சென்றுதலையோக்கி, கடுங்கோபத்தோடு தூரத்திச்சென்று, ஆலவிருகடித்தடியிலே, சிவலிங்கத்தினருகே சென்றவுடன் மறைபக்கண்டு, அதிவிபப்புடையாராக, “அச்சோ! இப்ப ன்றி மறைந்தது தெரிந்தேயில்லை.” என்று குறித்துப்பார்க் குங்காள் எதிரோ சிவலிங்கமிருத்தலைக்கண்டனர்.

கண்டவுடனே சீகாளத்தியப்பாது திருவருட்பார்வையை இனிதுபெற்று, தரிசனவேதியினெதிர்ப்பட்ட இரும்பானது அவ்வுருவமாரிப் பொன்னுருவமாவதுபோல் மூர்குணங்கள்மாரி, அக்கடவுளிடத்துவைத்த அன்பேபுருவமாயினர். செடுங்காலம் பிரிந்திருத்துவந்த தன்ருழந்தைபக்கண்ட தாயைப்போலத் தாழாமல்வினாந்தோடி, தோள்களமுத்தத்தழுவி, மோந்து முத்தமிட்டார். அழலடைப்பட்ட மெழுகுபோல செஞ்செங்குருக, கண்ணீர்சொரிய, உரோமஞ்சங்கொள்ள நின்ற, “குருடன்கையிலகப்பட்ட தெய்வ மணிபோல இப்பெருமான் எனக்ககப்பட்டனர்.” என்று பேசாதத்தமடைத்து கிசித்தார். பின்பு “எத்தையே, பாண புலிமுதலிய விலங்குகள் திரியும் இக்காட்டிலே துணையுள்ள தரமல் ஓடிடர்கள்போலத் தனித்திருப்பதென்னே? நீர் அமுதுசெய்தற்கு இறைச்சி யாவர் கொண்டுவந்து கொடுப்பார், எமது ஊருக்கு வருவோர் தேன் தினைமா காய்களி மிழங்குமுதலியவைகளும், மான் முயல் பன்றிமுதலியவற்றின் மாமிசங்களும், பாணே கொண்டுவந்துகொடுப்பேன். கண்ட வேடர் துணையுண்டு. நீர் இங்கே தனித்திருத்தற்கு உன்மனக்குணியலின்று. தேவரீர் திருவுளமிரங்கி இப்பொ

முதே என்னோடு உடுப்பூருக்கு வருதல்வேண்டும்.” என்ற விண்ணப்பஞ்செய்தார். இவ்வாறுரைத்தும், இறைவர் “ஓன்றும் கட்டியாயிடாமையால், “இத்தெய்வகிராமணிக்கு இவ்விடத்திலிருத்தலே திருவுளம்போலும். சிறியேன் இப்பெருமானை நீங்குவனேல் உயிர்வாழ்வனோ! வாழேன்.” என்ற மொழிந்நு, உற்றுநோக்குங்கால், அப்பெருமான் முடியிலே அபிஷேகஞ்செய்து நறமணங்கமழமலர்களும் வில்வத்தளிரும் சூட்டியிருத்தல்கண்டு, இச்செய்கையே சீகரளத்தியப் பருக்குப் பிரீதியாகும். என்ற தெளிந்து, அப்பணியைக் கடைப்பிடித்தார்.

பின்பு “ஐயோ! பெரும்பகலாகியது. இறைவரோ மிகப்பசித்தார். இன்சுவையிறைச்சிகொண்டுவந்து இடல்வேண்டுமென்ற கீங்கினால் தியவிலங்குகள்வந்து யாதுவினைக்கு ‘மோ!’ எனகனியிரங்கி, ‘குன்றிடை எனக்குவாய்த்தருளமணிவிளக்கே, உமது தழற்பசிதணிப்ப மிகுசுவையிறைச்சிகொண்டு தாமதியாமல் ஒருகணத்திலவருவேன். விகாடிய விலங்குகள் வருமென்ற அஞ்சவேண்டா. வந்தால் என்னை லிரைய அழைப்பீராக.” என்றவிண்ணப்பஞ்செய்து, அரிதிவீங்கி, கன்றைவிட்டுப்பிரிந்த தலையீற்றுப்பசுப்போல அடிக்கடிதிரும்பிவின்ற, ஐயர்தனிமைக்கேங்கி, காட்டிற்புகுந்து, ஒர்புன்றியைக்கொன்ற தானேயேந்தி, பொன்முகரியின்தீரத்தைச்சார்ந்தனர். சார்ந்து, திக்கடைகோலினாலேதீயையுண்டாக்கி, அப்பன்றியைவதக்கி, வாளினாலரிந்து, இன்சுவையுண்டாய் செந்தகைகளைமெல்லாம் வேறெடுத்தி, அம்பிற்கோத்தி, பதமுறக்காய்ச்சி, வாயிலிட்டு, பல்லினாலே மெல்லமெல்

பைப் பழைமையதுக்கிப்பார்த்து, கைவயுடைய இறைச்சிகளை
யெல்லாம் தேக்கிலையினுற்றைக்கப்பட்ட கல்லியிலேவைத்
து; கழிசுவையில்லாதவற்றைப் புறத்திலே உயிழந்தார். அந்
ன்பின்னர் தளிக்கையும் மலர்க்கையுங்கொய்து தலையிற்செ
ருகி, திருமஞ்சனத்தை வாயிலேமுகந்து, ஒருகரத்திலே
அமுதிட்டகல்லையையும், மற்றொருகரத்திலே வில்லம்புக
ளையும் எடுத்துக்கொண்டு, “ஆகெட்டேன்! என்னுயிர்த்து
ணைவராகிய கடவுள் மிகுந்தபடியாலிளைத்தாரோ! கொடிய
விலங்குகளால் அச்சமுற்றாரோ!” எனப் பதைபதைத்து ஏ
ங்கி, குஞ்சுக்கு இரையைப்பூட்டத் தாமா மலோடும் பறவை
போல மனோகதியும் பின்னிடைச்சென்று, சந்திதியையடைந்
து சிவபெருமானது திருமுடியிலுள்ள பத்திரபுஷ்பங்களை
ச்செருப்புக்காலினாலேமாற்றி, வாயிலுள்ளகீரால் பிரானது
திருமேனியும் உள்ளமுங்குளிர அபிஷேகித்து, பத்திரபுஷ்
பங்களை முடிவகைந்து சூட்டி, திருவமுதையெதிரவைத்து,
இனியவார்த்தைபலசொல்லி ஊட்டி, பிரியாது அருகேகின்
தனர்.

அவ்வேளையிலே வேடர்கள் திண்ணனாகக் காளும்
க் மிகுதியும் அச்சமுடையராய்க் காடெல்லாந்தேடிவந்து,
அருகடைந்து, “ஐயனே, கீர் எங்களைக்கிங்கி இம்மகையைப்
படைத்ததென்ன? பாங்கள் ஏதேனும் பிழைசெய்ததா
டோ? சூரியன் உச்சிகடந்தான். பித்திருக்கின்றீர். இங்க
டைத்தது அறிகிலேம். பாங்கள் விவாயவார்த்துபற்றி மு
கியாது உடையருக.” என்றபலவார்த்தைத்தம் எதிரொ
துக்கியாரம்பாக்கவையுற்றது; “இங்கிருக்கும் இத்தெய்வ

ம் இவரிடத்திலே ஏறியிருக்கின்றதோ! யாதோ! உணரோம். இதை நமது தலைவருக்கு உரைப்போமாயின் அவர்கிந்து தக்கவகையிற்றவர்.” என்று துணிந்துசெல்ல; சூரியனும் அதைமயனமாயினான். திண்ணனார் சிவபெருமானைத் தீயவிலங்குகள் அணுகுமென்றஞ்சி அம்புதொடுத்த வில்லோடு மறத்தும் சின்னிமையாமல் நின்றகாத்து, வைகறையிலே திருவமுதமைக்கச்சிந்தித்து, மலைச்சாரலையடைந்தனர். இது நிகழ்.

அறிவு அருள் அடக்கம் சிவபத்திமுதலியவைகளே ஒரு ஷட்வெடுத்தாற்போன்றவரும், நல்வினை தீவினைகளால்வரும் இன்பத்துன்பங்களைச் சமமாக எண்ணுபவரும், சென்ற தரியமாதர்கள் வலித்துதழுவினும் தாயெனகாடுங் தபோ தனரும், திருக்காளத்தியப்பரைத் தினந்தோறும் சிவாகம விதிப்படி அருச்சிப்பவருமாகிய சிவகோசரியாரொன்பவர் பிராமமுகூர்த்தத்திலே, எழுந்துசென்று, பொன்முகியிலேண்டானஞ்செய்து, தலையிலே திருமஞ்சளமும், கரத்திலே பத்திரபூம்புமந்தாங்கி, சிவநாமத்தைபுச்சரித்துக்கொண்டு, சக்கிதியையடைந்து, அங்கே ஊன்கள் சிதறிக்கிடக்கக்க ண்டு, உள்ளம் நடுகடுங்கி, பக்கத்திலே குதித்தோடினார். பின்பு “தேவாதிதேவா திருமுன்னே அநுசிதமாகிய இங் கொடுஞ்செய்கையைக் கொலைத்தொழிலஞ்சாத வேட்டுவப் புலிகளுகே செய்திருப்பார். அவர் இதுசெய்யத் தேவப்பிரா ண் திருவுன்னமிசைந்தாரோ! இதை அன்புடைபுரங்கள் துண்டக்கால் உயிர்விடுவர். கொடுவினைபேன் அங்குக்கு செய்வாது உயிரேகொடுகின்றென்.” என்றவருத்தியான்.

பூஜாகாலந்தவற நின்றதனால் பாதுபயன்!" என்றவினை
ந்து, இறைச்சிகளைத் திருவலகிணாலேமாற்றி, கோமயங்
தெய்வம். மீண்டு, பொன்முகரியிலே ஸ்கானஞ்செய்துவந்
து, லேதமந்திரத்தினாலே சுத்திபுரிந்து, உருத்திர சமக கம
கத்தினால் அபிஷேகஞ்செய்து, பத்திரபூஷபங்களாலருச்ச
ணியியற்றி, திருமுன்னேநின்ற, கரங்களைச் சிரமேற்குவி
த்து, கண்களினின்றும் ஆகந்தபாஷ்பஞ்சொரிய, திருமேனி
யெங்கும் மயிர்பொடிப்ப, அக்கினியிற்பட்டமெழுபேரலை
மனம்உருகியிளக, காத்தழும்ப, கீதகடையுள்ளதாடிய சாம
வேதம்பாடி, பலமுறைபிரதக்ஷணஞ்செய்து கமஸ்கரித்து,
அரிதினீங்கி, தமதாச்சிரமத்தையடைந்தார்.

இப்பால் திண்ணனார் பன்றி, மான்முதலியமிருகங்
கள் பயிலுமிடமறிந்து, அம்பினாலேகொன்று, அவைகளின்
இறைச்சியை முன்போலப் பக்குவப்படுத்தி, தேக்கிலையி
ட்டு, கொம்புத்தேனைநிரம்பவிட்டுக்கலந்து, முன்போலவே
திருமஞ்சனமுதலியவைகொண்டு, இறைவர் பசித்திருப்பொ
ளாடிவந்து, பூசைசெய்து, இறைச்சிக்கலையைத் திருமுன்
னாவைத்து, "இந்த இறைச்சி முன் கொண்டு வந்ததுபோல
ன்று. இவை பன்றி முயல் மான் கலை மனா கடமைபெண்ப
வைகளின் இறைச்சி. இவைகளை அடியேனும் சுவைத்துப்
பார்த்திருக்கின்றேன். தெனுங்கலத்திருக்கின்றது. தித்திக
கும்." என்று சொல்லி உண்பித்து, அவர்பக்கத்திலே, விரியா
துவின்னார். அந்தவேளையிலே, முத்தாட்டென்றவேடர்களால்
இவர்செய்திவைக்கெள்ளியுற்ற ஊனுறக்கமின்றியிருந்தமூ
தரபிரதக்களிருவரும்போத்து, பற்பலபூபாஷங்களால்

ப்படுத்தவும் வசமாகாமைகண்டு, மனம்புழுங்கி, “இனிச்செய்வதுயாது” எனத்தியங்கிச்சென்றனர். திண்ணனார் அவர்களைடைந்ததுங் மீண்டுச்சென்றதும் அறியாதவராகி, கடவுளிடத்தேபிணித்த கருத்தோடு பகற்காலத்திலே யிருக்கிறார்களென்று ஊனையருத்தியும், இராக்காலத்திலே நித்திரையில்லாமல் அருகேநின்றும், தொண்டுசெய்துவர; சிவகோசமுனிவரும் தினந்தோறும்வந்து, திருமுன்னே ஊன்கிடக்கக்கண்டு அழுதுவருந்தி, அவற்றையகற்றிச் சுத்திசெய்து, ஈரகலிங்கப்பெருமானைப்பூசித்து, இவ்வறுசுதத்தை ஒழித்தருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்து, துக்கசாகரத்திலே மூழ்கியிருந்தனர்.

சிவகோசமுனிவர்இங்ஙனமிருக்க; காளத்திகாதர் இவர்துயரை பகற்றத் திருவுளங்கொண்டு ஐந்தாநாளிரவிலே, சொப்பனத்திலேதோன்றி, “அன்பனே, நீ கமதுமுன்னேகண்டது இறைச்சிவென்று வருந்தாதே: அது, நாம் விரும்பியருந்தும் பெறற்கரியவமுதமாகும்: அதையுண்பிப்பவனது செயலிக்கூறுகின்றேம்; கேட்பாயாக. அவன் கம்மிடத்துவைத்த அன்பு எவ்வளவென்னில், பஸ்தெய்வகதிகளில் மூழ்கியும், விரதங்களை யனுட்டித்தும்; தானங்களைப்பூரிக்கும், ஊழைக்கடந்து ஒர்புதல்வனைப்பெற்றதாய்க்கு அம்புதல்வன்மேல் எவ்வளவன்பிருக்குமோ அவ்வளவேயாகும். அவன் கமது திருமுடியிலுள்ள பூக்களைச் செருப்புக்காலால் மாற்றுகாலத்து, நாம் இளமகன்கையால் திருமுனைவருட்ப்பெற்ற மாதாவினது உன்னம்போஸப் பெரிதும் கொஞ்சமுருகுவேம். அவன் கம்மேலுமிழ்கின்றகீர் உள்ளிருந்துபெரு

சிய பேரனபாக இருத்தலால், ஆராய்ந்துபார்க்கின் அத
 ஆற்றினின்றும் கொண்டுவரப்பட்ட 'சீரன்'று; முனிவரபி
 ஷேஷிக்கும் மந்திரசீரினும் மிக இனிதென்றொல்லலாம்.
 அவன்முத்தை மிகவும் வளைத்துச்சூட்டும் மயிர்களொடு
 கலந்த மலர்கள், வியாக்கிரபாதமுனிவன முதலியோர் விதி
 ப்படியெடுத்த சகலதிரகாமங்களை யுரைத்தருச்சிக்கும் தே
 ன்விரிந்த மலரினும் மிகநல்லவாரும். அவன முன்னே தன்
 வாயிலிட்டு ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட முழுச்சுவையையும் இ
 னஞ்சூட்டியமுடைய இறைசுவைத் தந்தபின்பு, தேவந்
 தன் இரத்தினபாத்திரங்களிலே நிவேதித்த பாற்கடலமுத்
 துமே வேம்பும் விடமுமாயின. அவன எமக்குமுன்னே நின்
 ற பேரன்போடு வாய்திறந்துரைக்குஞ் சொற்கள்போல,
 விநியமுதிர்ந்த ஜிதேந்திரியர்களாலே பாடப்படும் சாமவே
 தகானமும் இனிப்பதனறு. அவன்மனம் நமக்குக்கோயிலா
 ரும். அவனுரைகளெல்லாம் வேதமாகும். அவன் செயல்க
 ளெல்லாம் அறச்செயல்களேயாகும். அவனியல்பைக் காட்
 டுகின்றோம். சீகரனைவந்து அவனறியாதவன்னும் அபலி
 ஷேஷித்திருப்பாயாக. இனித்துயரொழிக." என்றுகட்ட
 னிவிட்டு மறைந்தளிஞர். அதுகேட்ட முனிவர், சொப்பனு
 ளன்றைப சீங்கிச் சாக்கிராவஸ்தையைபடைத்து, காளத்
 திரகாதர் நமக்கருவிச்செய்த வார்த்தைகளை நின்றதுநின்ற
 து அநிசயித்த உஷ்ணகையினோபோய் பொன்முகரிநதியி
 லே ஸ்நானஞ்செய்து சித்தியகடிகையிபற்றி, அருச்சுனமு
 துத்த, சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப்பின்னே தோன்றுதலு
 ள்வித்திருந்தனர்.

இவர் வருதற்குமுன்னோசென்ற திண்ணனார் வேட்டையாடி இறைச்சியும் திருமஞ்சனமும் புஷ்பமும் மூன்று போல அழைத்துக்கொண்டு, அதிசீக்கிரமாகத் திரும்பிவரும் போது, பற்பல துர்ச்சகுனங்களைக்கண்டு, “இச்சகுனங்களெல்லாம் இரத்தங்காட்டுகின்றன. என்கண்மணிபோன்ற எம்பெருமானுக்கு யாது சம்பவித்ததோ! தெரியேன்” என்ற மனங்கலங்கி, அதிசீக்கிரமாக ஓடிவந்தார். அத்தருணத்திலே அருட்பெருமான் திண்ணனருடைய அனபுமுமுதையும் சிவகோசரிபாருக்குக்காட்டத் திருவுளங்கொண்டு, தமது வலக்கண்ணினமும் உதிரஞ்சோரியப் பண்ணினார். அதைத் தூரத்திலேநோக்கி விரைந்தோடிவந்து, உதிரஞ்சோரிதலைக்கண்டார். காணலும், வாயிலுள்ள திருமஞ்சனஞ்சிந்த, கையிலிருந்த இறைச்சிசெதம, அம்பும்விலும் புறத்தே விழ, தலைமயிரிலே செருகப்பட்ட புஷ்பங்கள் அகின்று சோர, ஆட்டுகின்ற கயிறு அற்றபொழுது வீழ்கின்ற நாடகப்பாவைபோலப் பதைபதைத்து, கிடைத்திலேவீழ்ந்தார். நெடுநோய் உள்ளாயிர்த்தவின்றி, இறந்தவர்போலக் கிடந்து, ஒருவாறுதெனின்தெழுந்து, பலமுறை கையினுலேதுடைத்த, உதிரமொழுதுதல் தவிராமெகண்டு, மீட்டும் வீழ்ந்து புரண்டெழுத்து, தமதுமுகமெல்லாம் உதிரஞ்சோரவும் மார்புவீங்கவும் கைகளாலடித்துக்கொண்டார். தலைபிளக்கவும் கைகளிதைபவும் கற்களோடுமோதினார். “எமதுபெருமானுக்கு இத்தீங்குவீகின்றது எனக்குப்பகைவர்களாகிய வேடுவர்களாலோ! அல்லது இம்மலையிற் சஞ்சரிக்கும் அந்நாமிருக்கங்களாலோ! தெனியேன். அப்பகைபைக்கான்பே

னாயின், உயிராக் கவராதுவிடுவேனோ! ” என்ற செருந்தா
 சம், ஓடிப்பார்த்தார். வேடர்களை யும் விஸங்குளை யும் கா
 னுமையால் வருந்தியீண்டார். “மலையிடையெஜாக்குவாய்த்
 த மாஜுதமணியே, உம்முடையகண்களில் உதிரஞ்சோர்த்தம்
 குக் கரணம் யாதோ? சிறிதும் திருவாய்மலர்த்தருளுகின்
 தீரில்லை! என்னைகொல்லோ!” என்ற தழுவிக்கொண்டு,
 காய்விட்டுப் பெரிதமமுதார். இவ்வண்ணம் செஞ்சோங்கழி
 த்து, பின்பு பச்சிலைமருந்து கொண்டு வந்து பிழிவோமாயின்
 இதுதீருமென்றுகருதி, காடுமுமுமையுந்திரித்து, கண்டஇ
 லைகளை யெல்லாம் பிடுங்கி, ஓடிவந்துபிழிந்தும், உதிரம்மில்
 லாமையையோக்கி, உயிர்சோர்த்து, “இனி யான் இத்தற்குயா
 துசெய்வேன்.” என்ற ஆலோசித்து வின்றார். நிற்க, “ஊனு
 க்கு ஊனிடல்வேண்டும்.” என்னும்பழமொழி உள்ளத்திலே
 தோன்றியது.

உடனே இனி யான் என்கண்ணையிடந்து அப்பினால்
 இறைவர்கண்ணிலிருந்துபாயும் இரத்தம் தடையடுமென்று
 தீர்மானித்து, தமதுகண்ணைக் கணையினாலேகளைத்து, இறை
 வர்கண்ணிலே அப்பினார். அப்பொழுதே அப்பெருமான்
 உதிரத்தையாற்றியருள; அதனைக்கண்டு, அடங்குதற்கரிய
 சந்தோஷசாகரத்திலமிழ்ந்திக் கூத்தாடினார். “என் செய்த
 செய்கை நன்றுகன்று.” எனவியந்தார். இப்படி சந்தோஷ
 சாகரத்திலே உலாவுஞ்சமயத்தில், அவரது முதிர்ந்தபே
 ரன்பைச் சிவகோசமுனிவருக்குப் பிள்ளைகாட்டுதற்குத்
 திருவுளங்கொண்டு, மற்ற ஓடக்கண்ணினின்றும் உதிரஞ்
 சோர்விக்க; அது திண்ணானுருடைய எல்லையிற்றந்த சந்தோ

ஷசாகரத்தை உறிஞ்சியது. அக்கினிரயத்துவீழ்ந்து நெடுங்
துன்பமுற்று நீங்கிச் சைவர்க்கஇன்பமுற்றோனொருவன் பிழ்
னும் அந்நிரயத்திலே வீழ்ந்தாற்போலத் திண்ணனார் உவ
கைமாறி, களாயில்லாததுன்பக்கடலிலேயழுந்தி ஏஓகி, ஒரு
வாமதெளிந்து, “மருந்தைக்கைகண்டேன் எனக்கு இன்
னுமொருகூண் இருக்கிறது; ஆதலால், இதற்கஞ்சேன்.” எ
ன்றுதுணிந்து, தம்முடையகண்ணைக் களைந்தகாலையில், சிவ
பெருமான் கண் இவ்விடத்திலிருக்கின்றது என்றுதெரிதற்
காக, ஒருசெருப்புக்காலை அப்பெருமான் கண்ணினருகே
ஊன்றிக்கொண்டு, அம்பைத் தமது கண்ணிலேவைத்தார்.

கிருபாசமுத்திரமாகியபெருமான் அதைச் சகிக்கலாற்
றுதவராகி, வேதாகமங்கள்தோன்றிய திருவாய்மலரைத்
திமந்து, “சில்லுகண்ணப்ப சில்லுகண்ணப்ப என்னன்புடை
த்தோன்றல் சில்லுகண்ணப்ப.” என்று முன்றுமுறை இனி
துமொழிந்துகொண்டே அவர்திருக்கரத்தைப் பிடித்துக்
கொண்டனர். பிரமாதிதேவர்கள் மண்புதையும்படி கற்ப
கப்பூமாரி பொழிந்தார்கள். திண்ணனார் கையிலிருந்த அம்
பையெறிந்துவிட்டு, சீகராத்நிராதருடைய திருவடித்தா
மலாகளைச் சிரசிலே சூட்டிக்கொண்டனர். சிவகோசமுனி
வரும் அத்தியந்த ஆச்சரியமுடையராகி, அம்முதல்வரை
வணங்கினார். அப்பெருமான் இருவினையொப்பும் மலையிபா
கமுமுடைய அவ்விருவர்களுக்கும் கிருபாநோக்கமளித்து,
அவர்களை அக்கினிமத்தியிலிருந்து அந்தக்கரணமொடுக்கிய
அருத்தவர்க்கும் பெறற்கரிய தமதுதிருவுருவத்திலே, களை
ந்துகொண்டார். அற்றைநாளமுதலாக ஆன்றோர் சிவபெ

ருமானருளியவாமே தின்னனாருக்குக் கண்ணப்பொனத் திருநாமம் வழங்குகின்றனர். என்று ஆறுகாளிலே முத்தி பெற்ற அந்நாயனார்சரித்திரத்தோடு சிவகோஷமுனிவர்சரித் திரத்தொடையும் உபதேசித்து, அவ்வரசர் வேண்டுகோளின் படியே, நக்கீரதேவர்சரித்திரத்தைக் கூறத்தொடங்கினார்.

த. த. ந. க். கீ. ர. ச். ச. ரு. க். க். ம்.

அறுசேர்க்கழிநெடிசடியாசிரியவிருத்தம்.

அமுதுறழ் தமிழொண் முத்த மையசந் தனமெல் வா சங், சுமங்குளிர் தென்ற லென்று கரையரும் பொருள்படா ம, லிமிழ்கடல் வரைப்பெ லாந்தோன் மென்பொருள் படு நா டெள்ளித், தமிழ்முதல் பிறக்கு நாடாய்த் தயங்குமாற் பாண்டி நாடு. (க)

மேற்படி வேறு.

தன்கால் சுமக்கு முறுப்பிலான் நன்னே வலரா வினை கலங்கிப், பொன்கா நிதலை முலைமடவார்ப் பொருத்து து ணையா மாநிலத்து, வன்கா றரியா துழல்வாரைத்தனியாந் சுமக்கு மலையைநடு, மின்கார் மழைதோய் முடிமலைய வில ங்க லுடைத்தத் திருநாடு.

(இதன்பொருள்.) தன்கால் சுமக்கும் உறுப்பிலான் நன்—தன்காலினும் சுமக்கப்பட்ட அனங்கனாகிய மன்மத னது,— ஏ அலரால் நிலைகலங்கி—பாணமாமியமலர்களாற் றமதுநிலைகலங்கிய சுந்தரமூர்த்திராயனாரை,—பொன் கா ல் நிதலை முலை மடவார்—பொன்னொளியைவிசுடின்றதேம

ஸ்படர்ந்த தனங்களை யுடைய பரவைநாச்சியார் சங்கிலிநாச்
சியாரென்னு மிருவரிடத்தும், — பொருத்து துணையா—
சேர்க்குந்தூதாக,—மாநிலத்து வன்கால் தரியாது உழல்
வானா—பெரியபூமியின்கண் வலியகால் தங்காமலுழன்றவ
ராகிய சிவபெருமானை,—தலையால் சுமக்கும் மலையைநரு
ம்—முடியினுற்சுமக்கின்ற கைலைமலையைப் பழிக்கும்,—மி
ன் கார் மழை தோய் முடி மலையிலங்கல்—மின்னலையுடை
ய கூரியமேகங்கள் படிபின்ற சிகரத்தையுடைய பொதியம
லையை,—அத்திருநாடு உடைத்து — அப்பாண்டிநாடுடைய
து. என்றவாறு.

காலென்பது தென்றலெனவும் பாதமெனவும், உறுப்
பிலானென்பது மன்மதெனனவும் அங்கமில்லாதவென
வும், ஏலராலென்பது பாணமாகியமலரெனவும் ஏவற்றொ
ழிலினரெனவும் பொருள்படக்கூறுதலிற் சிலேஷை. நிலை
கலங்கி வினைக்குறிப்புப்பெயர். பொன் ஒளியையுணர்த்தலி
ன்சூகுபெயர். நகுமலையிலங்கலென இயையும். தீவ்வாற
ன்றி மேருவைப்பழிப்பதெனப்பொருள்கொள்ளின், நிலை
கலங்கி என்பதை வினையெச்சமாகவும், பொருத்து என்ப
தை வலித்தல்விதாரமாகவுங்கொண்டு, உறுப்பிலான் ஏவ
ரால் நிலைகலங்கி மடவானாத் தமக்குப்பொருந்திய துணை
யாக்கொண்டு மாநிலத்துக் கால்தங்காமலுழலும் தேவர்க
ளைத் தலையாற்சுமக்கும் மேருமலையைநரும் மலையிலங்க
லெனமுடிக்க. உழல்வார் ஈரிடத்தும் காலமயக்கம். (௨)

வானோரமுதஞ் சாபத்தான் மண்ணிப்புனநா யொழு
கியது, தானோ நிலத்தி வியல்பாத்தன் தன்மை திரியா வர

ம்பெற்ற, மானீ ரோமற் றிதுவென்ன மதூங் குடிகொண்
டெஞ்ஞான்ற, மாநு தொழுகும் பொருளையாற் றரசு மு
டைத்தத் திருநாடு. (௩)

கவிநிலைத்துறை.

கறங்கு பன்மணி யருவியைத் துளியொடு கலந்து
நிறங்கொண் மாமணி சேணிடைச் சிதறிட நெடுங்கைப்
பிறங்கு வெண்பிறைக் கோட்டியா னைகண்மதப் பெருநீ
ரிறங்கு மாமுகத் தேற்பன குறிஞ்சியி னிடங்கள். (௪)

கொன்றை பூத்துழை தன்னிடங் கொண்டுகூர்ங் கோட்டு
வென்றி யேறுபெற் றண்டடைத் தாங்குபு வீயா
தென்றம் யாறுதன் றலைக்கொடு முக்கணம், மிறைபோற்
றுன்று பல்பகச் சேரிட மாய்முல்லை தோன்றும். (௫)

குழலி னோசையுந் தயிர்கடை யொலியுங்கோல் லேறு
தழுவு மார்ப்புமா னினாமணி யாவமுந் தண்ணென்
செழும் லர்க்கொன்றை படுகரும் பிசையும்வெஞ் சினத்த
மழவி டைக்குலம் வாய்விடு முழக்கமு மாறு. (௬)

போர்வி டைக்குல முயர்ந்தெழு புற்றுமண் சிதறக்
கூர்ம ரூப்பினம் குத்துபு துகளெழக் குளப்பா
லாரழற்சினத் தொடுநிலந் தொட்டியி லசைய
முரி வாய்விடு முழக்கம்விண் ணேற்றொடு முரணும். (௭)

அறுசீர்க்கழிகெடிவடியாசிரியவிருத்தம்.

தாமரை ருவனை யாம்பல் சங்குசை வலயீ னன்ன
மாமைவண் டரம்பை கன்னல் கமுகமென் றவைநி றைந்து

காமரு மருத மாதர் கவினுறப் பமைப்போ னவ்வத்[க்கும்
தோயின்மாதிரிகைவீஸ்ஸாந் தொகுத்ததோரிடத்தைவெழு
கலித்துறை.

அன்ன மந்நலா ரணிரடை கற்கவேட் டனையர்
பின்னு முன்றுமுன் றடிசிவந் தும்பெறு மையினுன்
மன்னு மெய்விளர்த் ததுபெற வனத்தினுட் பதும்
மென்னு மீதனத் திடையிருந் திருந்தவ யியற்றும். (க)

சுழனி யுட்புகுந் துறுவலிப் பகட்டினேர் கடவி
யுழுந் ரோதையால் வெரீலியெழுந் தும்பரிற் பறக்கு
மழகின மென்சிறை யோதிமத் தணிசிறை யடித்த
லொழுகு வாண்கங்கை வெண்டினா யெறிந்திட லொக்கும்.

சேல்க ணுண்டக டார்த்திய மென்சிறைச் செய்ய
கால வோதிமஞ் சிறுதிரை யசைக்குமென் கமலக்
கோல நான்மலர்ச் சேக்கையிற் பெடைதழீழிக் கொண்டு
சாலும் வண்டிசை கேட்டுறங் குவமலர்த் தடங்கள். (கக)

மாம லர்க்கணை யோன்சிலை யாயுயிர் வருத்து
திமை யின்பய னுறலென மள்ளாரற் செய்ய
காமர் திங்கரும் பாலைபா டப்படு கவ்வ
தாம யற்கணைற் போர்கடா விடுமொலி தாழ்க்கும். (கஉ)

பாழு முத்தியர் காற்கிணை யாயிழி பெய்தத்
தாழு லைத்தட மிடற்றொடு சிகர்த்துயர் தருக்குச்
சாழு ருக்குது மெனத்தெய்கின் காய்விழத் தாக்கிக்
காமர் நாகினம் சுழுகொடிய் பனவராற் கணங்கள். (கஉ)

வரைக னொப்பன போரொழுக் கியபுரி வரையி
னருவி யொப்பன சுற்றுபா கடுபுகை யவைகுழ்

கருமு கிற்குல மொப்பன தீங்கழைக் கரும்பின்
நிரள வற்றினைச் சூழ்த்தகா டொப்பன் செறித்து. (கச)

நிரந்த மஞ்சள்கள் வாழையின் குலைதொடு செடிய
வரம்புப பாளைவாய்க் கமுசெழிற் குலையினை யடுக்கு
முரிஞ்சு மற்றவை தெங்கினெண் குலையையங் வுயர்ந்த
குரும்பை செட்டினைத் தாழைதை வருமுகிற்குலத்தை.(கக)

கருந்தின் கோட்டன குவிமுனைச் செய்யகட் காரா
னிருந்தன் பன்மல ரிசஞ்செயுன் மேய்த்திடு யினைஞர்
பெருந்தன் மாம்பழ மெறிகரும் பின்ருணில் பிறங்கு
சுரும்புண் டாமரைத் தடத் துலீழ்ந் தனக்குழாக் தூக்கும்.
குளர்கொண் முத்தொடு முகையிற்செய் கிற்றிலிற் குழிசி
வளைபு மிப்பியுங் கொண்டனத் தூவிமேல் வயங்கு
மொனிகொள் செத்துகிர்ப் பாவையை யிருத்திமற் தள்ளங்
கனிகொள் பேதைய ராடுவ புண்ணியங் கானல். (கச)

ஒழுகு தீம்புனற் கொழுங்கய லொடுவரால் கொடுத்தக்
கழிபு துண்ணிடைக் கொடிச்சியர் கொடிச்சியர் கையிற்
பழுதி லின்கையைக் குறிஞ்சித்தேன் கடர்கெழு பசும்பொற்
குழைக டந்தகட் கடைச்சியர்கடைச்சியர் கொள்வார்.(கச)

முருத்தெ யிற்றிய ரெயிற்றியர் கருங்குழன்முல்லை
யரும்ப விழ்த்தபூ முடிப்பர்க ளணிமுலை யாரும்
பெருங்கு டத்தியர் குடத்தியர் பிறங்குகோங் கரும்பு
விரிந்த பூவினுட் பொற்றகள் பூசுவர் மெய்யில். (கக)

கொம்ப கொத்தகிற் நிலையுழந் தியர்க்குட் கொண்டு
பம்ப ரத்திய லாடவர் மனம்புடப் பந்த.

சம்ப ரத்திய முலைப்பரத் தியர்தளர் மருங்கு
ஸம்ப ரத்தியர் பரத்தியர் வினமுத்த மளப்பார். (௨௦)

இன்ன தன்மைப வளங்கெழு பாண்டிகா டென்னு
மன்ன மன்னவ டிருமுக மண்டல மாகி
மன்னும் விண்ணவர் பொன்னக ரத்தினை மறுக்கும்
பொன்னி னன்மணி மாமதின் மதுராயம் புரமே. (௨௧)

தேடி நான்முகன் செங்கண்மால் காண்கிலான் நிற்கள்
சூடி னானடி யார்மனத் தான்மறைத் தொகுதி
பாடி னானரு ளாலது பத்துகா லாட
ஸாடி னானதி லெலினதன் பெருமையா ரறைவார். (௨௨)

மொய்வம் பார்மலர் மிககனி போர்த்திசை முழுதுஞ்
செய்வன் டார்த்திட வொழுருதம் வைகைவின் செல்லு
ஈமவத் தாடொளிர் மணிசெய்பொன் மாடமா மதுரைத்
தெய்வஞ் சாத்திய பன்மலர் மாலைபிற் நிகழும். (௨௩)

நிலைபெ வர்த்தயல் செல்கலாத் தாரகை நிலையி
னிலி * வம்பல நிலையியல் காவகை பென்னென்
தலகில் விம்மித முறச்செயு மந்தரத் தகடு
தலைபு நின்கயர் கோபுரத் துறுசுடர்ச் சாலம். (௨௪)

அங்கண் மாடத்தின் மேற்பயின் மடந்தைய ரனம்வான்
கந்தை யங்கம ஸத்திரள் வகையலுண் கருதிப்
பெரங்கு மாசையிற் புகவதி லுறமன மிவைக
டங்க டொல்குல மன்மையிற் தனித்தனி யிநியும். (௨௫)

* வம்பலர் - புதியோர். † சாலம் - கூட்டம்.

மெலிது சுப்பினார் களிமயின் மாடத்தின் மேற்றற்
தலிபு கைப்பெரும் பாம்புகள் வைகலு நடுங்க
வுலவ லாலிரு சுடர்களு நனியுள முவந்து
மலிபொன் மாடத்திற் தமகதிர் வேறுறு வழங்கும். (௨௯)

விண்டொ டார்த்த † வே ரங்கடம் மேற்புறத் தாடும்
பண்ட ருங்குத லைப்பசங் கிளிகடம் பணைத்தோங்
டொண்டை வாயினர் விழைதலிற் பிடித்திடத் தொடரும்
வண்டில் பூங்கண்ணி விஞ்சையர் சூழ்தர வயங்கும். (௩௭)

விண்ண கட்டினைத் தொடுமுடி யேறுதல் வேட்ட
வெண்ணி தப்புறப் பறந்தரு கேசெல விளங்கு
மண்ணு றத்திய செம்மணி வேரமா மலரி
ஞெண்ணி தத்தனக் தேடழற் றுணுவை யொக்கும். (௨௮)

நெடிய வெண்கதை மாடத்தின் விரிந்தவெண் ணிலவுங்
கடவுள் வான்கங்கை வெள்ளமும் வேற்றுமை காணப்
படுக லாமையிற் கங்கைவேட் டெய்திய பரிதி
வடிவ மென்கிறைப் புட்களோ டன்னங்கண் மருளும். (௧)

இருவி சுப்புதோய் மாடமேற் சுருங்கையி விருந்து
திருவி ளங்குமா நகரணி பார்த்திடுஞ் செய்ய
வரிநெ டுங்கணர் தோட்கிளி கொத்தலின் வளர்த்த
வுருவி ளங்கமு கிஞ்சுனை செழும்பழ முதிர்க்கும். (௩௦)

இனைய வரம்பெரு வளம்பல சிறந்தவங் வினையி
னைக மாநகர் வெண்குடைச் செய்யகோ லரசன்

புனித வானவன் மலைக்கொளத் திங்களம் புத்தே
டனது தொல்குல விளக்கமோர் வழுதிபைந் தாரான்.(௩௯)
கலிவீருத்தம்.

நடுக்குஞ்சர தனமாமுடி நாகத்திறை வனவாழ்
வெடுக்குஞ்சர வணமைந்தனொ டிணவான்முகப் புகரா
முடுக்குஞ்சர மலையான்மலை யுறழ்தேர்பல வுடையான்
றெடுக்குஞ்சர மழையாற்பகை சுடுதீப்பல வவித்தான்.

(இதன்பொருள்.) குஞ்சம் அரதனம் நடு மா முடி—
கூட்டமாகிய அரதனங்களைப்பதித்த பெரியமுடியையுடைய,
—நாகத்து இறைவன வாழ்வு—விண்ணுலகத்திற்கிழைவ
னாகிய இந்திரனுடைய வாழ்வுகளனைத்தையும், — எடுக்கும்
சரவணமைந்தனொடு இணவான்—காத்தருளிய முருகக்க
டவுளோடு ஒப்பவன்,—முகம் புகர் ஆம் உடு குஞ்சரம் மலை
யான்—முகத்திலே புள்ளிகளாகிய நகைத்திரங்களை யுடைய
யானைமலையையுடையவன்,—மலை உறழ் பல தேர் உடையான்
—மலைகளை யொத்த பற்பலவாகிய தேர்களை யுடையவ
ன்,—தொடுக்கும் சரம் மழையால்—பிரயோகிக்கப்படுகின்
ற பாணங்களாகிய மழையினால்,—பல பகை சுடு தீ அவித்
தான்—பல பகைகளாகிய சுடுகின்றநெருப்பைத் தணித்த
வன். என்றவாறு.

நடு குஞ்ச அரதனமென்பது நடுக்குஞ்சரதனமெனயின்
றது. இறைவன என்புழி இறுதி அகரம் ஆறும்வேற்றமை
மைப் பன்மைபுருபு. (௩௨)

மேற்படி வேறு.
வலாயா கத்தான் வளர்தோ ளான்செவ்
வலாயா கத்தான் மதிபோல் குடையா

னரிமா னனையா ரணியேந் தல்பெரு,
வரிமா னனையா ரஸர்மா லையினான்.

(இ-ள்.) வரை ஆக வளர் தோளான்—மலையைப்போல வளராரின்ற புயங்கோயுடையவன்,—செவ் வரை ஆகத்தான்—உத்தமஇலக்கணமாகிய சிவந்த மூன்றுவரியையுடைய மார்பையுடையவன்,—மதிபோல் குடையான்—சந்திரன்போலும் வெண்கொற்றக்குடையையுடையவன்,—அரிமான் அனையார் அணி ஏந்தல்—சில்கவேறுபோன்ற அரசர்களுக்கு அழகியதலைவன்,—அரி மால்நனை பெரு ஆர்—வண்டுகள் மயக்கத்தைவினைக்கும் தேனைப்பெற்று உண்கின்ற,—அலர் மாலையினான்—மலர்களாற்றொடுக்கப்பட்ட மாலையையுடையவன். என்றவாறு.

தான் அசை. மார்பின்கண்ணே மூன்றுகைகிடத்தல் உத்தமவிலக்கணமென்பதை “வரையகன் மார்பிடை வரியு முன் துளவே” என்பதனானுமறிக. (௩.௨)

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

மாமாலை வண்டுபண்ணின் வகைபாடுந் துழாய்மாலை
மாமாலை வண்டுபண்ணி மதில்கொளரு மூன்றுமெய்த
காமாசி யீகைப்பூங் கழன்மறவாக் கருத்தினனீங்
காமாசி யீகைப்பூங் காதலத்தான் கடற்படையான்.

(இ-ள்.) மீர் வண்டு மாலை பண்ணின் வகை பாடும்—சரியவண்டுகள் ஒழுங்குபெற்றதின் து பண்ணின் விசற்பயங்களைப்பாடுகின்ற,—துழாய் மாலை மா மாலை வண்டு பண்ணி—துளசிமாலை யையணிகத பெருமைபொருத்திய—விட்டுநுழைந்தி

யை அம்பாசச்செய்து, — ஒரு மூன்று மதில்களும் எய்த கா
மாரி — ஒருமும்மதில்களையும்ழித்த சிவபெருமானது, — ஈ
கை பூ கழல் மறவா கருத்தினன் — பொன்மயமாகிய மலர்
போலுந் திருவடிகளை மறவாத உள்ளத்தையுடையவின், —
நீங்கா மாரி ஈகை பூ கரதலத்தான் — (கைம்மாறுகருதாது)
நீக்கமின்றிப் பொழிகின்ற டீமேகத்தையொத்த கொடையை
புடைய பொலிவாகிய கைத்தலத்தையுடையவன், — கடல்
படையான் — சமுத்திரம்போலும் சேனைகளையுடையவன்.
என்றவாறு.

மூன்றாம் என்னும் முற்றும்மை மதில்களென்புழிக்
கூட்டப்பட்டது. எய்தல் காரணவாகுபெயர். (௧௬௪)
கலித்துறை.

ஆட ஸந்திரு வொடுநிலை மகள்வினை யாடு
நீடு செய்குன்ற மாந்தடந் தோளினு னிலவும்
பாட னங்கையா டரங்கமா காவின்ன் பதும
வாடு நுண்ணிடை மடந்தையத் தாணியா மார்பன். (௧௬௫)

கலச யோனியா முனிவரன் குடித்தவக் கார்கோ
சுலைபெ ரும்புனன் மறித்தும்விட் டானென்ப ரதுபொய்
புலமை வந்தணர் பெறத்தரு பொருளொடப் பொன்மா
மலைய னுன்பொழி தானரீர் நிறைந்தன்று மன்னோ. (௧௬௬)

நிராநெ டுங்கடற் றுணையங் வரசர்கோன் செங்கா
கரிகெ டுங்கனார் புலவிபாற் பொய்ம்மையு மறியும்
பெரிய வந்தணர் மந்திர சேடையாற் பிறங்கு
மெயிழ னிப்பொலல் தொடிகைக ளேற்றது மறியும். (௧௬௭)

உலவி ஸண்டமாம் புதுநறு ஆற்றிருந் தொழுது
மணரி னேன்வனை பொற்குட நிறைந்துமேல் வழியப்
புலவ ராமெகி னக்குழா நனிதவப் புரிபு
நிலவுதன்பெரும் புகழெனும் பாலினா னிறைத்தான். (௩௮)

திரைய கன்கட விடத்துறந் துதிர்க்கொடி சேண்டோய்
வனாக னுக்கொளிர் செந்நிறத் தாதுமா திரத்தெண்
கரிக னுக்கெழிற் சிந்துர மாருமக் கழற்கா
லரசர் தம்பிரான் தனதடற் றேன்றொளி யன்றே. (௩௯)

வெற்றி வேற்படை யவன்பிர தாப்மாம் வெய்யோ
னுற்ற வார்தினைப் பெரும்புனற் குவலய முவப்ப
மற்ற வன்றரி யார்வசை யிருளொடு வயங்கும்
பற்று தீக்கதிர்ச் சுடரொடு மறுதலைப் பட்டு. (௪௦)

இத்த கைப்பெரும் பெயர்முடி வேந்தர்கோ னிலங்கு
சித்தி லத்தனிக் கவிகையா னிலமெலா நிழற்றி
மெய்த்த செய்யகோ தடையற கடாய்த்திசை மேவு
மத்த வாரண முகங்களிற் கயற்பொறி வரைந்து. (௪௧)

குரும ணிக்குவால் பொற்குவை விலையின்பூண் குவவு
முரண்ம ணிப்பொலச் தேர்த்திரண் மனத்தினு முக்கும்
பரிய ணிக்குழாம் பிறைமருப் பீர்க்கவுட் பருஉத்தா
னருவ லாக்களிற் தினத்திறை யரசர்க ளளக்க. (௪௨)

வெளிநி னுண்புல மந்திரிக் கினையொடு மேவி
யளவில் போகந்துய்த் தினிதுவீற் திருந்தன னர்கா
ண்ளிதி லாக்கட னுலகெலாந் தம்புகழ் திதீதுய
தளர்வில் கேள்விகக் கிரனார் முதலிபு சான்றோர். (௪௩)

அன்ப ஁ண்ணிய வெண்ணியாங் கந்நிலை யளிக்கும்
பின்பு தாழ்சடைப் பெருந்தகை யருளி஁றப் பெற்ற
பொன்பி றநீகிய தெய்வதப் பலகைதம் புலமை
வன்ப றிந்திடந் தரவதி லிருந்துள மகிழ்ந்து. (௧௪)

யாக்கை பெற்றவர்க் குறுதியா மறம்பொரு ளின்பம்
போக்கி ஁ண்பொரு ளரி஁றப் ப஁மொழி புணர்த்துத்
துக்கி ஁ம்பல பலபுணர் தெறித்தா சுருட்டு
மாக்க ருங்கட ஁லகிடைத் தயிழி஁ வளர்த்தே. (௧௫)

வெள்ளைத் தாமரைச் செல்விதன் பெண்மையை விடுத்திட்
டெள்ளற் பாடி஁ ஁ருவெடுத் தெனமுடி யேந்தும்
பிள்ளைப் பான்மதி யான்றயி மொருவ஁ப் பெருஞ்சேர்
வள்ளற் பாண்டியற் காருயிர் த ஁ணைவராய் வாழ்ந்தார். ()

஁ன்ன வாறவர் வாழுநா ஁ர்பக ஁லிகான்
மின்னு வாட்படைச் சேல்வல ஁யர்த்ததார் வேந்தன்
பொன்னின் மாடத்தின் மேனிலைக் குழையடர் பூங்க
ணன்ன மன்னவ ஁ாடினி தேறின ஁மர்ந்தான். (௧௭)

஁ய காலையின் மந்தமா ருதத்தொடு மரிக்கண்
வேயை வென்றதோ ஁ணங்கின்வார் குழன்மணம் வீசச்
சேய ஁ன்குவி முகிழ்முலைச் செய்யவாய்த் தேவி
மாயி ருங்குழ ஁ன்மண மாமென மதித்தான். (௧௮)

மதித்த காவல ஁துமனம் கொண்டுதன் மனத்திற்
றதைத்த ஁ண்பொரு ஁ரவொரு செய்யுள்செய் புலவ
ரிதைக்கொள் கென்றபொன் ஁யிர மொருகிழி யியற்றி
஁யதப்பொற் சங்கமன் ஁பத்தின்முற் ஁க்கின ஁ன்றே.

புலவர் யாவருந் தாங்கண்ட வாறுபாப் புனைந்து
தலைவன் முன்புபோய்ச் சாற்றிய வணைத்தையுந் தண்டார்
மலைகொ டோளினன் மறுத்தலின் வறிதகன் தீனரவ்
விலகு' பொற்கிழி யிருந்ததங் கறப்பவ ரின்றி. (௫௦)

கால மங்கதி லுரோணியிற் கரியவன் புருத
வால வெவ்வர வடுத்தவீ ருவாவினு மழுந்து
கோல வெஞ்சுடர் தண்சுட ரிரண்டும்வாய்க் கொள்ள
ஞால மைந்தனும் வெள்ளியு மிகல்பட நடந்தார். (௫௧)

காலை தண்பனி சொரிதலு நண்பகற் கால
நில வரன்புதை முகிலினம் பெய்வபோ னின்று
மாலை தோன்றுமுன் மலர்தலை வான்கழு வியது
போல நீங்கலு நிகழ்ந்தன மழைவளம் பொன்ற. (௫௨)

பெயல்வ றந்தபைங் கூழெலாம் பீளொடு கரிந்த
பயம்வ றந்தன மரங்களு மலைகளும் பனிரீக்
கயம்வ் றந்தன கள்ளியும் பெண்ணையுங் கதிரின்
வெயிலின் வெக்குதம் பசுமைபோ யுலர்ந்தன மிகவும். (௫)

உண்ப தின்பன நனிமிகக் குறைந்தன வெருங்கு
வெண்க லங்கனும் வெள்ளியுஞ் செம்பொ னும் விளங்கு
மண்கொ ளொன்பது வகையகன் மணிகளு மலிந்த
வெண்ப தம்பெற லரியதா யிற்றுமன் யார்க்கும். (௫௪)

நீடுந் தீப்பசி யாற்குடர் கொணுந்திய நிலத்தோ
ராடுந் தின்கலா வடகுதின் தனர்தில னகழ்ந்து
வாடும் பல்வகைக் கந்தமுந் தின்றனர் மக்கள்
காடுங் குன்றமு நிரம்பினர் தின்பன கருதி. (௫௫)

சிறுவர் கையன் தாயர்தாம் பறித்தனர் தின்றார்
முறுகு தீப்பசி பொறிக்கலார் மக்களுன் முதலா
வுறுப சுந்தலை யாவையுந் தின்றன ருலகத்
தறைப முஞ்சொலைப் புதுக்கினர் மானமாண் பற்றார் (௫௯)

வழியெங் கும்பிண மிடறமிய் வாரகடற் கப்பாற்
பொழிலின் கண்ணுமற் றலாயது நார்த்றீள் போழ்வாய்
முழைவெங் கூற்றயி ருண்டற வெறுத்தது முள்வாய்க்
கழுஞங் காக்கையு ளுமலியு நரிகளுங் களித்த. (௬௦)

சிலர்பிழைத்தவங் வற்கடத் திறையையர்ச் சிக்குந்
தலைமை பெற்றவன் றருமியென் பவனுட றளர்ந்திங்
கிலையு யிர்க்கர ணினிநடந் தெத்திசை யேனு
மலிவி லைத்துநா டெய்துவ மெனமனம் வலித்தான். (௬௧)

கோயில் சென்றடைந் தருட்பெருங் கடலினைக் குறுகித்
தாயி னன்புடை யாயிவ ணுறிலினிச் சாவேன்
றேய முய்வதற் கேற்றது புருந்தூரீஇச் செழுமை
யாய பின்பிவ ணடைசுவ லெனத்தொழு தழுதான். (௬௨)
அறகீர்க்கழிநெடிசடியாசிரியவிருத்தம்.

குழுவியந் திங்கள் வேணிக் குரிசின்மற் றதனைக் கே
ளா, வழுதகங் குழையல் வாழியன்பவொன் றறைவல் கே
ட்டி, வழுதிதூக் கினனோர் பாத்தன் மனங்கொள வுரைத்
தோர்க் கொன்று, கிழியதா யிரம்பொன் சங்கக் கிளர்மணி
மண்ட பத்தே. (௬௦)

அங்கதை யிப்பா வேந்தற் கறைந்தனை பெறுதி பென்
று, கொங்குதேர் வாழ்க்கை யென்னுங் கோதிதூக் கிந்து

விட்டான், பொங்கிய களிப்பி னானும் போய்த்தொடர் பழு
தநீ தன்னைத், திங்கள்வெண் குடையி னான்றன் செவிப்புல
த் தூற்றி னானல். (௬௧)

மற்றது கேட்டுத் திங்கண் மருகன்றா னினைந்த வண்
ணஞ், சொற்றலி னினிது வந்து தொகுசங்கத் தவர்பாற்
போயிப், பொற்றபாட் டிசைவி யென்றான் பொருக்கெனத்
தருமி சென்ற, கற்றவ ரவைமுன் சொன்னான் கவிகள்கேட்
டலுமு வந்தார். (௬௨)

ஆங்கவர் தம்முட் கீர னரும்பெறற் கல்விச் செல்வத்,
தோங்கிய தருக்கி னாலிவ் வுரைத்தபாக்குற்ற மென்றான், னா
ங்கிய வுலகை சிந்தித் தருமிதான் ற்ணையிற் போந்து, தே
ங்கமழ் கடுக்கை வேணிச் செல்வனோ டிதனைச் சொன்னான்.

கேட்டது மங்க யற்கட் கிளியுறழ் கிளவி பங்கன்
பாட்டியற் புலவ னாகிப் பாவலர் தம்பாற் போயெங்
கோட்டியில் கவிக்குக் குற்றங் கூறின ரியாவ றென்று
ஐட்டிய புகழ்க்க் கீர னானைத் தருக்கிச் சொன்னான். ()

சொல்லதுங் குற்றம் யாது சொல்லென நெடுங்க ணல்லார்
சில்லிருங்குழற்குறாற்றஞ்செயற்கையன்றியற்கையுண்டோ
வில்லது கூற லான்மற் றிதுகுற்ற மென்று னண்ணன்
மல்லல்விண் மகளிர்கூத்தன் மணியிப்பள்ளோவென்றான்.

என்றது மரம்பை யர்க்கு மிருங்குழ னறிய கார்தற
யின்றென வுரைத்தா னைய னிறைவியென் றலக மேத்துங்
குன்றிறை பயத்த செல்வி கூத்தலெற் றென்றான் கீரன்
றன்றனித் தருக்கா ஸம்மை தனதுகூத் தலுமற் றென்றான்.

ஏற்றினு னெற்றிக் கண்ணு மெரிமருள் சடையுங் காட்ட, மாற்றரு மருட்சி யான்கண் வடிவெலாங் காட்டி னுனஞ், சாற்றியசெய்யுள் குற்றஞ் சடைகொண்டு வெருட்டல் வேண்டா, தோற்றில விதனுக் கென்றான் றெலையிலான வெகுண்டு சொல்வான். (௯௭)

எம்மொடு முரணி வான்றோ யிமயமால் வரைப்பூங் கொம்பின், மைம்மலி மறைசொல் லானு மணங்கமழ் குழல்புழித்த, செம்மைகொ ளறிவி லாய்நீ தீர்ப்பருங் குட்ட கோய்கொண், டும்மையி லைக வென்று நிறப்பகக் கீர னஞ்சி. (௯௮)

முழுமெயும் பனித்தி ரங்கி முருகலர் கமலம் வென்ற கழலடி வீழ்ந்தி றைஞ்சிக் கருணையங் கடலே யெந்தா யிழிபுடை நாயி னன்னே நிலங்கறி விலாது செய்த [ன் பிழைபொறத் தருளிச் சாபப் பிணிகெட வருள்வா யென்று

என்றலுங் கருணை வள்ள லெரிசினர் தணிந்து கீர, சென்றநீ கயிலை காணிற் றீருமிக் கொடுகோ யென்று, குன்று மழ் புரிசை விண்டோய் கோயிலிற் புகுந்தொ ணித்தான், மென்றலம் பொதிய வெற்பிற் மென்னர்கோ னதிச யித்தான்.

பொற்குவை தருமி யேற்றுப் பொலிந்தினி திருந்தான் வெவற்குடந் தீர வெங்கு மழைவளஞ் சுரந்த திப்பாற் [ய்ய சிற்றுணன் மந்த சாபத் தீப்பிணி யுடலம் போர்ப்ப நற்கவி னிகந்து கீர நாவலன் சிந்தை செய்வான். (௯௯)

விரவிரை யமுசி கைந்து வீழ்ந்துகால் குறையா முன்ன . விகுக்கையும் விரல்கு றைந்திட் டெரிபுகு னுடுப்பொவ் வாமு

ஹருவினுண் புழுக்கள் சோர வெழுருடி காழ்ச் சேனில்
வருதல்கண் டவரு மிழந்து வழிவில கிளர்செல் லாமுன். ()

பலப்பல நாடி தந்து படரொளிக் கயிலை யென்னு [நான்
முலப்பில்குள் றெய்தி யிந்நோ யொழிக்குவ மெனத்து ணிந்
விக்கரு நண்பி னோரை விட்டக மற்கு நெஞ்சங்
கலக்கமுற் றமுதி ஈங்கிக் கரையில்பே ஈருரு ளாழ்ந்தான்.

தடையில்பே ரறிஞர் தம்மைத் தனித்தனி விளித்த றும்மோ
டுடனுறை வாழ்வு கீங்கு மொருபெரும் பாவி யேனை
மடனறு நமரங் காணீர் மறவன்மி னென்று தன்மெய்ப்
படுபிணி கோக்கி மார்பம் படத்தழு வாது நின்றான். (எசு)

காவல ரதைய நிந்து கண்ணிமார் பிதகப் புல்லி
யோவில்கண் ணருவி பாய வுளங்குழைத் தழுது கல்லோய்
மேவரு தினை நீத்து வெறுவிய மிருப்ப நின்ற
வாவல்வல் வினைபு ளார்யா மல்லதிவ் வுலகத் தியாரோ. ()

என்றன் றிரங்க மேலோ னெதிர்தழீஇத் தழுவி யாழிக்
குன்றனீர் ஐதியற் காகக் குழைத்தழ றமியேன் செல்வல்
பொன்றலி னட்பி னுக்குப் * புணர்வொடு பழகல் வேண்டா
நின்றகல்லுணர்ச்சி தானே நிறைக்குமென் றுணர்ந்தகல்லீர்.

என்றுபலி திறத்தாற் கூறி யிணையிலா னரிதி வீங்கிச் [த்.
சென்றனன்புலவர் கண்ணுஞ் சிந்தையுந் தொடர்ந்துசெல்ல
தன்றிறாக் கையான் மோதித் தான்நிலங் ளுடைய திர்க்கு
மன்றலம் புதுநீர் வைகை வடகரை கடந்து மன்னோ. (எஃ)

என்றினி மதுரை காண்பே மெப்பகல் சவுந்தரோசன்,
மன்றிரு வடிகள் காண்பேத் தாயையெஞ் ஞான்று கூழ்ந்
பேம், வென்றிவேற் றரும வேந்தர் வேந்தனை பெந்நாட்
காண்பே, மொன்றுயிர்த் துணையாஞ் சங்கத் தறவைபெய்
பொழுது காண்பேம். (௭௮)

நுணங்குமா னறிவின் மிக்க நூல்வலார் மறப்பர் கொ
ல்லோ, வணங்குதேர்த் தானை மன்னர் மணிமுடி புழுகழற்
கா, லணங்குடை யரிமான் றப்பி னரசர்கோ னினையான்
கொல்லோ, விணங்குநூற் புலவர் நாற்பா னெழுவொன்
றுகாக்கும் கொல்லோ. (௭௯)

இனித்தமி முனிமை யாவர்க் கெடுத்திசைத் திடுவ மன்னோ
வெனப்பல பலவு மெண்ணி யினைத் துவெஞ் சுரமி தந்து
அனற்றிரு நாடு புக்குப் பொருந்திராப் பெண்ணை நாடு
தனைக்கடந் தந்தன் பாலித் தண்ணடை கண்டு சென்றான்.()

அரவணைச் செல்வன் வாழு மந்தமிழ் நிலத்தி னெல்லைத்
திருமலை கண்டு † கண்டோர் செறிவினைத் தொடர றக்கும்
பெருவரை கண்டி றைஞ்சிப் பிறங்குவெள் ளருவி தாழும்
பொருவரு மேம கூடப் பொருப்பின யினிது கண்டான்.()

அருணெடுங் கடலா கத்தி யடிகள்வந் தவத ரித்து
ருசுணை ற சமன்கு றம்பு முருக்குபு சைவ மென்னுந்
திருநில முழுது மாண்டு செல்வமோ டினிதி ருந்த [ன்.
பெருவில்லகல் பாண மென்னும் பொன்மதி னகரங்கண்டா

†கண்டோர்செறிவினைத்தொடர றக்கும்வரை - பருப்பதம்.

உரைபெயர் பலதேயங்க ளொருபொழு திருத்தவ் ஐர்பின்
 னொருபொழு திராமற்சென்றே யொளிவளை மணிகொழிக்கு
 மிலாதிகாக் கங்கையாடி யிறத்தவர் பிறவா விற்பந்
 தருதிந் நகரி னைஞ்சித் தடவரை நாடு புக்கான். (அக.)

கண்ணுத றிருக்கே தாரங் கண்டுதன் பனிபு தைத்த
 விண்ணக டணவு கோட்டு வியனெடுங் குன்றத் தாரவ்
 வண்ணற னருளா னுப்பே ராற்றலாற் சென்று னன்றேற்
 மண்ணவர் தமக்குஞ் சேறற் பாலவோ பனிமாக் குன்றம்.()

மடங்கலென் குழுவை பன்றி வாரண முளவுள் ளிட்ட
 கொடுஞ்சின மாவ ழங்கு குன்றமுஞ் செறிமுட் காடு
 முடம்புற பிணிவ ருத்த வுள்ளங்கால் வெள்ளென் பாகக்
 கடந்துசெல் வழிக்கண்டாளுந் கடல்புரை தடமொன் றம்மா.

சிறத்தவாங் கலை விளங்கித் தெளிநறு வொழுகச் செவ்வா
 செறிநதசெந் தாம னைத்தன் டேமலர் மாலை தாங்கிப் பிச்சு
 பிறந்தநாட் டொடங்கி யானுப் பிறங்குநன் னீர்பு ணர்ந்திட்
 டறந்தவா மறைவ ளாள ரணையதத் தடந்தான் மன்னே. ()

எழுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரிய விருத்தம்.

மாண்டவா ரணத்தோ டரசிய லோதி மந்திரி வளம்
 பெரி தமைந்தே, யீண்டிமே லெழுந்து வந்தமே வலர்தம்
 மினநிலை தளர்ந்திட வலைத்துக், காண்டக விளங்கி யுயிர்த்
 தொகை புரந்து களியளி யுளர்ந றந் தண்டார்த், தூண்டரு
 தடந்தோட் புலவுவேற் றடக்கைச் சுடர்முடி வேந்தர்போ
 ற் றோன் றம். (அஎ)

வளரிள வளைய வெள்ளியும் பொருட்டு மாசறு செம்
பொனூர் தும்பி, புளர்கமழ் பதும்ப் பதும்ரா கமுந்தேனு
றுநறு நீலநீ லழும்பச், சிளவடை யொளிசெய் மரகத மணி
பு மெகினிழற் காற்கொழுந் துகிரு, மொளிகெளர் வளைவெ
ன் டாமரை மணிபு முடைமையின் வணிக'ோ யொக்கும். (1)

கவிவிருத்தம்.

பூமி மங்கையைப் பொற்புறுத் திப்பல
வேம வன்னந் தருமேர் வளம்பெருக்
காமர் பூவினா வித்தலி னக்கயந்
தோமில் பின்னவர் போன்மெனத் தோன்றுமே. (அக)

வெளிய செய்ய கரியவொள் வீபொருட்
டினைய பாசடை யென்றிவை துன்னிய
தெளிபு னற்றடஞ் செய்யவ டானம
ரொளிகொள் சித்திரக் கம்பல மொக்குமே. (க0)

சாஸ ஶூடிய தன்பெடை மீன்கொளந்
காறு மொன்சொல் வீழொலி யச்சுற
மாறு மன்னமவ் வச்சமே * வாயிலாக்
கோல மென்சிற காற்றழீஇக் கொள்ளுமே. (கக)

மைத்த வண்டிசை வன்சிறைப் புள்ளிசை
தத்து பஃறவ னைக்குரல் சங்கொலி
முத்த வெண்மருப் பியானைநீர் மொள்கலி
யித்தி தத்தினூர்ப் பென்று முடைத்தரோ. (கஉ)

பொருவி லாவகன் பூர்தடத் தின்கரை,
மரக தக்குவ டொப்பது வான்நிகை
விரிவ ளக்கும் வியன்சினைத் தூன் றும்வீழ்த்
திரள தோரார் றிருமா நிகர்க்குமால்.

(க௭)

காற்ற முங்கு கழற்கம லத்தினாற்
சாற்று மீளோழ் தலமு மளந்தவங்
வாற்றன் மாய னறிகுயில் கொள்ளாதற்
கேற்ற பைந்தளி சீட்ட முடைத்தரோ.

(க௮)

திசையி னின்ற தெறசின வாரண
மசைத டக்கையி னுன்முரித் தாராழ்
பசிகெ டத்தினும் பாசிலை மென்சின்
யொசிலி னீள்பணைக் கோடி யுடையதால்.

(க௯)

தூங்கு வீழ்துனித் தொத்தி வருமுலை
வாங்கு நுண்ணிடைச் சூரர மாதர்தார்
தாய்கு முசவி † னாழித் தடமுடி
போங்கு வெற்பி னுதைத் துதைத் தாடுவார்.

(௧௦)

வேட்டு மெய்குளிர் மென்னிழ னின்றமாத்
தாட்ட டக்கைத் தழைசெவி யாணமேற்
கோட்டி னம்பொற் சூடம்புரை செங்கனி
கூட்டு னும்புட் குலங்க னுதிர்க்குமே.

(௧௧)

கிரில் வீழ்த்தன கீர்பயின் மீன்களாம்
பாடில் வீழ்த்த பறவைக ளாக்குநித்

தேரின் மேற்செல் இளைப்பஃ நலையரா
ஐரில் வேருன் றயரா லிணையொம்.

(௧௮)

அணைய வாறீ முருந்தமிழ் காவலன்
மன்ன மர்ந்து வதிந்தன னாங்கொரு
இணையி னீங்கிணை பாதி திரைப்புன
னணைய வீழந்தது நன்புனற் தீரமே.

(௧௯)

மேற்படிவேறு.

வீழ்ந்தது பறவையு மீனா மாகியங்
காழ்ந்திடு புனலினு மகன்க ணாக்கணஞ்
சூழ்ந்திடு முனகினுந் துறவின் பாலினுந்
தாழ்ந்திடு மனமெனத் தம்மி வீர்த்தவே.

(௨௦௦)

அணையதோர் புதுமைகண் டதிசை யத்தனாய்த்
தனியொரு தானவண் டரித்து வைகினா
னினவறு குறமுனி யிலக்க ணம்பெறப்
புனைதரு மிலக்கியப் புலவர் சிங்கமே.

(௨௦௧)

பரிதியந் தகன்றனைப் பயந்த பின்னர்வல்
விருணுகர்ந் தணையவ னினவ ளாமெனக்
கருவிருந் தின்றன காட்சித் தாகிய
வொருபெரும் பூதமங் குடன்று வந்ததே.

(௨௦௨)

வாரியை வயிற்றறம் வடவை யோடொரு
பாரிய வருவுசெய் தென்னப் பார்மிசைக்
காரினை யிடியொடு கவர்ந்து பங்கப்
னோருரு வமைத்தென வருவ யிக்கதே.

(௨௦௩)

இருளறி யாதவல் விரவி யும்பெறு
தெருளறி யாதவா ணவமும் தீர்தலின்
மருளறி யாததோர் சிவமு மானவே
யருளறி யாதத னகமெஞ் ஞான்றுமே. (க0ச)

அடுத்திற் றுடையவப் பூத மாயிடை
வடநிழ லமர்தரும் வள்ளற் கீரனை
நடைதள ருழையிளங் கன்று நச்சியோர்
கொடுவரி கவாந்தெனக் கொண்டு சென்றதே. (க0டு)

ஆங்கொரு மலைமுழை யவீர்ச டைப்பிரான்
பூங்கழ லடிநிழல் பொருந்தி னோர்தமை
நீங்கிய வாணவ சத்தி நித்தமா
நீங்குறு மெனநனி யிருளொ டொன்றுமால். (க0சு)

பகலிடை மெலிதலும் பரந்த வல்லிடை
மிசுதலு மிலையிருள் வெற்பி னம்முழை
மகிழ்வுசெய் வாழ்வினும் வறுமை யின்கணந்
தகுதியா மனமொரு தன்மைத் தாதல்போல். (க0

உண்ணிறை யிருண்முழை யொன்றில் பத்துநூ
றெண்ணுறு தொகையரா யிருந்து னோருட
னண்ணலை யுள்புக வடைத்துப் பூதகீர்க்
* கண்ணிய வுளமொடு கயத்திற் போயிற்றே. (க0அ)

போயின காலையிற் புலவ னோடவண்
மேயின றினைவுறீஇ விளம்பன் மேயினார்

நீயிவண் வருதலாம் சூறையி ரம்பியே
யாயிர மெனுங்கணி தத்த ராயினோம்.

(க௯)

இனியுயிர் செகுத்துநம் யாக்கை யால்வயிற்
றனவினை யவிக்குமாங் கதுவென் றுள்ளுடை
நினைவொடு முரைத்தனர் நிரம்பு தங்கணல்
வினைவழி புலவனவந் தமைவி ளங்கிலார்.

(க௧௦)

கீரனங் கவர்மொழி கேட்டு மாழ்கில
ரைகு றெய்தலு மார்வ மெய்தலு
மோருட லியற்கையென் றுள்ளி யாங்குளார்
பேரிட ரகற்றுமோர் பெற்றி யெண்ணினுன்.

(க௧௧)

அறதீர்க்கழிநெடிடையாசிரியயிருத்தம்.

வரைபுணர் குறிஞ்சி மன்னன் வரைபக வெறிந்த செவ்
வேண், முருகல ரலங்கற் றிண்டோண் முருகனென் றவன்
பொற் றண்டைத், திருவடி மலரி றைஞ்சிற் றீவினைச் செல்
லன் முற்றும், பரிதியங் கடவுட் கண்ட பனியென விகன்று
போமரல்.

(க௧௨)

ஆறிரு தடந்தோ ளண்ண லாறெழுத் தினையு மோதில்
வேறெரு பிணிபோ மென்னை வியப்பதோ பிறவி யென்று
மாறரு மனாதி கோயு மாவிலே தாக மங்கள்
கூறரு மின்ப வீட்டிற் குடிபுகுந் திருப்ப ரன்றே.

(க௧௩)

ஐம்பெரும் பூத வாயி னகப்படு முயினா மீட்டுச்
செம்பொனஞ் சிறுசு தங்கைத் திருவடி நிழலில் வைக்கு
நம்பிகங் குமர வேட்கிற் காளொரு சிறுபூ தத்தா
லிம்பரிங் குறநோய் தீர்த்த லெளிதலா லரிய துன்றே.

(௧)

இன்னன நினைந்து சீர னிவங்கிலை நெடுவேற் செம்மல்
பன்னிரு செவியு மாரப் பருகமு தாகி யோதி
ஹன்னிய வுன்னி யாங்கிங் குதவுவ தாகிப் பாவின்
முன்னுற வந்து நிற்கு முருகாற்றுப் படைமொழிந்தான்.

பொன்னவீர் சுணங்கு பூத்த புணர்முலைக் கருங்கண் வள்ளி
கன்னலு மமுதுந் தேனுங் கைக்குயின் றீஞ்சொன் மாற்றித்
தன்விசர் புலவன் கூறந் தமிழ்செவி தாழ்த்துக் கேளா
வங்கிலை மனங்க ளிப்புற் றறுமுகம் படைத்த கோமான்.

துயின்மலி திருமால் வீழ்ந்து துணுக்கென வெழுந்து நிற்ப
வெயின்மணி யணைமு டக்கு மெய்நியிர்ந் தோட வாடு
மயின்மிசை யலையிற் றோன்றம் வளரிளம் பரிதிப் புத்தே
னியன்மலி புருவந் தோன்ற விவரந்தறு முகமி லங்க. (1)

பன்னிரு கதிரூந் தோன்றம் பன்னிரு மலைகள் போலு
மின்னவீர் குழைக டாழ்ந்து விளங்குறுகுவவுத் திண்டோட்
பொன்னரி மாலை தாழப் பொலங்கழல் புனைந்து வந்தென்
சென்னியின் மலரந்த கஞ்சந் திகழ்தர வந்து தோன்றி. (2)

பூதகா தனுக்கன் காமப் புலவனைப் பூத முண்ணுங்
காதலா னனுக்கும் போதோர் கதையினு ளைகி லண்ட
மோதினு னெனவே மோதி முடித்கர்த் தத்தை வீட்டி
மேதையாம் புலவ னோடும் விடுத்தான் முழையு ளோனார்.

பாரிடம் விழுங்கப் பட்ட பணையும் வாய்தி றத்திங்
கோரிடம் விடுப்ப வந்த தொத்தக ணிருந்தோ றெல்லாம்
போரிட மலைவேல் போற்றம் புன்வணங் கடுத்த வாய்நுத்
கோரிட மெனும்ப ரானாக் கன்முனையின் தும்பெரந்தான்.

பெரியவர் சங்க மெய்தப் பெற்றிடி னன்மை யென்ன
வராசெயப் பட்ட வற்று ளொன்றமெய் தாத தில்லை
புறாதரும் ழினைக டம்முட் போபுகா வினையு மற்றே
வராபுறழ் குவவுத் திண்டோண் மழைமத யானே வேந்தே.

மணிமுடி யரசர் வாழ்வு மக்கட்பே ருதி நல்கிப்
பிணிமிடி ப்கையி டுக்கண் பேயினாக் கனவு கள்வர்
பணிவிட மொழிக்கு மாற்றப் படைமொழி புலவர் சிங்க
மணிவிள ரலங்கற்றிண்டோள றமுகற்றொழுது சொல்வான்.

அடியனேன் செருக்கா லைய வாலவா யமல னென்ற
ன், வடிவெலாங் கவரு மிந்நோய் வரப்புகன் தனன்பா ன
ஞ்சிக், கொடியனேன் பிழைபொ றத்தாட் கோடியென்
றனவீ தின்றூங், சடிவிலாக் கயிலை காணி னென்றனன் க
ஞ்சினை வள்ளல் (௧௨௩)

ஆதலாற் கயிலை காண்பா னடைந்திவ ணிருந்த காலைப்
பூதமா ரஞ்சரி மைப்பப் போற்றினர்க் குதவி செய்யும்
வேதநா யகரீ யென்பாஸ் விழுமயிங் கனைத்துந் தீர்த்தாய்
சோதிமா கயிலை காட்டித் தொலைத்தருள்பினியு மென்றான்.

செந்தமிழ் ழாலி யின்ன செப்பலங் கருணை கூர்ந்து
கூத்துலே டிசைபு ணர்த்திக் கயிலையென் ருல வாயி
லெந்தைக ளுமை யானின் நிஸங்குதென் கயிலை யானு
முத்தநோய் தீரு மென்ற முன்னின னிதனைச் செய்தான்.

கூதபொரு திராரீர்ப் பொய்கை காட்டியொன் றித
ன்னை முழிவிட விரைபடு கொன்றை வேணி வெற்பினைக்

காண்மை யென்றான, வரைபக வெறிந்த லைவேன் மணிம
ருள் கலாப மஞ்ஞைக், குரைகழ லறமு கத்தெங் குடிமு
மு தானுங் கோமான. (௧௨௬)

தன்றலை யான டந்த தாய்க்கலாற் கயிலைக் ஞூன்ற
மினறிரு தாளா லெயத றனக்கெளி தோநல் யானைக்
கன்றொடு பிறந்த சிங்கங் கருணையாற் பணித்த விற
நனவென வுளங்கொண் டங்கணல்விசைப்புலவனென்பான்.

முருகனைத் தொழுது சென்று மூழ்கினு னத்த டத்தி,
விருவினைக் குறம்பு கொல்லு யிலங்குதென கயிலை தோன்
றப், பொருதினாக் கங்கை நானும் பொனமுக ரியினெ மு
த்தான், சுராகண் மொய்த் தலர்பூ மாரி செரிந்தனர் விசும்
பு போர்ப்பு. (௧௨௮)

அருந்தமிழ்ப் புலவன் பொன்னை யாற்றிலிட் டொருஞ்
ளத்திற், பொருந்துவித் தவன்ப யந்த புதல்வனோர் புலவ
ன றன்னைத், திருந்துறக் குளத்தின் மூழ்ச்சிச் செய்தொர்ரு
நதியின் வந்து, வினைத்தெழப் புரிந்த தன்மை வியந்திட்ப்
பட்ட தன்றே. (௧௨௯)

தாழ்ந்தபொன் முகரி தன்னைச் சார்தலாற் றணந்த் தெ
ன்ன, வாழ்ந்ததென் கயிலை தன்னைக் காண்கையான் மாய்ந்
த தென்னச், சூழ்ந்ததன் மேனி மாநோய் தொலைந்தெழும்
தனன்மேல் வேலை, வீழ்ந்தவெங் கதிர்கு னுது வேலைபூ
டெழுந்த தென்ன. (௧௩௦)

மாசுறு மணியை மாசு தீர்தர மண்ணி யாங்குந், தேச
று முருக னாகித் திருந்துபொன் முகரி மூழ்கி, வரசுறு கவி

தொடுத்த வரும்பொரு ளெதிர்த்தான் போற்கண், கூசுற்
மொளிகொண் மேனிக் குமரன்ரு தையையெ திர்த்தான்.
மேற்படி வேறு.

நெஞ்சக் குளமன் பெனும்புனலா னிறைந்து கடைவி
ட் டெனவிழிநீர், விஞ்சக் கரங்க டலைகூப்பி விளங்கு திருக்
கா ளத்திழலை, நஞ்சக் கரிய மிடற்றமுதை ஞானக் கொழு
ந்தைத் தொழுதிறைஞ்சி, யஞ்சக் கரமு மனத்தெண்ணி ய
மையா வன்பு மயமாகி. (கடிஉ)

கயிலை வேறு காளத்தி வேறென் றெண்ணுங் கருத்தி
லையுக், கயிலை பாதி காளத்தி பாதி யாகக் கலந்துறழ்
ந்து, மயலில் கரும்பா மொழிபாகன் மகிழ வெண்பா வந்
தாதி, மயலில் வருவோன் பேருளால் வந்த புலவன் பா
டினான். (கடிஉ)

பாடும் புலவன் தனக்கொருதான் பரிசு கொடுப்பத் தி
ருவுளங்கொண், டாடும் பெருமா னெதிர்தின்றே யிறைதி
வேண்டிற் றெனவுடம்பு, கூடும் பிணியிங் கொழித்தவருட்
குன்றே யென்றும் பேரறிவை, மூடும் பிணியுங் களைந்துன
து முளரித் தாட்கீழிருத்தென்றான், (கடிஉ)

அந்த மாதி யிலாக்கயிலை யமர்ந்த பெருமா னந்தாதிச்
சந்த மாலைப் புலவனது சத்தி பாதத் துயர்ச்சியாற்
பந்த பாச மறமாற்றிப் பனறி யுருவாய்க் காண்பதற்கு
வந்த மாறு மறியாத மலர்த்தா னிழலி விருத்தினான். (1)

என்று திருக்கா ளத்திமலை யெழுந்த ஞானச் செழுஞ்
செய்தி, சென்று புருந்த கிரணர் செய்தி யனைத்துங் கையி

ளமான், கன்று கரந்த பரன்குறக் கழற்கால் வேந்தன் க
தையின்னு, மொன்று கருணைப் பெருங்கடலே புரையாய
டியேற் கெனத்தாழ்ந்தான். (ககசு)

கலிவிருத்தம்.

தீதழ கவிவரன் செயலு னாத்தனங்
கோதையர் கயிலேசேர் கொள்கை கூறுதும்
பாதவ மனனமர்ந் தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள் வள்ளல கூறுவான. (கக௭)

ந க் கீ ர ச் ச ரு க் க ம் மு ற் றி ற் று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - எகஉ.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

பாண்டிநாட்டிலே, சோமசுந்தரக்கடவுள் அறபத்துநா
ன்று திருவிளையாடலியற்றிய மதுரைப்பதியிலே * சரஸ்வ
திபவதாரமாகவிளங்கி உலகமுழுமையும் தம்புகழைநாட்
டிப் பெரியபுலமையிலைப்புலவர் எனப்பெயர்பெற்ற நக்கி
ரதேவர், கபிலதேவர், பாண்டேவர்முதலிய நாற்பத்தெண்
புலவர்களும், ஒருநாள் அக்கடவுளையடைந்து, “எம்பெரு
மானே, எங்களிடத்து யாவரும்வந்து வீண்வாதஞ்செய்தி
ன்றார்கள்; அங்ஙனஞ்செய்யாது அவரவர் புலமையையும்
அளவிடுங்கருவியாக சங்கப்பலகையொன்று தந்தருள்க.”
என்று பிரார்த்திக்க; கடவுள் புலவருருக்கொண்டெழுந்த
சூட்சுரித்திரவிரிவைத்திருவிளையாடல்புராணத்துடன் கூடிய

குளி, சதுரமாய் முழவுளவினதாகிய ஓர்பலகையையளித்
து, “இது அம்போல்வீர்க்கெல்லாம் முழும்வளர்ந்து இட
ங்கொடுக்கும்; இதை அளவுகோலாக வைத்துக்கொள்க.”
என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார். அப்புலவர்கள் திரு
வுளமகிழ்ந்து, ஆலயத்தினதுவடமேற்கிலே வங்கியசேகர
னார் மங்கள் பொருட்டுக் கட்டுவிக்கப்பட்ட சங்கமண்டபத்தி
லே, அப்பலகையிலிருந்துகொண்டு, உயிர்க்குறுதியாகிய
அறம்பொருளின் பம்வீடென்னும் நால்வகைப்பொருள்களை
யும் புதுமொழிகளுள்ளே புணர்த்தி, நவாசங்கனும் யாண்
டுந்துலங்க, பலபிரபந்தங்களை அருளிச்செய்ததுமன்றி, சிவ
பெருமானே இறையனாரென்னுந் திருநாமத்தோடு தங்களு
ள்ளே ஓர்புலவராய் வீற்றிருந்து ஐயந்திரிபுகளை அகற்றிய
ருளச் செய்தயிழைத் தேசமெங்கும் பரவச்செய்தனர்.

அக்காலத்திலே, இவர்களை உயிர்த்துணைவராகக்கொண்
டு வேண்டியசிறப்புக்களைநடாத்தி அத்தியந்த அன்புடைய
னொபாமுறும் வங்கியகுடாமணியென்னும் பாண்டியன், வச
ந்தகாஸத்திலே, ஒருநாள் மேல்மாளிகையிலே, மனைவியோ
டு தனித்து இனிதிருந்தனன். அத்தருணத்திலே, சிறியதென்
றனோடுகலந்து, ஒருதிவ்வியமணம்வீச; அவன் அதை தன
து மனைவியினது கூந்தலின்மணமெனமதித்து, விம்மிதம
வகூட்டு, “இவ்வாசம் கூந்தலுக்கு இயற்கையோ! செயற்
கையோ!” என ஐயமுற்று, இதைப்பிறர்க்குப் புலப்படுத்
தாது தன்மனத்தடக்கிக்கொண்டு, “யான் ஐயுற்றபொருள்
விளங்கச் செய்யுளியற்றம் புலவர்கள் இதைக்கொள்க.”
என்று ஆவிரம்பொன்னை ஓர்முடிப்பாக்கி, அதைச் சங்கம

ண்டபத்தின்முன்னே தூக்கினான். புலவர்பலரும் அரசன்கருத்துவிளங்காமையால் வெவ்வேறுபொருள்களையமைத்து பாடல்களையியற்றி, அரசன்முன்னருநாத்து, அவைகள் அன்றென்னமறுக்கப்பட்டமையால் வறிதகன்றிருக்க; அக்கிழி அறுப்பவரின்றியிருந்தது. இருக்கும்நாளிலே, உரோகணி நகைத்திரத்தில் சனிபிரவேசிக்க, சூரியகிரகணமும் சந்திரகிரகணமும் அமாவாசை பெளர்ணிமைகளிலே அடுத்தவர, செவ்வாய்முற்பட்டுச் சுக்கிரன் பிற்பட்டமையால், மழையில்லாமல், தானியவிளைவுகுன்றி, பசிப்பிணிவருத்த; அதனால் உணவின்றி மடிந்தவரொழிய, பிழைத்தவருள்ளே சிலர் நரமாயிசங்களை யும் அருந்தத்துணிந்தனர்.

அந்நாளிலே, மதுரையில் சோமசுந்தரக்கடவுளை வழிபடும் ஆதிசைவர்களுள்ளே ஒருவராகிய தருமியென்பவர்தமக்குப் பொருள்வரவின்மையால் கவலையுற்று, இனி யாம் செழிப்புடைய ஓர் தேசத்திற்சென்று ஜீவிப்பதே தருமியெனத்துணிந்து, ஆலயத்தையடைந்து, சோமசுந்தரக்கடவுளை வணங்கி, “தாயினுமிக்கதயாநிதியே; யான் இனி இங்கு இருப்பேனாயின் சாதலையடைவேன்: ஆதலால், தக்கதேயத்திற்போயிருந்து, ஈண்டுச் செழித்தபின்னர் வருகின்றேன்.” என்று முறையிட; சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவருள்சுரந்து, “அன்பனே, நீவருந்தேல்; பாண்டியனுனவன் தனதுகருத்தைவிளக்கி ஒருசெய்யுள்செய்யும்புலவர் கைக்கொள்ளும்படி ஆயிரம்பொன்னையமைத்த ஓர்கிழியைச் சங்கமண்டபத்திற்குமுன்னே தூக்கியிருக்கின்றான்: இப்படிடையுரைத்து அதைப்பெற்றுக்கொள்வாயாக.” என்று ஆட்டலை

பிட்டு, “கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி—நாம
ஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ—பயிலியது கெழீஇய
கட்பின் மயிலியற்—செறியெயிற் றரிவை கூதலி—னறிய
கீ முளவோகீ யறியும் பூவே.” என்னும் திருப்பாசுரத்தை
அளித்தருளினார். அதுபெற்ற தருமியென்பவர் பெருமிதமு
ற்றசென்ற, அசெய்யுளமுதத்தை அவ்வரசனது இரு
செவிகளிலும்புகட்ட; அரசன தனதுகருத்தைவிளக்கியிரு
த்தலால் இனிது உவந்து, “இப்பாடலை சங்கப்புலவர்கள் பா
ற்சென்று அரங்கேற்றுவீராக.” என்றாத்தனன். தருமி
சென்று, அப்புலவர்கள்பாலுரைக்க; அவர்கள்கேட்டு மகி
மூந்தருணத்திலே, நக்கீரதேவர் கல்விச்செல்வத்தினால்க
ரித்த இறமாப்பினால், “இப்பாடல் குற்றமுடைத்து.” என்
றுரைத்தனர்.

அதுகேட்டதருமியார் வாட்டமுற்ற, சோமசுந்தரக்க
டவுள் சந்திதியையடைந்து, “ஒப்புயர்வில்லாதபெருமூரனே,
கில்வாழ்காணையும் கிற்றறிவையுமுடைய ஓர்புலவர் தேவரீர்
செய்யுட்குக் குற்றம்கூறினர்.” என விண்ணப்பிக்க; அப்பெ
ருமான் புலவர்வடிவங்கொண்டு, சங்கமண்டபத்தைச்சார்ச்
து, “குற்றமற்ற நமதுசெய்யுளுக்குக் குற்றம்கூறினவர் யா
வர்?” என்று வினாவினார். உடனே நக்கீரதேவர் “யானேக
றினேன்.” என்று தருக்கிமொழிதலும், பெருமான் “குற்ற
ம்பாது?” என்றவினாவு; அவர் “கூந்தலுக்கு செயற்கையால்
ல்லை இயற்கையாக மணியில்லையே? அங்கனமிருக்க, இய
ற்கையென இல்லாததைக்கூறினமையே குற்றம்” என்று
கூறி, மீட்டும் அப்பெருமான் “அரம்பையர்கூந்தலுக்கு ம

ணங்கு இயற்கையன்றோ?” என்று கூறியவழியும், “அதுவும் மூத்தாரமலரொடுகலந்து மணத்தலால் செயற்கையே.” என்றனர். சோமசுந்தரக்கடவுள் “நீவழிபட்டேந்தும் காளத்திரடதரது பாகத்தமர்ந்த ஞானப்பூங்கோதையம்மையினது கூந்தல் எத்தன்மையது?” எனவினாவி, அதுவும் செயற்கையதேயெனச் சாதித்தல்கண்டு, நெற்றிக்கண்ணையும் சடைமுடியையுங் காட்டியருள; நக்கீரதேவர் விபரீதஉணர்ச்சியால் கடவுளைநோக்கி, “நீர் வடிவமுழுமையும் கண்களைக்காட்டினும் உமதுபாடல் குற்றமே; சடைகொண்டும்யக்க வேண்டுவதில்லை: இதற்குப்பயந்து எனதுகொள்கையைவிடேன்.” என்றுரைத்தனர். கடவுள் அவரைநோக்கி, “அறிவிஸாதவனே, வேதங்களாற்புகழப்படும் அம்பிகையினது கூந்தலை எம்மோடுமாறுபட்டுப் பழித்தாயாதலால் நீ குட்டனாய்கொண்டு அலைக.” எனக் கட்டளையிடுதலும், நக்கீரதேவர் மிகவும் பயந்துநடுங்கி, திருவடிகளில்வீழ்ந்துபணிந்து, “கிருபாசமுத்திரமே, நாயிற்கடையேன் அறிவிஸாது செய்த பிழையைப்பொறுத்தருளி இந்த சாபப்பிணிநீங்கத் திருவருள்புரிவீராக.” என்றுபிரார்த்திக்க; பெருமான் திருவுளமிரங்கி, “நக்கீரனே, நீசென்று கைலையைக்காணின் இக்கொடுநோய்நீங்கும்.” என்றுபணித்து, ஆஸயத்துட்புகுந்து முறைந்தருளிஞர். தருமியார் பொற்கிழிபெற்றுக் களித்திருந்தனர். வறுமைநீர எங்கும் மழைவளஞ்சார்த்தது.

இப்பால், நக்கீரதேவர் சிவபிரான் தந்த சாபத்திப்பிணி திருமேனியிற் கவிதலால் இனி இக்கோய்முதிருதற்குமுள்ள மே.கைலையையடைந்து தரிசித்து விவர்த்தித்துக்கொண்டால்

வேண்டும் எனத் துணிந்து, புலவர்களைத் தனித்தனியழைத்து, “நட்பினர்களே, உங்களோடு உடன்வசிக்கும் வாழ்வையிழக்கின்றீர்பாபியாகிய என்னை மறவாதீர்.” என்றதைத்து, வியாதிகாரணமாக விலகிநிற்க; அவர்கள் அதையிறிந்து, நெருங்கியணைத்து, கண்ணீர்பெருக உளங்குழைந்தழுது, “பெறதற்கரிய பெருந்தகையே, நுண்ணிய உணர்ச்சிமிக்க நும்மையிழந்து பயனற்றேமாகி இருக்கும் பாபமுதிர்ச்சியையுடையார் யாங்களேயனறி வேறுயாவருளர்.” என்று கலங்கினர். நக்கீரதேவர் அவர்களைத் தனித்தனித்தழவி, “நட்பிற்கு ஒருதேயத்தராய் உடன்கலந்து பழகுதல்வேண்டுவதில்லை: உணர்ச்சியொத்தலேகிறப்பு. என உணர்ந்த பெரியீர், கிறியேன்பொருட்டுத் தியங்கற்க. யான்செல்கின்றேன்.” என்றுகூறி, அவர்களுடையகண்ணும் மனமும் தொடர்ந்து செல்ல; அரிதினீங்கி, இனி இம்மதுரையையும் சோமசுந்தரக்கடவுளையும் அங்கயற்கண்ணம்மையையும் பாண்டியனையும் சங்கப்புலவர்களையும் எக்காலங்காணப்பெறுவேமெனவும், தமிழினிமையை எடுத்து எடுத்து யாவர்க்குணர்த்துவேமெனவும், நினைந்துநினைந்து, வருந்தி வழிசெல்லாண்டு, சோழநாடு மகதநாடு தொண்டைநாடு என்பவற்றிலுள்ளதலங்களையும், பருப்பதம் விருபாக்ஷம் கல்லியாண்புரம் காசி திருக்கேதாரமுதலிய வடநாட்டுத்தலங்களையும் துரிசித்து, ஒருதினமிருந்தவூரில் மற்றொருதினந்தங்காண விரைந்து, சிவகிருபையால் மனிதர்களாலடைதற்கரிய இழைபுழையையுடைந்து, திருமேனியிலே பிணியீகவும் வருத்தவும் உள்ளங்கால்கள் வெள்ளெலும்பாகத் தேயவும்.

செல்லும்வழியிலே, கடலையொத்த ஓர்தடாகத்தைக்கண்டு, நீரடி நியதிமுடித்து, அதன்களையிலே, தெப்பீகம்பெற்ற தாய்ப் பணைத்துத்தழைத்திருக்கும் ஒரு ஆலவீரீஷத்தடியிலே, தியானத்திருந்தனர்.

அச்சமையத்திலே, அவ்வாலமரத்திலிருந்து, ஓரிலை பாதிசலத்திலும் பாதிக்காலிலுமாகவிழ்ந்து, சலத்தில்விழுந்த பாகம் மீனும், களையில்விழுந்தபாகம் பறவையுமாகி, மீன் சலத்திலும் பறவை களையிலுமாக இழுக்க; நக்கீரதேவர் அப்புதுமையைக்கண்டு, அதிவியப்புடையராகி, தியான நிலைவறியிருந்தனர். இருக்குவகால், வடவாக்கினிபோலும் உதராக்கினியுடையதாய் இடியைப்போலும் கடியமுழக்க முடையதாய் அருளென்பது சிறிதும் அணுகப்பெறுததாயுள்ள ஒரு கரியபூதம், அவ்விடத்திலே சிவபூசையாதிகளில் வழிவினவர்களாகிய தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதினமரை ஒரு இருட்குகையிலே அடைத்துவைத்துக் கொண்டு, இன்னும் ஒருவன்வேண்டுமெனக் காத்திருந்து, இவரைக்கண்டவுடனே தூக்கிச்சென்று, அக்குகையினுள்ளேயடைத்து ஆயிரவராக்கி, தன்னியமப்படி நீராடுதற்குத் தடாகத்திற்செல்ல; முனனர் அடைபட்டிருந்தவர்கள் தங்களுடைய பூர்வபுண்ணியமுதிர்ச்சியினால் நக்கீரதேவரோடு முத்தருளியதை உணராது, அவகாநோக்கி, "நான்கள் கொடுங்காலமாகச் சிறையிலேகப்பட்டிருந்தும் இப்பூதத்தினால் உணவுமுதலியவைகளைப்பெற்று பிழைத்திருந்தோம்; இதைநாளுக்கு உம்மாலே இதற்கிரையாகுங்காலம் சீர்பித்தது" என்று அமுதார்கள், நக்கீரதேவர் அவ்வாக்கியங்களைக்

கேட்டு மனஞ்சலிப்பில்லாமல், யாவர்க்கும் இன்பமெய்த
லும் துன்பமெய்தலும் இயற்கையே. ஆயினும், இவர்களுட
துக்கத்தை நிவர்த்தித்தலே நமக்குத்தகுதி எனத் துணிந
து, சிந்திப்பாராயினார்.

குறிஞ்சிநிலத்தலைவனாய் விளங்கும குமரகுருபரனை
வழிபடில் துன்பமனைத்தும் சூரியனைக்கண்ட பனியென
த்தொலையும். அம்மட்டோ! அப்பெருமானது ஆறெழுத்தை
யும் உச்சரித்தோர் அநாதிதொடங்கியே அகலுதற்கரிதாய்
ந்தொடர்ந்த பிறவிநோயையுமகன்று வேதாகமங்களால்
விளம்புதற்கரிய மெய்யின்பவீட்டிலே வீற்றிருக்கப்பெறு
வர். இவ்வனமாயின, இவ்வாறெழுத்தையும் உச்சரிப்போ
ரையனுசிய பல வேற்றமைப்பினிகளும் விளிந்தொழியு
மென்பது ஓர்வியப்பாருமோ! ஐந்து பெரும்பூதங்களினு
டைய வாய்களிலே அகப்பட்டுமாழ்கும் ஆன்மாக்களை அவற்
றினீக்கிச் செம்பொற்சிறுசுதங்கையணிந்த திருவடிநீழலிலே
வைக்கும் எமது குமரவேனுக்கு இப்பொழுது இங்கே இ
க்கிறபூதத்தாலனுசிய இந்நோயைத்தவிர்த்தல் எளிதேய
ன்றி அரியதாகுமோ! என இன்னனபலினைந்து, அக்கட
வுளுடைய பன்னிருசெவிகளும் ஆரப்பருகும் அமுதமாகியு
ம், பாவரோதினும் சிறுத்தபொருள்களைச் சிந்தித்தவண்
னமே அச்சனனத்திற்றானே அளிப்பதாகியும், செய்யுள்க
ளினுள்ளே பெரிதும் சிறந்தது யாதென ஆராயுங்கால் இ
னையின்றி எவற்றிக்கு முன்னிற்பதாகியும் விளங்கும் திரு
மூலகாதம்பலையை அருளிச்செய்தனர்.

அன்பர்துயராயகற்றம் அறுமுகக்குரிசில் வள்ளிநாச்
 சிபுராது கன்னலுமமுதமுங்கைக்கும் இனியமொழியையு
 மகற்றி, தந்நிகர்பெருமான்கூறும் தமிழ்த்துதியைத் திருச்
 செவியிலேற்றருளி, சாலமகிழ்ந்து, பசங்கடலினிடத்தே
 தோன்றிய செஞ்ஞாயிறுபோல மயில்வாகனத்திலெழுந்தரு
 ளி, புலவர்பெருமானையுண்ண அப்பூதம் அணுகுங்கால் க
 தையினால்மோதி, முடியைத்தகர்த்துவிட்டி, யாவரையுஞ்சி
 றைவிடுவித்து, திருவருள்பாலித்தனர். உடனே நக்கீரதே
 வர் எமதுகுலமுமுதையும் ஆளும் அக்கோமானைவணங்கி,
 “அடியனேன்செருக்கைகோக்கி ஆலவாயமலர்முனிந்து இப்
 பிணிமுதிர இசைத்தருளினார். யான்பயந்து கொடியனேன்
 பிழையைப் பொறுத்தாட்கொள்க. என்று பிரார்த்தித்தவ
 ழி, கைலையைத்தரிசிக்கின் இதுமீங்கும். எனத்திருவருள்புரி
 ந்தனர். அதுகொண்டு திருக்கைலையைத்தரிசிக்கவந்து இங்
 ணிருந்தகாலையில் இப்பூதம் இவ்வாபத்தைவினைக்க தேவரீர்
 எழுந்தருளி நிவர்த்தித்தருளினீர். இனிக்கைலையையும் தரி
 சிப்பித்து இந்நோயையுமகற்றியருள்க.” என்றுபிரார்த்திக்க;
 கந்தவேள்கருணைகூர்ந்து, ஆலவாயெந்தை இன்னகைலைபெ
 ன்று சட்டியுபாயாமையால் தென்கைலையினாலும் தீப்பிணி
 திருமெனத்திருவுளங்கொண்டு, பொய்கையொன் றகாட்டி,
 “இதில் முழுகுவையேல் திருக்கைலையைக்காண்பாயெனவு
 ம், எம்மைத்துதித்த இப்பிரபந்தத்தையோதினார் இஷ்டசித்
 திகளை அடைவொனவும், கட்டளையிட்டு, மறைந்தருளினார்.

“நக்கீரதேவர் அக்குழகனைவணங்கி, அப்பொய்கையை
 லெழுந்தி, மேற்கடலிற்படிந்தருதியன் சீழ்க்கடலிலெழுந்

தாற்போல தென்கைலேதோன்றப் பொன்முகரியிலெழுந்தார். தேவர்கள் வினைமறையக் கற்பகப்பூமாரிசொரிந்தனர். நக்கீரதேவர் வியாதிபுகன்று, கடைநெடுத்தமணிபோலத் திருமேனிவிளங்க, நெஞ்சிலனபுபெருக, விழிகளில் நீர் சொரிய, கரங்களைச்சிரமேற்குவித்து, நாகலிங்கப்பெருமானையும் ஞானப்பூங்கோதையம்மையையும் பலமுறைபணிந்தெழுந்து, ஐந்தெழுந்தையும் அகலாதுச்சரித்து, அன்புமயமாகி, கைலைவேறு காளத்திவேறு என நுஞ்சித்தனையினறி, கைலைபாதி காளத்திபாதி யாகக்கலந்து, ஒற்றுமைப்படுத்தி, ஒரு வெண்பாவந்தாதியைப்பாடியருளினார். அதைத் திருச்செவியேற்றமகிழ்ந்த காளத்திநாதர் தரிசனந்தந்தளித்து, “வேண்டியவரம்யாது?” என வினாவியவழி, “எனியேனது உடலைக்கவிந்த இப்பிணியை ஒழித்தருளியதுபோலவே அறிவைக்கவிந்த ஆணவப்பிணியையும் அகற்றியருளல்வேண்டும்.” எனவேண்டிக்கொள்ள; பெருமான் சத்திரிபாதத்தால் பந்தபாசத்தை முற்றக்களைந்து, திருவடிநீழலிலே இருத்தியருளினார். என்றனாத்தருளி, அவ்வரசர்வேண்டுகோளின்படியே, கன்னியர்கள்சரித்திரத்தைக் கழறத்தொடங்கினார்.

சிவசண்முகன் றணை.

வேலையசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

க - க ண் னி ய ர் ச் ச ரு க் க ம் .

காப்பு. நேரிசைவெண்பா.

பின்னவனு முன்னவனும் பேசு கதைநிரப்பத்
தன்னை நிகர் காளத்தி தன்னில்வாழ்—முன்னவவென்
னெஞ்சந் தியங்காம னீயென் னுளத்திருந்தே
யஞ்சந்தி யானே யருள்.

(க)

அவையடக்கம். அறசீரடியாகிரியவிருத்தம்.

கல்லியற் புலவ ராகு நவையற காட்சி யுள்ளோர்
சொல்லியதொடர்பினோடென் சொற்குறைக் கவியு மேவுஞ்
செல்விதன் னிடத்தேர் கூராச் சேயிழை மடகல் னாரு
மெய்விதழ்க் கமலப் போதின் மேவுபுல் வியுமே போன்று.

கவித்துறை.

மல்லன் ஞாஸமோர் முடியிசைக் கிடத்தலை மறந்த
தொல்லி நாகமொன் றழகிய சொக்கனா ரருளா
லெல்லை காணிய சூழ்கிடந் தணையவிஞ் சியின்மே
லல்லு லாமதி தவழ்திரு வாலவா யதன்கண்.

(௩)

திங்கள் வான்குடைக் கீழுல காணையிற் செலுத்தும்
துங்க மாமதன் றறவெனும் பகைகெடத் துரப்பான்

றங்கு பாசறை யெனவுல காயத சமய

மெங்கள் வாழ்பத மெனக்கணி கையர்மறு கிண்கும். (ச)

சிற்ற ரும்பிபே^{*}ரரும்புநான் மலரொடு * செம்மல்

பெற்றி டுந்தட மெனப்பரு வங்களாற் பேத

முற்றி டுந்தெரி வையரொடு படுமறு குண்ண

முற்றி டுக்களி வன்டினா டவர்குழா மொய்க்கும். (ரு)

வீதி யாயிடை யரசினம் குமரர்தம் வேழ

மாதி ராரிள முலையெழி விரவலில் வாக்கக்

காத லான்மனந் தளர்ந்துசோம் பொடுதலைக் கடைமுன

சேர்த லாற்பெயர் தூங்கலென் றலகுரை செய்யும். (சு)

கரிய கீலவொண் கட்பொது மாதலைக் கண்ணுந்

றரிய மாதவ வேடம்விட் டணைந்தவ ரனேக

ஞீரிய மாகிதி யனைத்துமீந் திரப்பதம் குன்னிப்

பரிபு மாதவ வேடமுந் தகன்றவர் பலரே. (எ)

பரிந்த வாடவர் பொன்னெலா மொருங்குகப்படுக்கப்,
பொருந்து † பார்வைபோ லுறுப்பெலாஞ் செய்யபொன்
புனைந்துட், கரந்து மான்விழி கோக்குநர் பொற்படாங் கர
க்குங், குரும்பை மாமுலை மடந்தையர் குழாத்தினாற் சிற
க்கும். (அ)

பொன்னு ளார்பெறு குவர்கழைக் கரும்பிடைப் பூத்தே

னென்ன வாடக மிலார்கலைத் தன்மதி யேந்துஞ்

* செம்மல் - பழம்பூ. † பார்வை-ஆன்றைக்கவர்தற்
அவ்வினத்திலேயே சகாயமாய்திற்குங் கருவீ.

செனனி மால்வரை விடாகத் தமைததைப் தேனபோ
நநக லார்தமைப் பெறுகிலர் நோக்கிநெஞ் சழிவார். (௧)

தெளித்த வொண்கலைப் பொருளினைத் தெளிதரச சிந்தை
களித்து வந்தவர் மதியள வறைந்துமேற் காட்டா
தொளித்தி நுகருரு பரனென விளங்குமொள் ளிழையா
ரளித்தி நுமபொரு ளளவறிந் தனபுசெய் குவரால். (௧௦)

உரைத்த வத்தெரு முலைவிலை மாதரு ளொருத்தி
நிராத்த முத்தவெண் ணகைத்துவர் வாயக்கரு நீலம
வருத்து மைக்கண்மா ணிக்கவல் விப்பெயர் மாது
நிருத்த மிக்கபெண் ணரசென வுலகவாஞ் சிறப்பாள். (௧௧)

கொங்கை மாநிதி யாசைபோன் தவளிடை கொடுப்போர்
தவகண் மீதுசெய் யனபுபோன் தவளிளத் தளிர்க்கைக்
கங்குல் வார்முழற் கயன்மருட் டரிமழைக் கருங்கட்
டிங்கள் வாண்முகப் பவளவாய் மடந்தையர் திகைம். (௧௨)

சூனித்த விற்பிற லாசினம் குமரரான் குடத்தை
யனிச்ச மெல்லடிக் குவியின முலையவ ளழகாந்
தனிக்க விற்பினிற் பூட்டிவிட் டனுதினத் தாழ்த்த
மனைக்கி ணற்றினிற் பொருட்சலம் வறந்திட முகப்பாள். (1)

இனைய ளாகிய மாணிக்க வல்லிபுண் ணியகல்
வினையி னுலிள முலைமுகம் கதப்பெய் விளர்ப்ப
நினைவெ ளாமதத் தெழுருநி ளல்லை நிகழத்
தனைய ளாலினி யினையிலாக் கருப்பமுட் டித்தாள், (௧௪)

அறுதீர்க்கழிநெடியடியாகிரியவிருத்தம்.

நிலைமக் கொலைசெய் வாளிரதற் தீண்டச் செம்பொரு
யதுபோற், காமக் கிழத்தி மெய்ஞ்ஞானக் கருபப மடைந
த தன்மையாற், ஞாய்மைக் குணத்தி யாயினு டொல்லை மா
போ ரொல்லோரு, மேமப் பதஞ்சென் றடைவரெனி விவடா
ணிண்பம் பெறலரிதோ. (கரு)

செல்வ மாதுங் கலைமாதுஞ் சிவமெய்ஞ் ஞான மாது
ரா, யல்ல நீர விருநிலத்தி லடைந்தா னென்ன மாணிக்க, வ
ல்லி பூத்த விரட்டைமணி மலரோ யெனவே தாகமங்கள்,
சொல்லு ஞான மலையாமற் சொல்வா னிவண்வந் தன
வென்ன. (கரு)

உலகீழுவப்ப மதனவே னுள்ளத் தருக்கு நிலைகுழைய
கி, கலக விழிச்செங் குமுதவாய்க் கழைமென் றோட்டைப்
கொடிமருங்குற், நிலக துதற்பெண் மகவிரண்டு செல்ல
நீரப் பயந்துவந்தாள், குலகு மரம்பூத் தெடுத்தவொரு
கொற்ற வேந்தன் மனையவள்போல். (கரு)

அழகின் முகைபோன் றோரியலா'வமைந்து சமைவுற்
றொருங்குதவக், குழவி யிரண்டு பயந்தாண்முன் கொள்ளீத்
தவத்தின் பயனானென், நிலைய முகிழ்மென் முலைபகர்வா
ரொல்லாம் வியப்ப மணிக்கொடிதான, விழைவி னிருகண் ட
ணியும்போல விழும் துடைத்து நனிபுரந்தாள். (கரு)

நாமங் குறியின் தயர்ந்தசிவ ஞான முட்டையார் த
மைக்கண்டு, காமம் புரிந்த தானுணிக் கவிழ்தல் போலக்
யந்தமுலை, தாமங் கமழும் குழன்மடவா டமுவி பூட்டி வ.

ளர்த்தனளர்த், பூமங் கையுமா ணவரவுமெழிற் புதுமென்
ருகை க ளிரண்டையுமே. (கக)

மூள்ளக் கவிழ்ந்து நிலத்திருந்து விலங்கித் தவழ்ந்து
நடந்தோடிப், பிள்ளைப் பிறைபோல் வளருயிவர் பேதைப்
பருவங் கடந்துமுகி, மெள்ளத் தமைப்போ லொன்றுபடு
யிளமென் முலைகண் மார்பினமுகங், கொள்ளப் பெதும்பை
ப் பருவமுநீஇக் குழலு மவிழ முடித்தனரால். (உ௦)

கலிவிருத்தம்.

கண்டு செம்மணி வல்லி கவிரிதழ்க்
கண்டு மென்மொழி யார்கல வித்தொழில்
கண்டு கொண்டது கற்கு முபாயமுட்
கண்டு நெஞ்சங் களித்திது செய்குவாள். (உக)

அண்ண லைக்களை யம்பு புகக்குழீஇப்
பெண்ணி னல்லவர் பெய்வளை மேகலை
வண்ண மென்றுகின் மானங் கழனறநுள்
மண்ணு கென்று பணிபவ ராகவும். (உஉ)

கலை வர்த்திடு கண்ணன் மரச்சினைத்
தலையி வர்த்துறத் தையலர் கையினு
மலையி னுந்தம தற்ற மறைத்துள
நிலைத ளர்ந்தவ ணிற்பவ ராகவும். (உ௩)

செங்கை யொன்று செழுந்தர ளப்பெருங்
செரங்கை யொன்றைக் குழைப்ப வொருகையான

மங்கை தனபுறம் புல்லினன் வாயமு

தங்க ருந்துறு மாண்டகை யாகவும்.

(௨௪)

மாரில் காதலன் வந்திசை வண்டின

மேறு நாண்மலர்த் தாண்மு னிறைஞ்சவும்

வேறு மாதை விரும்பினை யென்றுளஞ்

சீறி யேசூர் திருந்திழை யாகவும்.

(௨௫)

இருந்து நின்றங் கிடந்து மெதிர்தழீஇப்

புரந்த மென்மலர்ப் பஞ்சணைப் பள்ளியிற்

குறும்பை மென்முலைக் கோதையர் தங்களைப்

பொருந்து மாறு புணர்பவ ராகவும்.

(௨௬)

ஓவி யங்க ளொளிர்மணி மாளிகை

மேவு றம்படி தான்வரை வித்தனன்

கீவி யங்கட் கதிர்மணிப் பூண்முலை

வாவி யம்புய வாண்முக வல்லியே.

(௨௭)

தோகை மாமயி ழாதைப் புறமுதற்

போக வோசை பயிற்றுறு புட்களும்

பாக வாஹாழிப் பாவையர் கற்பன

வாக யாழ்முத லாயவு மீட்டினாள்.

(௨௮)

காமக் கல்வியுங் கானத் திறங்களும்

வரமச் செம்மணி வல்லி பயிற்றினு

வீமத் தாடி யிடத்தெழு மன்பினைச்

சேமித் துள்ளநற் சிந்தை மகளிரா.

(௨௯)

இன்ன வாறு பயிற்றினு மேந்திழைக்

கன்னி மார்வறுங் காமம் பயின்றிலர்

துன்னு பேரிருள்ளோடு கடரவன்
றன்னை யாவர் பயிற்றிடத் தக்கவர். (௩௦)

சிறிதை நினறு சிவபெரு மானசிவ
தந்தி ரப்பெயர்த் தக்க வபரமும்
பந்த பாசம் பரியும் பரமமா
முந்து ஞான முழுது மளித்தனன். (௩௧)

கண்ணிற் காண்பன கேட்ப கருத்தினி
லெண்ணப் பட்டன யாவுஞ் சிவமென
நண்ணப் பட்டனர் நங்கைகயர் மாயையாற்
பண்ணப் பட்ட பலவு மெதிர்த்திலார். (௩௨)

தேடித் தேடித் திசைதொறு மெய்ச்சிவ
வேடத் தார்தம் விழியெதி ரப்பெறிற்
பாடிப் பாடிப் பரவிப் பதமலர்
சூடிச் சூடித் தொழுஞ்செயன் மிக்குளார. (௩௩)

விழிய் றிந்தில வேட்கைக் குறிப்பினை
மொழிய றிந்தில வஞ்ச மொழியினைப்
பழிய றிந்தில நெஞ்சம் பவநடை
வழிய றிந்தில மற்றவர் கால்களே. (௩௪)

ஊமை யாவ ருலகுரைக் கங்கண
ஞம வாய்மையி னாமக ளாகுவர்
காமி யாவர் கருணைக் கடலினுக்
காமை யாகுவ ளாந்து மட்டக்கலால். (௩௫)

பேதை யாவர் பெறும்பைய ராகியு
மாத ராரிவ் வுலக வழக்கினி

லாதி யாரா யறியு முறிவீனி

லோது பேரிளம பெண்ணெனவேங்குவார்.

(௩௭)

மங்கை மாரிவர் தங்கள் வளநகர்ச

சங்க மேவு தமிழ்ப்பெரு நாவலன்

நிங்கள் வேணிதன் மென்கயி லாயமுற்

றங்கு ஞானவந் தாதிய ஹைந்ததும்.

(௩௮)

காத லாற்றிருக் காளத்தி வாழ்பரஞ்

சேரி யோடு கலந்ததுந் தொண்டராத

கீத வாய்மொழிக் கன்னியர் கேட்டுளந்

தோதொ னாத வுவுகையும் றுரரோ.

(௩௯)

சென்று வானுயர் தென்கயி லாயம்மா

மென்று காண்குவ மென்னும் கருத்தொடு

நின்று ஞானவந் தாதி நியமமா

மன்ற நாடொறு மங்கைய ரோதுவார்.

(௪௦)

கண்ணிற் காணுமக் கண்ணப்ப ஞான

வண்ணத் தோகையர் காளத்தி மால்கெ டங்

குண்ணப் பூச வுடுப்ப நினைகலா

வெண்ணத் தாற்பித் தனோவும் நிருந்தனர்.

(௪௧)

சாதி நீதி தணந்தது மானுமை

பாதி பாலுறு பற்று மறிந்தனை

* காதி மாதரைக் கள்ளுணி கள்ளுணர்க்

கோது மாமென வோதுதன் மேயினான்

(௪௨)

மேற்படி வேறு.

தன்னுழவர் கொல்லையொரு தண்மழை பொழிந்த
வேளையது கண்டுவிதை வித்திடுத லேபோற்
காணையர்கள் வந்துகவி காலைபொருள் கொள்வீர்
காணவரு மோவிளமை நங்கையிர் னுமக்கே. (௪௨)

என்றுவளர் வீர்முலைக ளென்றுபெறு வீரீ
ரென்றுபயில் வீர்கலைக ளென்றிசைகள் கற்பீ
ரென்றுதவு வீனா விருந்துகவல் வுற்றேற்
கென்றுதவு வீருதவி யிவ்வளவ தேயோ. (௪௩)

சீரினாருர் மார்புபொரு செய்கையறி யாறும்
பாரமுலை யீகையிலி பானிலைய பொன்னும்
பேரவையை யஞ்சுமொரு பேதைபெறு நூலும்
கீரமறு பேடிகையில் வேலுடிக ராமால். (௪௪)

காணிலுனை வாழுமுயிர் கண்டின னென்றிப்பே
மாண்புன தென்றுவிழி யாறுற வொழுக்கி
நீணிதிகொ ளாடவரை நேயம்வரு விக்கு
மாணறிவி லாதொரு மரப்பொறி நிகர்த்தீர். (௪௫)

வந்துகரு வுற்றெனது வாயிடைமண் ணிட்டிர்
முந்துற வுதித்தழகு முற்றையு மழித்தீர்
ஈமத்தரை மயக்கியவர் மாநிதி கவர்ந்து
தந்துமை யளித்தது தனக்குறுதி செய்யீர். (௪௬)

மந்திர மருந்துமணி மற்றுமுள வாய
'வெந்திர' மெனப்படு மிவற்றன மடுத்து

மைந்தர்பொருள் வவ்வில்வரு மாதவர் தமக்குந்
தந்தியத ளாடையர் தமக்குமுத வாநோ. (சௌ)

செல்வமுதீ நாளுறவு செல்லுற வாழா
நல்குரவின் வந்துகிளை நண்ணுமவ ரோபேர
லொல்குற மருங்குலுற வொண்முலைவி மூந்தாற்
கல்விமட லீரினோஞர் காமுறவ ரோதான். (சஅ)

ஓரழகி லாதவரு மொள்ளணி யணிந்து
கூழுகு செபதுசிலர் கொள்ளமயல் செய்வார்
பேரழகி னாலுலகு பித்தனோதல் செய்து
கீரழகி லார்களை நிற்பதறி வன்றே. (சக)

இல்லைபிழை யாயினு மியைத்தொர்பிழை தன்னைச்
சொல்லியனை யாதெதிர் துனித்தழு துதைத்து
மெல்லுண வொழிந்துசிலர் வேண்டுற விருந்து
நல்லினோஞர் கொள்ளமய னங்கையர் களிப்பார். (௫௦)

ஆடவர்மு னாடையை யவிழ்த்தன ருடுத்துங்
கூடுமுலை தூசொடு குலுங்குற நடந்து
நாடக நடித்துமிசை நல்லன பயின்றும்
வீடலரி தாயமயல் வேலையு ளமிழ்ப்பார். (௫௧)

மாளரிய செல்வமத மைந்தரொனும் வேழ
கீளுமுகி ரங்குச முறுத்தினர் நிறுத்தித்
தோளொனு மிருந்தொடர் தொடக்கிநம ரொல்லா
நாளும்வளர் கொங்கையெனு நற்றறி பிணிப்பார். (௫௨)

என்றினை ய தன்றரும மாய்ப்பல விசைக்குங்
கன்றுமொழி யாவுமொர் கவிழ்த்தகுட மீது

மின்றுபொழி மைம்முகிலி னீனா மிராமற்
சென்றொழிய மாசுதபு சிந்தைய ருரைப்பார். (௧௩)

மேற்படி வேறு.

மின்னின்மா யுடம்பினை வளர்த்தல் வேண்டியே
யன்னைநீ விழுங்கியண் ணுத்தல் செய்கலா
வினனவகூர் நிரயம்புக் கிளைக்குந் தீவினை
தன்னையாஞ் செய்திடச் சாற்ற லாகுமோ. (௧௪)

இப்பியிற் பிறத்தமுத் திப்பிக் கென்செயு
மெய்ப்படு மணிபவர் தம்மை மேவியே
யப்பரி சுன்றனக் கியாமு மாயினங்
துப்புறழ் சடிவெய்ச் சோதி சேர்துமே. (௧௫)

சந்திர மௌலியை யழைத்துத் தந்தரு
ளந்திரு வஞ்செழுத் தறையு மெங்கள்வாய்
நந்தரும் வினையுடை நாரை யுய்த்திடு
மந்திர, மறைகிடை மறப்புற் றேனுமே. (௧௬)

ஆயிரங் கலனுடம் பனைத்துந் தாங்கினு
மாயிரும் பொறையலால் வருவ துண்டுகொ
ளையகன் விழிமணி யொன்றொர் நாளுடன்
மீயணிந் திடில்வினை யாவும் வீயுமே. (௧௭)

புழுஞ்செஞ் சாந்திவை புனைந்து புன்மலை
மொழுஞ்ஞொன் பான்றுளை யுடம்பை யென்றநீ
வழஞ்செய் திடின்மலை மகனு மோபரன்
ஞுஞுவெண் ணீரிடின் முற்று மாயுமே. (௧௮)

இளம்பிறை தவழ்முடி யிறையி ருக்குமெம்
முளம்புகு மோவுணர் வொழிக்குங் காமநோய்
துளங்கெரிளி வளர்செழுஞ் சடரி லங்குறும்
வளங்கெழு மனைபுக வல்ல தோவிருள்.

(௫௯)

தத்துவ மகன்றதோர் தனியி டத்தினிற்
பைத்தலை யாவணி பதியைப் புல்லிய
மெய்த்துறு மின்பினேம் விடய வின்பினை
பெரய்த்தழி மனிதரைப் புணர்ந்து கொள்வமோ.

(௬௦)

சங்கர தருமமே சார்ந்து ளோமினி
ஆங்குல தருமமும் றொழுகு வேங்கொலே
வெங்களி யானையை விரும்பி யேறுந்
கிங்கொரு கரமிவந் திடகி னைப்பரோ.

(௬௧)

இம்மையு மறுமையு மினப நல்குறங்
கொம்மைவெம் முலையொரு கூறற் போற்றுவே
மும்மைவெந் துயர்பெறு மூட வேந்தரைப்
பொய்ம்மையம் பொருளினாற் புகழ்வ மோசொலாய்.

(௬௨)

உணஞ்சுவை யமுதைபு முயர்வொ ழித்திடும்
பிணம்படு முடம்பினைப் பேணித் தீத்தொழி
விணங்குபு திரிதரு மிழுதை மாந்தரைப்
பணிந்திடிந் மக்களிற் பதடி யென்பரால்.

(௬௩)

திருந்தற மிளமையிற் செயாம லாடவர்ப்
பொருந்தின நிலையறு பொருளை யீட்டினாற்
ஞாங்கென வுடலமுட் கூனு நாளினிற்
புரித்திடு செயலெது புகறி யெங்கட்கே.

(௬௪)

உள்ளூற விலாவெளி யுறவு செய்துதான்
 மெள்ளுறு மிளைஞர்தந் திருவெ லாங்கவர்ந்
 தெள்ளுறு நாகினு மிடுத லால்வெறுங்
 கன்னரிற் கொடியவர் கணிகை மாதரோ.

(௯௫)

நடிக்குறு முங்கள்பொய்ந் நாட கத்தினை
 *வடிக்குறு மொழியினை மறத்தி யுங்கள்வெங்
 குடிக்குண மருவிலங் குடம்பை யொன்றில்வரந்
 கொடிக்குலம் பயிலுமோ கோகி லங்களே.

(௯௬)

ஆன்றினை யனபல விகழ்ந்து கூறலுந்
 தன்றளர் முலையெனத் தலைவ னோந்துதாழ்
 புன்றொழி லன்னைதன் புந்தி வெந்துயர்
 தின்றிட மகளினைச் சீறிக் கூறுவாள்.

(௯௭)

வந்தியு மாயிலேன் மக்கட் பேற்றினுந்
 சிந்தைநன் மகிழ்வுறுஉந் திருவு மாயிலேன்
 முந்துந்ல் வினைப்பயன் முற்றி னோரலாந்
 மந்ததம் புதல்வரா லுதவி சார்வரோ.

(௯௮)

மந்திர மருந்துநன் மணிக ளாவிவர்
 சிந்தையைத் தெளிவுறத் தெருட்டிக் காமமேந்
 புந்தியை மீட்பவர் பொருட ராமலே
 செந்திரு வனையவர்ச் சேர்க வென்றனள்.

(௯௯)

அன்னைதன் கருத்தினை யறிந்து ஞானமாக்
 கன்னிய ரென்றுதென் கயிலை காண்குது

மென்னவங் வழியிருந் தெண்ணி நைந்தனர்
பன்னக வாயிடைப் பீட்ட தேனாபோல்.

(௭௦)

அறுசீர்க்கழிநெடிடையாகிரியவிருத்தம்.

அனையதோர் காலத் * தோதி யரிவையர் திருக்கா ளத்தி
நினைவொடு மீன்றாட் டப்பி நீங்குவா னிருந்த வாறு
வினைமிகு மிகுவர் கள்வர் விளங்குற வறிந்திட் டன்றோர்
புனையிழை கவருஞ் சூழ்ச்சி யிதுவெனப் புந்தி செய்து.(௭௧)

• நான்மறை பரவு மீச னற்றவ வேடம் புக்குப், பான்ம
றை விடமு மின்றீம் பழமறை புழுவுஞ் செய்ய, ஆன்மறை
தூண்டிற் பொன்னும் விலங்கின முயிர்செ குப்பான், கான்
மறை மறவ ரும்போற் கள்வர்தா மறைந்து சென்று. ()

கன்னிய ரமர்ந்த வில்லிற் காளத்தி காக்க நும்மை,யெ
ன்னுநன், மொழியோடெய்த வாய்மொழி கேட்ட சேய்போ
ற், பன்னரு முவகை பூத்துப் பசும்பொன்மா ளிகையி னுங்
த்துத், தன்னிகர் சிறப்புச் செய்து தையலர் சாற்ற லுற்றார்.

யாண்டுளீர் யாண்டுச் செல்வீ ரடி கணி ரியம்பு மென்ன,
வேண்டுநர் வேண்டி யாங்கு விழைந்தருள் பரவிடங்கள்,
காண்டர வுலகிற் சூழ்வோங் காளத்தி காணும் வேட்கை,
பூண்டனஞ் செல்கின் றோமங் தென்றனர் பொருள்வி ழை
ந்தார். (௭௪)

என்றலு மடியில் வீழா யாங்களுங் கயிலை காண்பா,
னின்றன மெமைநும் மோடு நீவிர்கொண்டேகு வீரோ, சொ

ன்றொரு கைம்மா றண்டோ வுமக்கென வுரைப்ப வன்
னோர், நன்றென வுளங்க ளித்துஞானம்ங் கையர்க்குச்சொ
ல்வார். (எரு)

கதிர்மணி விளக்க லாமற் கனல்கெழு மொருவி ளக்குப்
புதிதுறு மனையிற் சென்று புகினுமெய் வெதும்பி நீங்கு
மதிதுதன் மடவீர் புக்கு வருந்துநர் விழியி னன்றி
யெதிர்புன லறுசு ரத்தை யெங்ஙனங் கடக்க வல்லீர். (எக)

அன்றியு முகைங் கூறு மவமொழி தனையு நும்மை
முன்றவ மனைத்து மாற்றி முற்றிய பயனா லீன்றாள்
கன்றினை யிழந்த தாய்போற் கலங்குமென் பதையு மஞ்சி
வின்றன மின்னு மொன்று நிகழ்த்துவ துளது கேண்மின். ()

காளத்தி காணப் பெற்ற கண்களே கண்க ளென்றுங்
காளத்தி நகரிற் கேருங் கால்களே கால்க ளென்றுங்
காளத்தி புருங்க ருத்தே கருத்தென்றுங் கயிலை நாமக்
காளத்தி புகழு நாவே நாவென்றுங் கற்றோர் சொல்வா. (உ)

நரவடி வொடுசென் றெய்தநண்ணுதென் கயிலைப் போ
க்கை, யொருவர்தம் மாட லின்க ணுரைப்பினுங் கயிலை கே
ர்வர், விரவுதம் மாட லாலச் செலவினை விலக்கி னோரு, மிர
வியு மதியும் வாணா ளிருப்பர்வெந் நிரய மெய்தி. (உக)

ஆதலா னெனை மீர்றும் மணிகளர் திருக்கா ளத்திக்
காதல்கூர் செலவிக் கெம்மாற் கடிந்திடப் படுங் தன்'றென்
றோதினா ரவர்ம னத்தோ டுரைத்தில லொன்னு முச்சொன்
மாத்ரார் தமக்கு நன்கு வாய்மையா வாய்த்த வுன்றே. (உ௦)

அணையவர் மொழிகேட் டம்பொ னணியிழை மகலிர்
முக்கட், கனியினை யடையப் பெற்றாற் கதிரினம் பரிதி முன்
னர்ப், பனிகி ருடலம யாது படினுமென் னுலக றொல்லீர்,
மினையொன நிகழி லென்மற் நிகழ்நதிலர் புகழ்நதா லென
கொல். (அக)

எம்மையெவ் வகையி னானு யிறைவன்றென கயிலை சேர்ப்பா
னும்மையின் நிரக்கின் றோமென றுவரவ ரெதிரி றைஞ்ச
வம்முற வர்கணன் றென்ற வனையநி யாம லல்லில்
வம்மினெம் பின்ன றொன்றார் மகிழ்ந்துள மிருவர் தாமும்.()

இருவர்த ிழிலும் போன்ற வீருவர்குற் றேவன் மாதர்
பொருவரும் வளஞ்ச மந்து போதரக் கள்வர் தம்பா
லையிருள் யாமத் தெய்தி யதரிடை யிருகா தத்திற்
பரவையின் முகட்டெ முந்த பரிதிவா னவனைக் கண்டார்.()

வெயின்முதி ரளவு மேகி னியன்பதி யொன்றிற் தங்கிக்
கயன்மலி விழியார் சினனாள் செலவொரு கரக கீரால்
வயன்மலி செககெ லோங்கி வளர்வள நாடு கண்ணுற்
தவயன்மலி தலங்க ளிற்புக் கமலனை வணங்கி யேகி. (அச)

கடலிரி பொழுது வல்லி கால்களொண் கிளைய வற்றின்
மேவிய குறுகால் காம்பு விளை வய நளிர்கள் போன்ற
பூவிரி யிளந்தண் சோலைப் புகழ்வள நாட்டி னுக்கோர்
கோவென விளங்கா நின்ற குடந்தைமா நகரங் கண்டார்.()

பன்னிரு பருவத் தோர்காற் பவந்தெறு கங்கை யெய்தூந்
தன்னிகர் தடங்கோ தற்குச் சார்வினை யிலரோ யாயும்

பொன்னனை யவர்தா மூழ்கிப் புராரியை யிடங்க டோறஞ்
சென்னியின் வணங்கி வைகிச் சென்றனர் தில்லை நோக்கி.)

பிறைதவழ் மவுலி யெம்மான் பிறபதி களும்வ ணங்கி
மறுவ்று மதிமு கத்து மங்கைநல் லவர டைந்து
ஞறைவறு பரமா னந்தக் கோதில்செந் தேன டிக்கப்
பெறுநக ரொல்லை யிற்றாழ்ந் தெய்தினர் பெரிது வந்து. (1)

வேலையிற் சுறுதி யார்க்கும் வீதியை வலஞ்சூழ்ந் தேகி
யாலயத் தெதிர்வ ணங்கி யணிவலம் புரிவுற் றுல
மூலநற் பொருளை யேத்தி மும்முறை வணங்கிச் சென்று
மாலயற் கரியா னுடு மன்றெதிர் சென்று புக்கார். (௮௮)

மேற்படி வேறு.

சிறப்புலியுங் கோட்புலியுஞ் செழுமலர்தூ யருச்சனை,
யே செய்பா நின்ற, வறப்புலியுங் கண்டுகொளும் பெருமா
னைக் கண்டுகிசு மன்பா லோடி, மறப்புலியி னதண்மருங்கி
னசைத்தருளும் பெருங்கருணை வள்ளால் யாங்கள், பெறப்
புலியூர் மன்றினடம் புரிநதாயென் நிறைஞ்செயுளம் பெரிது
வந்தார். (௮௯)

பெண்படைத்த வொருபாக னைந்தொழினு டகவமுத
ம் பேணித் தாங்கள், கண்படைத்த பயன்பெறக்கண் டுவந்
துமீண் டந்ககரிற் களித்துச் சின்னாள், பண்படைத்த மொ
ழிமடவா ரிருந் துசிவ கங்கையினும் படிந்து மன்றில், வண்
படைத்த வரவணிவோற் றெழுதுகட ளாடுதற்கு வழிக்
கொண் டாரால். (௯௦)

இந்திரனை யஞ்சிமுனம் புக்கொளித்துக் கிடந்தமலை லி
ஞஞ்சு ருமீன், வந்த்ருகு முட்புதைய வடிப்பமக பதிவயிர
வாட்டாக் கொன்று, சிந்தைகவல் வறவெழுந்து செந்துகிர்
கண்டுதிரமெனத் தியங்கி மூழ்கு, முந்துதிரா வாநிதிகண்
டதின்மூழ்கி மகளிர்மகிழ் வற்று மீண்டு. (கக)

திலீலைகர் மணிமன்றத் தெம்பெருமான் தனைமறித்து
ஞ் சென்று தாழ்ந்து, முல்லைகை மடமாதர் தென்கயிலை
காணுமவா முந்த வப்பாற், செல்லியிடை கருங்காட்டி லுட
ன்போது கள்வரஞர் செய்யா வண்ணம், தொல்லைமறை புக
ழ்பரம னருளினாற் பலர்வந்து சூழ்வ ரன்றே. (கஉ)

கங்குறொழந் தங்குமிடங் களில்வந்து மாதவராய்க் க
வந்து சூழ்வன், சங்கரனின் னணமாத ருட்பகைஞ் சார்தவ
ராத் தப்பி யேகி, மங்கைபுமை தவம்புரியுங் காஞ்சிமா நக
ரிறையை வணங்கி யேத்தித், திங்கண்முடி யமர்த்ததிருக்
* காளகிரி கண்டுவந்து சென்று சேர்ந்தார். (கங)

சுத்தமுட லுயிர்பெறச்செய் தருணநதிப் புனன்மூழ்கித்
துய நெஞ்சச், சித்தகணம் தொழுதேத்து மருட்சித்தி வடு
கனடி சென்று தாழ்ந்து, புத்தியொடு முத்திதரு சிவலிங்கம்
தனைவணங்கிப் புறத்து வந்து, மெய்த்தவொரு புராணிகளை
யத்தலத்தின் பெருமைபெலாம் வினவி நின்றார். (கச)

* காளகிரி - வைரவக்கடவுள்மலை. காரிசைலம் காரிகை
ரை எனப் பிறநூல்களிற்கூறப்படுவதும் இதுவே; காளன்
காரி என்பன ஒருபொருட்டுசொற்கள்.

கவித்துறை.

கஞ்சை யாறுதன் முடியினைக் கரந்துகொண்டதிலோ
ரங்கை கீர்சொரி பவர்க்குமே லுலகினை யளிக்கும்
பொங்கு நீர்நகை யாளியத் தடங்கரை பொருந்தி
யங்கெழாவுள மறிந்தனன் வாலியென் பவனே. (௧௦௬)

ஈச னொனை விடுத்திவ னிருந்ததித் தடத்தி
னாசை யாலல திலையிதை யழிப்பலென் றதிர்த்துத்
தேச லாமதி தவழ்பெருங் குடுமியஞ் சிலம்பொன்
றேசி லாமிகு வீரனங் கெடுத்தெறிந் திட்டான். (௧௦௭)

எடுத்து வாலியென் பவன்பெரு வலியினு லிட்ட
வடுக்கல் வீழ்தலுந் தடத்தினி லெழுந்தபே ராவம்
கிடிக்கு மாறுபின் றொடர்ந்தென வெழுந்தொரு பிரமன்
படைக்கும் வான்முடி யளவுமற் றனதுளி பவவும். (௧௦௮)

சென்று வான்மிசை துண்டுளி புடம்பெலாக் தெறிப்ப
நின்ற வான்முகில் கீழுற கீர்சொரி கின்ற
தன்றி மேல்வரப் பெய்வது முளதுகொ ளறியே
மென்று வானவ ரியாவரு மருண்டன ரிருந்து. (௧௦௯)

வினங்கு வீழ்ந்தன புட்பறந் தோடின விசும்பிற்
கலங்கி வீணையர் திசைதொறு யிரிந்தனர் கடிதி
வினங்கு மாமணி யருவிகள் சிதறின வெங்குங்
குறுங்கு பாதப மலருதிர்த் தனகுலை குலைந்தே. (௧௧௦)

மருந்து மாமலை புள்ளன சிதர்ந்திட மண்ணி
சொந்தை நோயினர் புண்ணினர் வடுவின ரவைதிர்த்

தொருங்கு வாழ்ந்தனர் மரித்தவ ருயிர்பெறீஇ யுய்ந்தார்
வருந்து மூப்பினர் காணைய ராபினர் மன்னே. (௧௫௯)

இணைய வாறது வீழ்தலும் வாலிமுன் னெடுத்த
புனிதன் வாழ்வதின் நெற்குமா நதியதாய்ப் பொங்கி
யணைய வாவிவெற் பிழைத்ததீங் கரசனுக் கறைபு
கிணைவி னோடல்போ லோடிய திரைந்துமூந் தீரில். (௧௬௦)

வாவி தூர்த்திடப் புருந்தொரார நியற்றினன் வாவி
பாவை பாதியன் நிருவரு னூற்றிடப் பட்டான்
மேவு தீத்தொழில் வழியினு நன்மையாம் விலங்கி
ருவி னற்றொழில் வழியினுந் தீமைசார் தருமால். (௧௬௧)

மண்டு கீர்த்தட மாறதாய் முற்றிய வண்ணங்
கண்டு வாலியெம் பிரானகருத் திதுவெனிற் கருதிக்
கொண்டு நான்செய்வ தென்னென மனநிலை குலைவுற்
றண்டர் நாயகன றனைப்பணிந் தேகின னன்மே. (௧௬௨)

இந்த கீர்முழு குறர்பவக் கடற்கரை யேறி
வந்து வீட்டை குவருண்மை புண்மையவ் வாலி
தந்த மாநதி யிதுபெரு மறையெலாம் தள்ளு
நிந்தை மாவினை * மயற்குரீர் வடிவமா நெருப்பு. (௧௬௩)

வாவி நாதனைக் கண்டொரு நாளடி வணங்கி
ஊவி னொலாழி வுரைத்திடப் படாதன நூறு
முன்மாகிய பாதக மாயினு முருக்கிச்
சூல பாணித னுலகடைந் தின்புமே துய்ப்பார். (௧௬௪)

கயிலை போலவும் மலைமிகைக் கண்ணுதற் கடவுள்
 ஷரிலை மாதொடு கணங்களைத் தெடுப்பவாழ் தருவன்
 பயிற்று மாதவர் சித்தாவித் தியாதரர் பறநு
 மயவிலாவிதன் மருங்குவிட் டகன்றிடார் மன்றோ. (கக௯)

இத்த லத்தியல் பிதுவென வந்தண னியம்ப
 தித்தி லத்திரு நகைமட வாராமன நெக்குக்
 கைத்த லத்தலர் கொண்டடி வணங்கினர் கண்ணுன்
 முத்த லைப்படை யொருவனை யெதிர்த்தவர் முறைபோல். ()

காலை யங்கதிற் பூட்டையங் கடமதொன் தமிழ்
 மேலெ முந்துசெல்லுகின்றதோர் குடமென மேலை
 வேலை வெங்கதி ரமிழ்நுற முழுமதி விண்ணின்
 பாலெ முந்தது விரிகதி ருலகெலாம் பரப்பி. (கக௯)

குளிர்செய் கின்றசெவ் வந்திமா லையைத்தலைக் கொண்டு
 களிசெய் கங்குலம் பென்வர வாலிமுன கண்ட
 வெள்ளிசெய் நம்பனை யிறைஞ்சினர் சென்றக மொன்றிற்
 நெளிசெய் நெஞ்சக மங்கையர் தங்கினர் சிறந்து. (க௯௦)

திருந்து மாடக முகரீயென் கின்றகட் செவியின்
 விரிந்த வேலையம் படத்திடை யிருளெலாம் விழுங்கிய்
 பெருந்து மாமணி யென்னவந் தெழுந்தது புட்க
 னருந்து வாரிச மலர்முக மலர்ந்திட வலரி. (க௯௧)

மாயை மாயிருள் கழிந்துமின் நிலகுண் மாத
 ராய காலை யெழுந்துகா ளத்தியை யடுக்கு
 நேய மோடுசென் தன்றொரு பதியிடை மின்ன
 பேயி னூர்மற்றை ஞான்றுதென் கயிலையைப் பொருத்தி. ()

அறதேர்க்கழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்.

இனிககர் குறுகிற் தப்பா லிலைசீமக் கிடனிக் காட்டிற்
தனியத ரிடையிம் மாதர் தமையெலா முயிர்செ குத்துப்
புணையிழை கவர்துமென்றுபொதிந் துமுன் வைத்தபொல்லா
நினைவினை வெளிப்ப டுத்து நின்றனர் தொடர்ந்த கள்வர்.()

கொடியவர் நிலைகண் டுள்ளங் குலைகுலைந் திளையாண்
ம்மை, முடிவுசெய் வதனுக் கின்றோர் முயன்றன னென்ன
முத்தாள், கடிகமழ் மலர்த்தண் சோலைக் காளத்தி யண்ண
ல் காப்பன், விடுபவ னல்ல எனக்காய் வெருவனீ வெருவ
வென்றான். (௧௨௪)

துணையிலை யென்று தீயர் துணிந்துசெல் பொழுதிற்
ரேன்றாத், துணையெனுந் திருக்கா ளத்தித் தோன்றலைக் க
ண்ட நல்லார், பணமலி யரவின் வாயிற் பட்டமென் றேரை
போலக், கணையுரை கள்வர் கைப்பட்ட டிருப்பினுங் தவன்றா
ரல்லர். (௧௨௫)

அரவின்வாய்த் தேரை தன்னை யகற்றிநின் தளிப்பான்
போலக், கரவரி னின்று நீக்கிக் கன்னியர் தம்மைக் காக்க
த், திருவுளங் கொண்டு மிக்க தென்கயி லாயத் தெம்மூன்,
வினாவொடு மலர்கொய் தொண்டர் வேடமுற் தடைத்தா
னன்றே. (௧௨௬)

கன்னியர் பொருள்வி ழைந்த கள்ளவே டத்த ரந்த
கன்னியர் தமைவி ழைந்த கள்ளவே டத்தம் கண்டு
கன்னியர் தம்மை விட்டுக் கதுமென விரித்து போனார்.
கன்னிய ரருகு வந்தான் கறையிட ரெளித்து நின்றான். ()

மாதவ வடிவங் கொண்டு வந்தருள் வள்ள தன்னை [றிப்
மதுலர் நிதிய வைப்பை பெதிர்ந்தென வெதிர்ந்து போற்
பாதபங் கயமி றைஞ்சிப் பரிவொடு நிற்ப வையன்
கோதையீ ரொங்கு வந்தீர் கூறமி னென்னச் சொல்வார். ()

திங்கள்வெண் கண்ணி வேய்ந்த செஞ்சடைச் சிவன மர்ந்த
மங்குரோய் மதினு டுத்த மதுமாமா நகர்வந் தின்னோர்
கங்கைகு டிறைவன் வாழங் காளத்தி நகரிற் சென்றே
யுங்களை விடுப்போ மென்னு வுறுதியா மொழிமொழிந்தார்.

ஆதலி னடிச்சி யேமின் னவருட னடைந்தே யிங்ஙன் [ஐப்
நீதிழைத் தெமைப்பொ லங்கொண் டேகிடச் செறிந்த கா
பூதர வில்லிக் கன்பு பொருந்துமீ ரிவண்வந் தெய்தப்
போதலு மவர்ப யந்தே போயின றாய வென்றார். (க௭௦)

மாதர்சொல் வினவிக் கள்ள வடிவுடை வள்ள லாருங் [ரூப்
கோதையீ ருமைக்காளத்தி கொணர்ந்துபோய்விடுதுமென்
பாதபங் கயம்வ ருத்திப் பார்மக டவத்தி னாலே
யேதமி லவரைக் கொண்டே யேகின ரொம்பி ராரார். ()

அதரிடை யவர்ந டக்க வவ்வனத் தருக்க ளெல்லா
முநீருமன் புடையர் போல முகிழ்பெறு நகைய வாகித்
ததைமலர்க் கண்ணிர் மல்கத் தாழ்ந்துபூப் பதத்திற்பெய்து
மதகரி யுடைபு னைந்த வள்ளல்பா னின்ற வன்றே. (க௭௨)

புண்ணை மாயவன் போன்றன பூத்தொளிர்
கன்னி காரங் கடுத்த கமலனை

மன்னு பூவை மகபதி யொத்தன
வென்னை யாளிறை செல்லு மிடத்தினே. (கநந.)

கரிய விஞ்ஞயில் காசுள மார்த்தன
வரிய நன்மயி லாட வரிக்கணம்
பிரிய மோடிசை பெட்ப விசைத்தன
கரிய தாடைக் கடவுளைக் கண்டரோ. (கநச)

நாவ லூர்வரு நம்பியொர் நாரிபா
லேவ வேகிய வெந்தை யிவணிநு
பூவை மாருடன் போந்தனன் காணெனாத்
தாவி லாக்கிளி தன்பெடைக் கோதுமால். (கநரு)

அறுதீர்க்கழிநெடிஸடியாகிரியவிருத்தம்.

மாந்தளி ரடிய தாக மற்றதன் வடுக்கன் மான, வே
ந்தெழிற் கொங்கை கோங்கா விணைக்கரங் காந்தள் காட்ட
ப், பூந்துகிர் வண்ண வாடை புனைந்துபொற் புடைக்கான்
மாது, தேந்துளி சிதறிப் பூத்தாய்ச் சிறப்பொடு பூணிந்து
கின்றாள். (கநஅ)

வெள்ளிப்பூங் கொன்றை யாத்தி விராமலர் வேங்
கை சேவால், வள்ளினை மருதி ரத்தி வாகைபுன் னாக நாவ
ல், கள்ளவீழ் மலர்க்கு ருந்து காசைபூங் கடம்பு கோளி, பு
ள்ளவவ் வனத்திற்சென்றே யொப்பிடுமென் கயிலைக்குற்றான்.

புரத்தய லடைந்தெம் பெம்மான் பொன்னனார் தம்
மை நோக்கி, வரக்கிரி யிதுவே வெள்ளி மலையது ஆர்க்கை
வெற்பு, பருத்தவம் மலைதா னீஸப் பருப்பத மணிநீ ராறு,
தெரித்தபொன் முகரி யீது சிறங்கிடு மபூர தீர்த்தம். (கநஅ)

என்றுமற் றுளவுங் கூறி யிறைமறைந் தேக நின்ற,
பொன்றிகழ் மேனி யாரும் பொள்ளெனத் திசைக ளோக்
கி, யின்றிவண் விடுத்துச் சென்றா ரிறையெனத் தெளிந்து
சால, மன்றுநன் றெமக்கி ரங்கி நணுகிய தென்றுரைந்தார்.

அமிழ்தினு மினிய மூவ ரருந்தமி மூவந்த வெம்மான்,
கமழ்குலை யரம்பை சூழிக் காளத்தி நகரி னின்ற, தமிழ்சங்
கமராய் வந்தார் தம்மருட் பெருக்கா ளென்று, குமிழ்செறி
தடங்க ணல்லார் குறைவிலா வியப்ப முற்றார். (கசு௦)

மாமணி பெற்றி ழந்த வறிஞனு மமுதைக் கையாற், பூ
மணிற் றவறி வீழ்த்த புந்தியில் ஸவனுந் தேனு, வேமமார் க
ற்ப கத்தை யெய்தியும் பயன்கொ ளாத, தீமைகொள் ப
வரு மொத்தோ மென்றுபின் மனந்தெ ளிந்தார். (கசு௧)

அருட்பெரு வாரி யாய வண்ணலார் தாயிவ் ஐரிற்,
பொருட்பொருட் பெறவு ணர்த்திப் போயினர் நமக்கென்
றழ்வென், நிருட்செறி மிடற்றோன் தம்முன் னெய்திய
தெண்ணி யெண்ணி, மருட்கொடும் பிறவி நீக்கு மாறில்பொ
ன் முகரி யுற்றார். (கசு௨)

சீதரீர் மூழ்கிப் பின்னர்த் திருவெண்ணி ரணிந்து சால
நாதர்கண் மணிபு ளைந்து நவின் றிறை யஞ்செ முத்துங்
கோதிலந் தாதி தன்னைக் கொள்கையி னோதிச் சென்றார்
மாதொரு பாகன் தன்பான் மறிவிழி மடநல் லாரோ. (கசு௩)

களிப்பொடு நகையி லார்க்குக் களிப்பொடு நகைவந் தெய்த
வுளத்திலா னந்த முற்றி யுடலொளி யுடன்வி ளங்கக்

களத்தினஞ் சடைய வெம்மான் சந்நிதி கடித டைந்தா
ரளப்பரு மன்பி னாலே யாடினந் பாடி ன்றால். (கசுசு)

அன்னவர் தமக்கல் வண்ண லவ்விவங் கத்தின் கண்ணே
தன்னொரு பாக முற்ற சங்கரி யுடன்வி ளங்கி
யுன்னரு மொளியி ரண்டா வொன்றுபட் டிருக்கக் கண்டு
கன்னிய ரடைந்த வன்பை யிற்றெனக் கழற லாமோ. •()

வையக முழுது முள்ள மாமணி யொளிக்கும் பச்சை
த், ஆய்நன் மரக தத்தின் சோதியுள் ளெவைக்கு மேலா
ம், பொய்யில்கா ரணமாய்த் தோன்றும் புகலரும் வடி
வை நோக்கித், தையல ரிருவ ருந்தாழ்ந் தெழுந்தொளி த
ன்முன் னின்றார். (கசுக)

கின்றிடு மணங்க னுரை நிருமல னருளி னாலே
தன்றனி யொளியி னூடே தயங்கிடத் தானுட் கொண்டான்
பொன்றிகழ் மணிமார் புள்ள புங்கவன்முதலோர்போற்றக்
* கன்றணி கரத்தெம் மன்னைக் கன்மக னுண வன்றே.

இறையொளி யருவடக்கி யிலின்கல் வடிவா யுற்றா
ன், பிறைநுதற் றைய லார்தம் பின்வருந் தாதி மார்கள்,
கறைமிடற் றிறைவன் பாற்போங் கன்னியர் வந்தா ரில்லை,
புறையிட மெங்கென் றெண்ணி யொய்யெனத் துருவி
ன்றால். (கசுஅ)

ஈசனா ிடமு நாடி யெங்கணு நாடி நாடிக்
காசணி யல்கு லானாக் கண்டிலோ மெனக்க லங்கக்

* கேசரத் தொலியன் னோர்கள் கிடைத்தனர் முத்தி ரீவிர்
புகழ்ம தகற்றி லிங்கம் பதிட்டியு மவர்கள் பேரால். (கசக)
என்னலின் வாணி கூற வெழின்மட வார்போ யுற்றுப்
பின்னிரண் டிலிங்க நாட்டிப் பெய்வளை யினர்பே ரிட்டார்
நன்னில வேந்த வென்று நவின்றுசங் கமரி ருப்ப
வநநிலை யாத வன்றா னதிசய முடன்க ளித்தான். (கரு)

ஒளிமணிப் பொலம்பூண் மார்ப னொப்பில்சங் கமரைத்
தாழ்ந்திங், களிபெறு மடிக ளின்னு மடியனே னுய்யு மா
ற்றான், முளிபுதற் சிலந்தி † முன்ன முற்பிறப் புணர்த்து
கென்னக், களிபெறு மனத்தா னெற்றிக் கண்கரந் தவனி
யம்பும். (கருக)

கவிவிருத்தம்.

கோதையர் கதைநலங் கூறி னுமினி
யேதமி லுலண்டின்முற் கதையி யம்புதும்
யாதவ மனனமர்ந் தினிது கேளென
மாதவ வடிவருள் வள்ளல் கூறுவான். (கருஉ)

கன்னியர்ச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - கசச.

மதுரைப்பதியிலே, பரத்தையர்குலத்திலே, பெண்ணி
யற்கைமுழுதும் அமைந்த மாணிக்கவல்லியென்பவள் ஒரு
த்தியிருந்தாள். அவள் அரசிளங்குமரரென்னும் குடங்களை
அழகென்னும் கயிற்றாற்பூட்டி, அவர்கன்மனையினுள்ளபொ

* கேசரம் - வண்டு. † முன்ன - முதலியன.

கங்கிஷாலைவென்னும் கிணற்ரிலேவிடுத்து, பொருளென்னும் ஜலம்வற்றும்படி நாடோறும் முகந்து முகந்து, மித்க பொருளீட்டி, வாழுநாளிலே, பூர்வபுண்ணியமுதிர்ச்சியால் கருப்பமுடையளாகி, திருமகளும் கலைமகளுமே சிவஞான மாதர்களாகி அவதரித்தாரொனவும், வேதா கமங்களே சிவ ஞானத்தைவிளக்க ஒருருக்கொண்டு வந்தன எனவும், உல கிலுள்ளோர் உவப்பவும், மன்மதனதுசெருக்கு அழியவும், இரண்டுபுத்திரிகளைப்பெற்று, சந்தோஷசாகரத்திலே மூழ் கி, நீராட்டி, முலைப்பாலூட்டி, பற்பல அணிகளைப்பூட்டி, தொட்டிலிலிட்டுத்தாலாட்டி, திருஷ்டிதோஷமணுகாவண் ணம் இரண்டுகண்மணியும்போல வளர்த்துவந்தனர். அந் நாளிலே அப்புதல்வியர் பெண்ணிலக்கண முழுதுமமைந்து, இலக்குமியினும் பேரழகுடையராகி, மெள்ளக்கவிழ்ந்து, நி லத்திலிருந்து, தவழ்ந்து, நடந்து, ஓடி, பிள்ளைப்பிறைபோ ல நாளுக்குநாள்வளர்ந்து, பேதைப்பருவங்கடந்து, பெதும் பைப்பருவமுடையராகி, பற்பலகலைகளையும் கற்கும்நிலை மையையடைய; அதைக்கண்ட மாணிக்கவல்லி மனங்க ளித்து, தமக்குரிய கலவித்தொழில்களை அவரறிந்துகற்கும் உபாயத்தை உள்ளேசுந்தித்து, விரகயிருதற்கேதுவாகிய சித்திலீலைகளை மாடமுழுமையும் சித்திரித்தும், போக வோசையிற்றுகின்ற மயிஸ்முதலிய பறவைகளையும் யாழ் முதலிய கருவிகளையும் மிகச்சேகரித்தும், சூரியனிடத்திலே இருளைப்பழகுவித்தல்போல அவர்களுக்கு காமக்கல்விதனை யும் காளத்திறங்களை யும் கற்பித்தனர்.

அவள் இவ்வாறு மிகமுயன்று கழித்தும், அவர்கள் உள்ளத்திலே சிவபிரான் டுவளிப்பட்டுநின்று சிவாகமங்க ளென்னும் அபரஞான உணர்ச்சியையும், பந்தபாசத்தைப் பற்றற் றக்களையும் அனுபவமாகியுள்ள பரஞான உணர்ச்சியை யும், தந்தளித்தலால், அவர்கள் வறியகாமத்திலேயிலாது, கரணங்களுக்கு விஷயமாகிய யாவும் சிவமெனக்கண்டு, வேறு மாயாவிசித்திரத்தோற்றம் இல்லாதவராகி, இவ்வ னுபவம் நிலைபெறுதற்பொருட்டு சிவனடியார்களைத் தேடித் தேடி, காண்ப்பெறின் துதித்துத்துதித்து, அவர்கள்திருவடி களை சிரசிலே சூடிச்சூடிவணங்கும் தொண்டிலேயிருந்தவ ராயினார். அன்றியும், வேட்கைக்குறிப்புகள் வஞ்சமொழிகள் பழிப்புச்சிந்தனைகள் பாவச்செயல்கள் முதலியவற்றுள்ளே ழுன்றும்பற்றாதவராகி, பெதும்பைப்பருவமடைந்த அக்கா லத்திற்றானே, உலகவாக்கியங்களிலே ஊமையர்போலாகி ஐந்திந்நிரியங்களையும் அடக்கிப் பேதையராகியும், சிவவா க்கியங்களை உச்சரித்தவில் நாமகள்போன்ற நல்வாக்குடை யராய் ஆசைமுதிர்ந்து பேரிளம்பெண்ணென ஓங்கியுயிருந் தனர். இவ்வனமிருக்குங்கால், கடைச்சங்கத் தலைமைப்புலவ ராகியிருந்த நக்கீரதேவநாயனார் தென்கைலையையடைந்து, கைலைபாதி காளத்திபாதியாக ஞானவந்தாதிபாடியதை யும், சீகாளத்தியப்பரது சோதிசொருபத்திற் கலந்ததையும் தொண்டராற்கேள்வியுற்று, பேரானந்தமுடையராய், நா டோறும் அந்த ஞானவந்தாதியைப் பாராயணஞ்செய்து கொண்டு, நாகலிங்கப்பெருமானைக் கண்ணிற்கண்ட கண்ண ப்பநாயனார்போலவே கேள்வியினாலேயே பூசல் புனைதல்

உண்ணல் உடுத்தலாதிதிகளில் வெறுப்புடையராகி, காளத்தி யைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் அவரவையேமேற்கொண்டிருந்தனர்.

அதுகண்ட மாணிக்கவல்லி மகளினானோக்கி, "பெண்களே, மழைபொழிந்த காலத்திலே விதைத்துப்பயன் கொள்ளும் உழவர்போலக் காளையர்கள்வந்து கவிகின்ற இளமைபெற்ற இக்காலத்திலே பொருள்பறியாது விடுத்தால் துங்களுக்கு இளமைப்பருவம் பின்னர்வாய்க்குமா? கல்வியினாலும் கட்டழகினாலும் முதிர்ச்சியுடையராகி எக்காலம் பயன்படுவீரென்று காத்திருந்த எனக்கு, நீவீர்செய்யமுதலி இவ்வளவுதானோ? பயன்படாத உங்களிடத்திலே பெண்ணிலக்கணமுற்றும் அமைந்திருத்தல் ஈகையில்லாதவனிடத்திலே பொன்னும், அவையையஞ்சுவோனிடத்திலே அபியகல்வியும், வீரமற்றபேடிகையிலேவேலும், வாய்த்திருத்தல்போலாம். நீவீர், இளமைப்பருவத்திலேயே என்பாறு தித்து எனது அழகுமுழுமையுங்கெடுத்ததேயன்றி, உங்கள் பொருட்டுச் செலவிட்ட திரவியத்திற்கு உதவியொன்றும் புரிந்தீரில்லை. மணிமந்திர ஓளவு தங்களாலும் பலவகையத் திரங்களாலும் ஆடவரைமயக்கி அவர்பொருளைக்கவர்ந்தால் சிவபெருமானுக்கும் சிவனடியார்களுக்கும் உதவியாகாதா? அழகு சிறிதுமில்லாதவரும் அணிமுதலியவற்றால் அணங்கரித்துக்கொண்டு தம்மை அழகுடையர்போலக்காட்டியும், பிழையில்லாத ஆடவரையும் பிழையுடையராக்கி பொய்யன்புபாராட்டி உணவையொழிந்து அவர் பலமுறைவேண்டிருந்தும், நாடகத்தாலும் நல்லிசைகளாலும் மயக்கியும்,

பொருளீட்டிக்களியாநிற்பர். நீவிர் எவற்றினும் சிறந்திருந்தும் இங்ஙனஞ்செய்து பொருளீட்டாது இளமையைக்கழித்துவிடின் மூப்புமுதிர்ந்தவழி உம்மை இளைஞர்விரும்புவரோ?" என்று இன்னனவாகிய தன்குலச்செயல்களை யுரைக்க; அவையாவும் கவிழ்த்தகுடமீது விடாதுபொழியும் மழைநீர்போலச் சிறிதும்நுழையாது புறங்கழியகின்ற கன்னியருரைப்பாராயினார்.

“அன்னையே, மின்னல்போலத் தோன்றியழியும் இவ்வுடம்பை வளர்க்கவிரும்பி கொடிய தீவினைகளை இயற்ற எமக்கிசைப்பது நினக்குத்தகுதியா? இப்பியிலுதித்தமுத்தானது அந்தஇப்பிக்கு ஒருதவியையும்புரியாது தம்மை அணியத்தக்கவர்மேனியை அடையும்; அதுபோலவே, நின் பாலுதித்தயாங்களும் நினக்கு ஒருதவியையும்புரியாது சிவபிரானறிருமேனியிலே கலத்தலையடைவேம்: பரமனையழைத்துத்தரும் பஞ்சாஷ்டரத்தையுச்சரிக்கும் எங்களுடைய வாய் மனிதரையழைத்துத்தரும்மந்திரங்களை மறந்தும் உச்சரியா: பற்பல அணிகளைக் கமக்கினும் பாரமேயன்றிப் பயனுண்டோ? ஓர் உருத்திராக்கத்தை ஒருநினம் உடலிலணியில் வினையாவும் விட்டொழியுமே? கஸ்தூரி சந்தனமுதலிய கலைவகளைக் கலந்து கலந்து ஓய்வில்லாமல் உடலிற்புனைந்தாலும் சிறிது மலம் அகலுமோ? விபூதியை விரும்பியணியில் அம்மலம் யாவும் விளிந்தொழியுமே? மிக்கவொளிபடைத்த தீபத்தை யுடைய வீட்டிலே இருள் நுழையுமா? அதுபோலவே, எம்பிரானிருக்கும் எங்கள் உள்ளத்திற் அறிவைபொழிக்கும் காமநோயனுக்குமா? தத்துவங்களுக்கு அநிதமாகிய தனியிடத்

திலே விமலரைக்கலந்து மெய்ம்மைஇன்பம் அனுபவித்தயாங்கள் மாண்டுபோகும் மனிதரைக்கலந்து பொய்ம்மைஇன்பத்தைப் பொருளெனக்கொள்வமா? களிப்பவவினைக்கும் யானையவிரும்பியேறுவோர் கழுதையையேற விரும்புவரோ? அதுபோல, சிவதருமங்களை மேற்கொண்டயாங்கள் உம்முடைய குலதருமங்களை மேற்கொள்வமா? இம்மைமறுமை இன்பங்களைப்பயக்கும் எம்பெருமானை வழிபடும் யாங்கள் பொய்ம்மைப்பொருளைநாடி, புல்லியவரசரைப் புகழ்வமா? இம்மையிலறங்களை இயற்றாது பொருளீட்டில் மூப்புமுதிர்ந்ததக்கால் முறைப்படி அறங்களைஇயற்ற முடியுமா? நீயேசொல்வாயாக, உண்டசுவையமுதையும் உடனே மலமாக்குகின்ற உடலைவளர்க்குநிமித்தம் தீயதொழில்களையிறந்த திரிதரும் மனிதர்களை மக்களுள்ளேபதொன்று மதிவல்லோர் கூறுவர், கணிகைமாதர்கள் உள்ளுறவில்லாமல் வெளியுறவுபாராட்டி செல்வத்தைதயும் கவர்ந்துகொண்டு நம்பியஆடவரை நரகத்துமிடுதலால் கள்ளரினும் கொடியவனோ ஆவர், குயிலானது காக்கையோடு ஒருகூட்டிலே கலந்திருப்பினும் அக்காக்கையின்செய்கையிலே பழகாதுபோல உம்மோடுயாங்கள் ஒருங்கிருப்பினும் உமது தொழிலிற்பயிலேம்: ஆகையால், எங்களை வசப்படுத்துகின்றவை இன்றே மறப்பாயாக.” எனவற்புறுத்தினர்.

அதுகேட்டகொடிய தாய் மனம்புழுங்கி, மகளினைச்சீறி, “யான் மலடியுமாயினேனில்லை: மக்களைப்பெற்று மகிழ்ச்சியுறும் சிறப்பையுமடைந்தேனில்லை. நல்வினை புரிந்தோரோ யன்றி ஏனையோர்தம்புதல்வரா லுதவிபெறுவரோ?” என்

மதுக்கித்து, பின்பு “தியங்கிக்கிடக்கும், இவர்களுடைய சித்
தத்தை மணிமந்திரஞ் சூதங்காளாலே தெளிவித்துக் காம
இச்சையிலே திருப்புவோர். பொருள்கொடாமலே இவரை
அனுபவிக்கக்கூடவர்.” என்று யாவர்க்கும் வெளிப்படுத்தி;
இதையறிந்த இருவரும் இவளையே வணங்கி என்று தென்கயிலை
யைத்தரிசிக்கப்பெறுவென மென்னும் சிந்தனையோடு பரம்பின்
வாய்ப்பட்டதேரைபோல இருந்தனர். அக்காலத்திலே, இ
வர்களுத்தையறிந்த இரண்டுகள்வர்கள் இவரணிந்திருக்கும்
ஆபரணங்களைக் கவரவேண்டுமென்னும் கருத்துடையார்ய்,
பாலிலேமறைந்த நஞ்சுபோலவும் பழத்திலேமறைந்த புழு
ப்போலவும் தவவேடத்தைமேலேபூண்டு, தங்கள்நிலைமை
வெளிப்பட்டாவண்ணம் கன்னியர்களிருக்கும் இல்லத்திலே
வந்து, “நும்மைக் காளத்திகாக்க.” என்னும் மொழியோ
டு நுழைய; அக்கன்னியர்கள் தாய்மொழிகேட்ட சேய்போ
லப் பெருங்களிப்படைந்து வணங்கி, அவரையழைத்துச்செ
ன்ற, மிகவும் உபசரித்து, “சுவாமிகாள், நீவிர் எங்குள்ளீர்?
எங்குச்செல்கின்றீர்?” என்று வினாவினார். அக்கள்வர்கள்
“யாங்கள் இஷ்டசித்திகளைப்பாலிக்கும் எம்பெருமான்
வழிநிறுத்தித் தலங்களை யெல்லாம் தரிசித்துவருவோம்; த
ற்காலம், காளத்தியைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் காதலா
ல் அங்குச்செல்கின்றோம்.” என்றுரைக்க; அக்கன்னியர்கள்
“அங்ஙனமாயின் யாங்களும் காளத்தியைத்தரிசிக்க விரும்
பிபுள்ளோம்; எம்மையும் உடன்கொண்டு செல்வீரோல் உமக்
கியற்றும் கைம்மாறுண்டோ?” என்றுரைத்தனர்.

அக்கள்வர்கள் உள்ளங்களித்து, கன்னியர்களைநோக்

கி, “மங்கையர்களே, மெல்வியசீரத்தினையுடைய நீங்கள் வெப்பமுதிர்ந்த பாலேநிலமுதலிய கடியநிலங்களை எவ்வாறு கடப்பீரென்பதையும், நுங்களை அழைத்துச்சென்ற பழிமொழி மிகவிளையுமென்பதையும், நும்மைப்பெற்ற தாயானவள் கன்றையிழந்த பசுப்போலக் கலங்குமென்பதையும் நினைந்து, அஞ்சுகின்றேம். ஆயினும், காளத்திகாணப்பெற்ற கண்களெண்களென்றும் காளத்திகருக்கேகும் கால்களெகால்களென்றும் காளத்திதன்னையுன்னும் கருத்தொன்றே கருத்ததென்றும் காளத்திபுகழுவாநாவே நாவென்றுங்கற்றோர்சொல்வர். அன்றியும், இச்சீரத்தோடு அடைதற்குரிய தென்கைலைக்கு யான்செல்கின்றேனென்று ஒருவர் விளையாட்டாறுவாப்பினும் கயிலைப்பதவியையடைவர். அங்ஙனம்செல்பவரை விளையாட்டாற்றடுப்பவரும் சூரியசந்திரர்உள்ளமட்டும் கடுகியமெய்தித் துன்புறுவர். ஆதலால், அன்னையர்களே, நீவிர் காளத்திக்குச் செல்லவேண்டுமென்னுங் கருத்தை விலக்குதற்கு யாம் உடன்பட்டோம்.” என்றுரைத்தனர். அவ்வார்த்தையை அக்கள்வர் மனதோடு உரைத்திலரோனும், அம்மங்கையர் வாய்மையாகவேகொண்டு, “யாங்கள் சிவபிரானை அடையப்பெறின் இச்சீரம் யாதுபடினும் என்? உலகோர் இகழ்ந்தாலென்? புகழ்ந்தாலென்? எம்மை எவ்வகையாலேனும் தென்கயிலைசேர்ப்பீராக.” என்றுவணங்கி வேண்டிக்கொள்ள; அக்கள்வர் நன்றென இசைந்து அர்த்தயாமத்திலே, அன்னையறியாமல் இன்னஇடம் வந்துசேருவீராக.” என்று குறிப்பிட்டுரைத்துச் சென்றனர்.

கன்னியர்கள் தங்கள் நிழல்போன்ற இரண்டுசேடியர்கள் வேண்டியதிரவியங்களை உடன்கொண்டுவர, அர்த்தயாமத்திலே குறித்தஇடஞ்சார்ந்து, கள்வரோடு, விடியும்முன்னரே திருகாதங்கடந்து, மறுதினமுதல் இடையிலுள்ள தலைக்களையெல்லாம் தரிசித்துக்கொண்டு, சோழநாட்டையடைந்து, கும்பகோணமுதலிய தலங்களையிறைஞ்சி, சிதம்பரத்தையடைந்தனர். அங்கே திருவெல்லையைவணங்கி, வீதிவலம்வந்து, ஆலயத்தெதிரோபணிந்து, பிரதக்ஷிணம்புரிந்து, ஸ்ரீமூலட்டானேசரரையும் பஞ்சகிருத்தியநடனம்புரிந்தருளும் சிற்சபரநாயகரையும் சிவகாமியம்மையையும் கண்படைத்தபயன்பெறக்கண்டு, தரிசித்து, பரவசப்பட்டுத்தித்து, அத்தலத்திலுள்ள சிவகங்கை குய்யதீர்த்தமுதலிய தசதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம்செய்து, காலந்தோறும் சுவாமிதரிசனம்செய்துகொண்டு, சின்னாள்வசித்திருந்தார். பின்பு பிரியாவிடைகொண்டுநீங்கி, இடையிலிருக்கும் தலங்களைவணங்கி, காஞ்சீபுரத்தைச்சார்ந்து, திருவேகம்பநாதரைத்தரிசித்துத்துதித்து, திருக்காளங்கியென்னும் தலத்தையடைந்து, கதியிலேஸ்நானம்செய்து, சித்தகணங்கள்வழிபடும் சித்திவரவரைவணங்கி, வலம்புரிந்து, யாவருக்கும் போகமோஷங்களைப்பாலிக்கும் வாலிநாதரைத்தரிசித்துப்பரவி, புறத்தேவந்து, ஒருபுராணிகரைக்கண்டு நமஸ்கரித்து, அத்தலமானியத்தையினுவ; அவர் சொல்வாராயினார்.

“மங்கையர்களே, முற்காலத்திலே முழுவலிபடைத்த ஸாலியென்பவர் தமது ஆன்மார்த்தலங்கத்தை இத்தடாகத்தின்களையிலேவைத்து, திருமஞ்சனமுதலியவற்றற்பூசித்

து, தோத்திரஞ்செய்து, அன்புமேலிட்டு ஆனந்தக்கூத்தா
டி, வழக்கப்படியே பூசைப்போடகத்தில் எழுந்தருளுவித்த
ற்குக் கரத்தாலெடுக்க, பெருமான் அசையாமைகண்டு, இ
ருகையினும் இறுகப்பிடித்தெடுத்தனர். அங்ஙனம் எடுத்த
ம் அசையாமையால் மனங்கலங்கி, அப்பெருமானை வாலின
லே மிகவும் சுற்றிக்கொண்டு, கரங்களை பூன்றி, அண்டகூட
மளவும் நிமிர்ந்துபெயர்க்கவும், பெயராமைநோக்கி, வாலை
விடுவித்து, பெருமூச்செறிந்து, துதிக்கத்தொடங்கினார்.
“தேவாதிதேவோ, தேவரீர் திருவருள்வைத்து வந்தால
ல்லது பேயேன்வலிந்து பெறுதற்கெளியீரோ! வாலினலே
உமதுதிருமேனியில் தழும்புபடத் தீங்கிழைத்தேன்! தீயே
ன் என்செய்வேன்! என்செய்வேன்!! ஆஹு! இளம்புதல்வனை
அன்னையானவள் கடுங்காட்டினடுவே அருளின்றிவிடுத்த த
ன்மைபோல அடியேனைக்காவாமல் கைவிட்டு இங்கேவீற்றி
ருக்கின்றீர். யான்செய்தபிழையுண்டோ! கிருபாசமுத்திர
மே! என்னுயிரீ, என்றுணைநீ, என்னுடையவாழ்வுநீ, அன்
னையுநீ, அத்தனூநீ, இங்கு எனக்கு உறவாக வேறுயாவர் உள
ர்? நின்னைநீங்கில் எனதுயிர் நில்லாது; நில்லாது.” என்று
பரிந்துவேண்ட; அப்பிரான் பிரசன்னராகி, “அன்பனே,
யாம் இவ்வனத்திலே இத்தடாகக்களையிலே வீற்றிருத்தனை
விரும்பியுள்ளேம்; இதுபற்றிக் கவலையடையேல்: இன்றுமு
தல் உனதுள்ளத்திலே வீற்றிருந்து நின்பூசையை அங்கேகரி
த்தருளுவேம்.” என்று ஆஞ்ஞாபித்து, சிவலிங்கத்திலே
மறைத்தருளினார்.

•
• நுகேட்ட வாலியென்பவர் இப்பெருமான் என்னை

விட்டு இவணிநுந்தது இத்தடாகத்தினது ஆசையாலன்றி
 வேறில்லை. ஆகையால், இறை அழித்துவிடுவேனென அதிர்
 த்து, ஒருபெருமலையையெடுத்து, நீர்த்திவலைகள் 'மேலுலக
 முற்றுஞ் செல்லும்படி ஒங்கியெறிந்தனர். எறிந்தவழி, அம்
 மலையினின்றும் சிதறிய மருந்துக்களால் அனேகர் உயிர்பி
 னைத்தல்முதவிய நலங்களையடைய; அத்தடாகமும் அழிவில்
 ளாமல் யாவர்க்குமுதவியாகப் பெரியநதியாகி பெருகிச்செ
 ள்லுதலை வாலிகண்டு, இப்பிரான்நிருவுளம் இதுவேயாயின்
 யான்செய்வது யாதெனப்பணிந்து செனமனர். ஆகையால்,
 இந்நதியில் முழுகுவோர் பவக்கடலைக்கடந்து முத்தியாகிய
 களையையடைவர். இது தீவினையென்னும் செத்தைக்கு நீர்
 வடிவமாயிருக்கும்நெருப்பாகும். கைலைபோலவே இம்மலை
 யிலும் வாலிநாதர் உமாதேவியோடுவீற்றிருக்கின்றார். இப்
 பெருமானைவணங்குவோர் செறிந்த பாதகமனைத்தையும்
 ழித்துச் சிவகதியெய்தப்பெறுவர். இத்தலமானமியம் இது
 வாகும்.' என்றுரைக்க; கன்னியர்களிசிறந்து, அவரை ம
 ஸர்கொண்டருச்சித்துவணங்கி, அன்றிரவிலும் வாலிநாத
 ளாத்தரிசித்து, ஒருமனையிலே தங்கியிருந்தார். இவ்வாறு
 தங்குமிடந்தோறும் இவர்களுக்குக் கள்ளரால் ஆபத்துவி
 னையாவண்ணம் சிவபெருமான் பல அடியவர்க்குடம் தாங்
 கிவந்து நாடோறும் காத்தருளினார்.

தங்கியமங்கையர் அருளேதயத்திற்கு முன்னொழு
 த்து, நியதிமுடித்துச்சென்று, அன்று ஒருபதியிலேதங்கி, ம
 றுதினம் தென்கைலைக்குச் சமீபமாகச்செல்லுங்கால், கள்
 வீர்கள் இனி நகரங்குறுகி விட்டது; இதுகடந்தால், நமக்கு

இடம்வாய்க்காது: ஆகையால், தனித்த இவ்வனத்திலே இந்நால்வரையும் உயிர்போக்கி ஆபரணதிகளைக்கவர்வோமென்று உட்கொண்டிருந்த பொல்லாநினைவை வெளிப்படுத்த; அந்நிலைகண்ட இளையவள் உள்ளம்நடுநடுங்கி, “தமக்கையே, இவர்கள் நம்மைமுடித்தற்கு முயல்கின்றனர்.” என்று அறிவித்தனள். அது கேட்ட மூத்தாள் “தங்கையே, இவ்வளவுங் காத்துவந்த காளத்தியண்ணலார் இனிக்காவாதுவிடார்: நீ அஞ்சேல்; அஞ்சேல்.” எனத்தேற்றி, கவலையற்று நிற்குந்தருணத்திலே, தென்கைலாயப்பெருமான் பாம்பின்வாய்த்தேனையைவிடுவித்துப் பாதுகாப்பார்போலக் கள்வரினின்றும் நீக்கிக் கன்னியரைக்காக்கத் திருவுளங்கொண்டு, மலர்கொய்துதொடுக்கும் தொண்டர்வேடந்தாங்கி அணுகினார். அவரைக்கண்டவுடனே கள்வர்கள் விரைந்தோட; பெருமானருகுவந்து, தம்மை அன்பொடுவணங்கினின்ற கன்னியரைநோக்கி, நீயிர், எங்கிருந்துவந்தீர்?” என்று வினாவு; அவர்நடந்தயாவும் விண்ணப்பம்செய்தனர். பெருமான் “மங்கையீர், உம்மைக் காளத்தியிற்சேர்க்கின்றேம்; வருவீராக.” என்றழைத்துக்கொண்டு, நிலமகள் தவத்தால் திருவடிகள் நிலந்தோயச்சென்று, தென்கைலையைச்சார்ந்து, கன்னியரைநோக்கி, “இதுவேகைலை; அது தூர்க்கைவெற்பு; அம்மலை நீலப்பருப்பதம்; இந்நதி பொன்முகரி; இது மயூரதீர்த்தம்” என மற்றவைகளையும் அறிவித்து; மறைந்தருளினார்.

கன்னியர் திசைகளைநோக்கி, பெருமானைக்காணுமையால், இங்கேவிடுத்துச்சென்றவர் இறைவனொத்தெளிந்து, “ஆ! ஆ! தெய்வங்குழங்கும் இத்தலத்திலே நம்பெருமான்

தமிழ்ச்சங்கமராய் நணுகியது சால நன்றுநன்று.” எனவிய
 ன்தும், “அந்தோ! முதல்வன் அணுகப்பெற்றும் முத்தியின்ப
 ம்பெருமல், மணிபெற்றிழந்த வறிஞனையும் அமுதம்பெற்றி
 ழந்த அறிவிலாதவனையும் நிகர்த்தோமே!” என்று துன்பு
 ற்றம் மயங்கிநின்ற, பின்பு “ஓகோ! இங்குள்ள சிறப்புக்க
 னையெல்லாம் அருட்பெருமானே தனித்தனிவிளக்கி, அருள
 ப்பெற்றேம்; நமக்கு என்னகுறை.” எனத்தெளிந்தனர், அ
 தன்பின்னர் பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, திருவெ
 ண்ணீறணிந்து, உருத்திராக்கவட மிகப்புனைந்து, பஞ்சாஷ்ட
 ரங்களை யுச்சரித்து, நியமப்படி ஞானவந்தாதியைப் பாராய
 ணஞ்செய்துகொண்டு, சந்நிதியையடைந்து, நமஸ்கரித்து,
 பிரதக்ஷிணம்செய்து, அளவிடப்படாத அன்பினாலே நடனம்
 புரிந்து துதித்து, பரவசப்பட்டுநிற்க; பெருமான் நிருவருள்
 கூர்ந்து, அச்சிவலிங்கத்தின்கண்ணே அரிய செவ்வொளியும்
 மரகதவொளியுமாக அம்பிகையோடு தரிசனந்தந்தளித்து,
 அவர்களது உழுவலன்பைநோக்கி, திருவுளமகிழ்ந்து, விஷ்
 ணுவாதிதேவர்கள் வணங்கவும், உமாதேவியார் நாணவும்,
 அவ்நிருவரையும் தம்முள்ளே கலப்பித்தருளி, முன்போல
 வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது, அவர்கள் பின்வந்த தாதிமார்க
 ளிருவரும் கடவுளிடத்துச்சென்ற கன்னியர்வந்தாரில்லையே
 எங்கிருக்கின்றொன்ற தேடித்தியங்கியவழி, “அவர் முத்
 தியையடைந்தனர். நீங்கள் அவர்கள் பேரால் சிவலிங்கப் பி
 ரதிஷ்டைசெய்வீராக.” என்று அசீரிவாக்கியமெழ; அது
 கேட்டு, அவர் கன்னியிலிங்கமென இரண்டு இலிங்கப்பிரதி
 ஷ்டைசெய்து, நற்கதியடைந்தனர். என்று சங்கமேசர் உப

சிலந்திமுதலமுற்கதைச்சருக்கம். உசக

தேசித்து, அவ்வரசர் வேண்டுகோளின்படியே சிலந்திமுதலியவைகளின் பூர்வஜன்மசரித்திரங்களைப் புகலத்தொடங்கினார்.

~சிலந்திமுதலமுற்கதைச்சருக்கம்.



கலிவிருத்தம்.

தண்ணந் தாமரை சார்ந்துறை நான்முக
னண்ணுந் தோற்ற நவீற்றி யிருக்கவும்
விண்ணின மே * வகி லத்தொழில் வீறுளான்
கண்ணில் வந்திடு காதல்செய் கான்முனோ. (க)

உற்ற மாதவ ஆற னெனப்பெயர்
பெற்ற வன்னய னோடு முரண்பு
சற்று மெண்ணில னாய்ச்சுகந் தந்திடச்
செற்ற மோடயன் சிந்தையி லெண்ணினான். (உ)

அன்ன லூர்தி யழைத்த தறிந்தவன்
முன்னர் வந்துற முற்ற வெருண்டுநீ
சின்ன நூல்செய் சிலந்திய தாகென
வின்ன லெய்தின னேத்தி யிறைஞ்சினான். (ஈ)

கமல நான்முகன் கண்டு வெருவனீ
விமலன் மேவிய வேழ வனத்திடை

* அகிலத்தொழில்வீறுளான் - விசுவகன்மன்.

யமனும் வில்ல வனத்தி லடைந்ததி
ஷைமவி லாவுலண் டாயவன வைகியே. (ச)

தேவ தேவனைத் தென்கயி லாயனை
யாவ லோடு மருச்சித் தருங்கதி
மேவு வாயென வெண்ணிற வாணியை
நர்வின் வைத்திடு நான்முகன் கூறினான். (ரு)

அணைய பான்மையி னன்னோன் சிலம்பியாய்த்
தனைநி கர்த்திடு தற்பரன் பூசையால்
வினைய கற்றுபு வீடடைந் தானெனா
வனைநி கார்க்கு மருந்தவ னோதினான். (சு)

பாம்பின் முற்பிறப் போதுதும் பார்த்திப
வேம்ப லோடிக் கேளென் றிறைசொல்வான
கூம்பி லாத கொடுமுடி கொண்டயர்ந்
தோம்பு பூத முடைத்தங் கயிலையே. (எ)

மேற்படி வேறு.

பதியெனப் படுமிறை பண்டு கொண்டிடு
மதிசய சத்துவ மகன்று யர்ந்தொளி
கதுவிட நின்றிடு காட்சி யென்னவு
மதிபல கோடியோர் வடிவுற் றென்னவும். (அ)

ஒள்ளொளி தேங்கியே வொப்பி லாதொளிர்
வெள்ளிய துருவென விளங்கித் தோன்றுமா
வெள்ளவி லிருந்தவ ரிதயத் தெய்தியே
"வள்ளலோ டிருந்திடும் வளங்கொ ளம்பிலை. (க)

ஆழியங் கிரியினை யங்கை யிட்டுயர்
பாழிமா மேருவைப் பறித்து மார்பணிந்
தாழியேரீர் கணமென வுன்னு வெங்கணரு
குழ்தருங் கயிலையைத் துன்னு காவலாய். (௧௦)

நதிபல கோடிக ணண்ணு நண்ணுநர்
பதிபல்கோடிகள் பாங்க ருற்றிடு
மதிசய வனங்களு மனந்த கோடியாம்
புதுமதி மிலைந்தவன் பொற்றை மீதரோ. (௧௧)

கற்பக மரங்களுங் காம வல்லியும்
பொற்புறு புதர்களும் புணர்ந்த டைந்தவ
ருற்பவ முதலிய வோட்டு மென்றிடில்
வெற்பது வளந்தனை விளம்ப வேண்டுமோ. (௧௨)

நள்ளிடைச் சிவபுர நணுகு மன்னதைக்
கள்ளவிழ் கமலநற் கடவுள் கூறிடி
லெள்ளுத லிலையெனைப் போலு மேழைய
ருள்ளினும் வசையலா லுயர்வுண் டாகுமோ. (௧௩)

அப்பெரும் புரமது வரத னத்தினு
லொப்பில்பொன் வெள்ளியா லுஞற்று மாடங்க
டிப்பிய மதில்கள்செய் குன்று கோபுர
மிப்படி தொகையள வின்றி யோங்குமால். (௧௪)

அன்னதி னடுவணைம் பிரானுக் காலய
மின்னதன் மையதென வெவருங் கூறொளு
துன்னத வுயர்ச்சியா யொப்பின் மாமணி
தன்னொடு மமைந்தொளி தங்கி யோங்குமால். (௧௫)

அதினம்மறை முடிவென வன்ப ருள்ளென
 விழைவுரு விதுகுண மென்றெ னாதவன்
 மதுமஸர்க் குழலுமை மனாள் னென்னவும்
 பதியென வியம்பவும் பட்டி ருப்பஞல்.

(கசு)

அவ்வுழி யமரரு மருங்க ணங்களுந்
 திவ்விய முனிவருஞ் சிறந்த பூதரு
 மெவ்வயில் கருடரு மியக்கர் நாகரும்
 பவ்வம தாமெனப் படர்ந்து போற்றுவார்.

(கஎ)

ஒன்றொரு தினந்தனி லொப்பி லாதவ
 னன்றிகொ ளரியணை நணுக வெண்ணியே
 தன்றிரு மேனியிற் சாத்து மாடைகள்
 குன்றலி லணிபெறப் புனைந்து கொண்டபின்.

(கஅ)

ஆயிர மணிமுடி யனந்த னேமுனா
 மாயிருங் பணிபணி யாக வைகிடக்
 காய்பெருங் காமநோய் கனற்றக் காளனோ
 ராயணி மகளிர் பாலடைந்து வைகினான்.

(கக)

வாளணி யாவையும் வளைந்து வள்ளலுங்
 காளனைக் காண்கிலன் கருதும் வேலையி
 னீள்பெருங் காமநோய் நெஞ்சிற் கொண்டுபோ
 யாளணி மகளிர் பாலடைந்த தன்மையை.

(உ௦)

அறதீர்க்கழிநெடி ஸடியாசிரியவிருத்தம்.

உயிர்த்தொகை யனைத்து முற்ற வொருவனு முணர்ந்த
 'ஐழத்துச், செயிர்த்திலன் காம நோயாற் சிந்தனை கலங்கிச்

சென்றாய், கயப்பெய ரடவி மேவிக் காளநீ பாம்பா கென்
று, பெயத்துமா ரருளி னாலே பிறைமுடிக் கடவுள் கூறம்.

தென்கயி லாயந் தன்னிற் செறிந்துபாம் புருவாய் நீதான்
கொன்பயி லிலிங்கந் தன்னைக் குறுகியர்ச் சிக்கு நாளி
லன்படைந் தொருமால் யானை யதுவும்பூ சிக்க வெய்து
முன்புநீ முயன்று கொல்ல முடிந்துபின் முத்தி சேர்வீர். (1)

எனப்புகன் றிறைவ னேவ வெறுழ்வலிப் பாந்த ளேகி
வளைத்தினு ஞாயர்ந்த யானை வனத்திடைப் பாம்பா யிற்றான்
மனத்துயர்கொடுக்குங் காம மாற்றிடவல்லார்க்கன்றி [லோ
புனற்கரும் பிறவித் துன்ப மொழித்திடற் கெளிது கொல்

ஆனைமுற் பிறப்புக் கூறி லண்ணலார் கயிலா யத்தின்
மேனைதன் மகனாந் தாமும் வீற்றிருந் தருள வுள்ளி
லீனமில் கணத்து ளத்தி யெனும்பெயர்த் தலைவ னுற்றி
யானிஹ தன்பா லேக வீடுமென வாயில் காப்பேரீர். (௨௪)

கலிவீருத்தம்.

பவள மேனியிற் பாவ விருடெறுந்

தவள நீறணி சங்கரன் றற்பரன்

றுவளு நுண்ணிடைத் தோகையுந் தானுமா

புவள கந்தனி லுற்றிருந் தானரோ.

(௨௫)

அங்க ணேக லடா துனக் கையநீ

யிங்க ணில்லென வின்மொழி கூறவுந்

துங்க மேவு கணேசன் றுணுக்கெனச்

சங்க ரன்னுறு தானந டந்தனன்.

(௨௬)

நடந்த காலே நகமகள் சீறியிங்
கடைந்த வத்திரீ யத்தியா கென்றனன்
மிண்டந்த ஆழை விலக்குந ருண்டுகொ
ஹடம்புநானென வுத்தம ரன்றியே.

(௨௭)

ஆய காலே யருங்கண நாதனும்
பாயு வெம்பய மெய்திப் பரமனோ
டாயை வந்தனை யாற்றி யருளினம்
பேய னேன்செய் பிழைபொறுப் பீனோ.

(௨௮)

நொந்து வேண்டி நுவல விறைவனார்
தந்தி மாவனத் தந்தி யுருவெடுத்த
தந்த வெல்லை யமர்தரு நாள்களின்
முந்தி யோர்பணி முத்திலிங் கத்தினை.

(௨௯)

அன்பு கொண்டருச் சித்திநு மவ்வயின
பின்பு நீயு மருச்சித்துப் பேதியா
வின்ப மயர்க்கதி யேருவீர் போவெனா
மின்பி றங்கிய வேணி விளம்பினான்.

(௩௦)

ஆன தாலவ் வருங்கண நாதனும்
மாண யாகு யருச்சித் தடைந்தனன்
மான முத்தி யெனமகிழ்ந் தோதினான்
வான நாடு வணங்கு மகேசனே.

(௩௧)

திண்ண னார்முற் பிறப்பினிச் செப்புதும்
வண்ண வேலவ கேட்டு மகிழெனாப்
பண்ண வாமொழிப் பாவையொர் பாகனா
முண்ணி லாவரு ளொண்டவ னோதுவான்.

(௩௨)

பாண்டு மைந்தருட் பார்த்தன் பகைஞர்மேற்
 னாண்டி வென்றிடச் சூர்ப்பகைத் தாதையை
 வேண்டி யோர்களை வாங்குதும் வெய்தென
 மாண்டவிற்கு ரீல மலையின்மேல்.

(௩௩)

உற்றொர் நல்லிட மொன்றில் வதிந்ததில்
 வற்றி லாப்புன லாடி மடியுடுத்
 தெற்றை ஞான்று மிடுந்திரு நீறுமெய்
 முற்று மேவப் புனைந்து முடிவினே.

(௩௪)

அக்க மாமணி யன்பிற் றரித்தபின்
 முக்க னான்மனு வேரது முறையினின்
 மிக்க வேறிடத் தெய்தி விழைந்ததிற்
 றக்க வாதன மொன்றிற் றரித்தரோ.

(௩௫)

இயங்கும் வாயு விடம்வல மெய்திடா
 துயங்க வேரு நாடியுள் ளோட்டியே
 வியங்கொ ளாறிட மேற்றலை மீச்செல
 வயங்கு மவ்வொளி யின்மன மாற்றினான்.

(௩௬)

இந்த வாறங் கிருந்து தனஞ்சய
 னந்தி லாத்தவ மாற்றி நணுகிட
 முந்து நாளின் * முகாசுர னென்பவன்
 வந்து பன்றி வடிவொடு வைகினான்.

(௩௭)

அனைய கானி லருந்தவர் யாவரு
 மினைய வேயவ் வெறுழி யியற்றலான்

மனநடுங்கி வதிந்தன ரன்னது
பிளையு மோர்பகற் பேதுற லுந்ததால். (௩௮)

நீல் மாமலை நிட்ட வயிர்பெறீஇக்
கோல மாகிக் குறுகிய தென்னவுங்
கால எவ்வுருக் கொண்டு கடத்திடைச்
சாலை வேதிரிந் தென்னவுந் தக்கது. (௩௯)

வெந்நு ரிஞ்சிடும் விண்ணின் முகட்டினைத்
துன்னு யிர்ப்பிற் றுளங்குங் கிரியெலா
மின்ன கேழ லெறுழ்வலி மாற்றிடப்
பொன்னை நேர்சடைப் புங்கவன் முன்னினான். (௪௦)

அருட்பெ ருங்கட லாகி யமர்ந்தவ
னிருட்செ றிந்த மிடற்றி னுருவெடா
மருட்கொ டும்பிணி மாற்று மலரடி
பொருட்பெ றுந்தொடு தோலொடு பொற்புற. (௪௧)

அரைதனிற்று கி லொன்றசைத் தன்னதிற்
புளாயி லாமற் புலியதள் வீக்கியோர்
சுரிகை தோன்றிட வார்த்துத் துகளிலா
மரும மீது கவடிய மாலையும். (௪௨)

குன்றி வேய்ந்திடு கோதையுந் தோளள
வன்றி மேவ வணிந்து களமிசைத்
துன்று சங்க மணியுந் துலங்கிட
நன்றி பெற்ற சிகழி நலம்பெற. (௪௩)

ஆத்தி கொன்றை யவையொரு வாமலே
சாத்தி யோர்சது ரத்துகி றுழ்ந்திட

வேத்து மண்ண லெழில்புனைந் தங்கையின்
மூத்த மூங்கின் முனியும் பிடித்தனன். (௪௪)

* மண்டி னாத மணிக்கணை மன்னிடும்
பண்டி லாவொரு தூணி பரித்துவெந்
நண்டர் நாயக னம்பு வலக்கரங்
கொண்டு கோலமில் வாறுகொண் டானரோ. (௪௫)

இமைய மீன்றரு ளன்னையு மெம்பிரான்
சுழமயும் வேட வடிவு தனக்குநே
ரமைவு பெற்றிட் டதற்கியை பாகவே
யிமையொ ருங்குமுன் னெய்தின ளென்பவே. (௪௬)

இயன்ற கோல மிருவரு மெய்தியே
முயன்று முன்னவன் முன்செல நம்மனை
வியன்ற கானில் விரைந்துபின் போயினான்
பயன்ற ரும்பர மேசன் பணிப்பவே. (௪௭)

இத்தி றத்தி னிறைவனக் கேழலை
யத்தி ரத்தி னகனிலஞ் சாய்த்திடச்
சித்த மீதுனிச் சென்றிடக் கண்டவஃ
தத்த னொதி ரார்த்தங் கடைந்ததே. (௪௮)

மாலெ டுத்த வெறுழி வடிவன
கோல முற்றிடக் கோபமி லாதரன்
சால வெய்கிலன் றுனொரு லீலையா
னேல வெய்தன னின் கணை யொன்றினால். (௪௯)

* மண்டி னாதமணிக்கணை - விட்டுணுவல்லாதகணை.

வைகொ ளுங்கணை வந்து படுதலும்
பெய்யு மாமுகி லென்னப் பெரிதுகூ
யையு ணைவெரீஇ யாரார்ப் பீன்றிதா
னெய்யெ னுமநிந் தோடி யொளித்ததே. (௫௦)

ஒப்பி ளாதவ னோடியக் கேழலைத்
தப்பு றுமற் றொடர்தரச் சாய்ந்தது
வெய்ப்பி ளாத முனிவ ரிடத்தெய்த
வொப்ப வோடின ரொய்யென யாருமே. (௫௧)

மெய்வெ யர்த்து விசய நிருந்துழி
யையர் யாரு மடைய வவனெழீஇக்
கைவில் லேந்திக் கணைகொடு போயினான்
சைய மாமெனச் சார்ந்த வெறுழிமேல். (௫௨)

வெய்ய கோலம் விழிகள் சிவந்திட
பெய்யில் வன்மயி றொங்கு நிமிர்ந்துற
வைய மீதிடி வந்தென வந்திட
மையில் வீரன் வடவையி னேர்ந்தனன். (௫௩)

வாங்கி வில்லினை வல்லை கணைதொடுத்த
தோங்கி வீழ்தர வெய்தன னென்னலா
ரேங்கி யோட விருஞ்சமர் முற்றிடுந்
திங்கி ளாத விசயன் நிறலினான். (௫௪)

பன்றி வீழப் பரமனும் வந்துநான்
கொன்ற னன்னிதை யென்றலா கூறலு
முன்றன் வாளி யுருவுவ தோவிதை
நன்றி கூறினை நன்றியில் வேடனே. (௫௫)

சிலந்திமுதல்முற்கதைச்சருக்கம். ௨௫௧

நான்விடுத்திடு மம்பு நணுகவுங்
கானடுத்த கடுந்தொழில் வேட்டுவ
ஆனமுந்திடு முன்னுரை யாடினை
கூனல் விற்கொடு போவுன் குறிச்சியில். (௫௬)

அறுசேர்க்கழிநெடிஸடியாசிரியவிருத்தம்.

என்று மாதவம் புரிந்திடும் விசயனு மிறைவனு மிகலே
ய்தி, நன்று வீரமா திருந்திடு தனுவினை நாரியின் கொளேநீக்
கிச், சென்று மோதின ரிருவருஞ் செருச்செயத் தனஞ்சய
னதுகாலைத், குன்ற வில்விதன் முடியிசைத் தாக்கினன் கு
ழகனு மதுகொண்டான். (௫௭)

உலகனைத்தையு மாக்கிடு மொருவனு மோதிம வடி
வெய்தி, யலகி நந்துள நாளெலாந் தேடியு மறிவதற் கரிதா
கி, யிலகு றந்திரு, முடியினி லேற்றனன் விற்பழம் பினை
யென்றா, னலமு றம்மடி யவர்களுக் கெளியவ னலிற்றிலை
ம் முகன்றானே. (௫௮)

யீண்டு மற்றொழில் விளைத்தனர் விமலனும் விசயனும்
விளையாட்டாற், பாண்டு மைந்தனும் பாலனைக் கிரீடியைப்
பரிவொடு நலமாகத், திண்டி யாடினன் சிவனருட் செயலி
னை யாவரோ தெரிகிற்பா, ராண்டு தன்னுருக் காட்டின னம
ரரு மரகர வெனமாதோ. (௫௯)

முக்க ணெம்பிரான் முதல்விபுந் தானுமாய் மூரிவெள்
விடையேறிச், சக்க ரத்தரி முதலிய தேவர்க டனித்தனி புக
ழ்ந்தேத்த, மிக்க பேரருட் டலைமையி னிற்பதை விசயனு மி

கக்கண்டா, னக்க ணத்தினி லவன்செய்ய லிதுவென வறைந்
திட வார்வல்லார். (௯௦)

மெய்ந டுங்கினன் வெயர்த்தன னயர்த்தனன் மிக்கவ
ன் புள நீங்கிச், செய்ய கண்வழி பாய்ந்தன வானந்தச் செழு
ம்புன லாரொக்க, வைய மேல்விழுந் தெழுந்தனன் மயங்கி
ன, னுயங்கினன் மனந்தேறி, யைய னேயடி யேன்பிழை
பொறுப்பதுன் னருளினுக் கணியென்றான். (௯௧)

மேற்படி வேறு.

கார்முக வழுவன் சொன்ன கட்டுறா யனைத்துங் டிகட்டுக்
கூர்முக வயில்வேற் பிள்ளை கூறிய தொத்த தஞ்சேல்
பார்முக வரச வேண்டும் பரிசுசொற் றருது மென்றா [ர்.
வார்மிகு கொன்றை வேய்ந்த வண்ணலா ரருளிச் செய்தா
கலிவிருத்தம்.

பத்தியிற் பணிந்துபின் பாண்டு மைந்தனு
மெத்தவெம் பவத்தினுன் மிகவு நொந்தன
னத்ததின் னருளினு லடிய னேனுய்ய
முத்தியை யருளென முதல்வன் கூறிடும். (௯௨)

வாங்குவிற் றடக்கையாய் வாரி சூழ்நிலத்
தோங்கிய பகைஞரை யொறுக்கு மாற்றினுற்
றீங்கறு கண்பெறச் சிந்தை செய்துநீ
யோங்கிய தவமிக வுஞற்றி வைகினாய். (௯௩)

முன்னிய பகழிரீ கோடி முன்னெனத்
தன்னிகர் சங்கரன் றுன லித்தெமை

யின்னல்செய் வேட்டுனன் நிகழ்ந்து கூறினை
யன்னதால் வேட்டுவ வரச னுதியே.

(௯௫)

தென்றிசைக் கயிலையைச் சென்று சோந்துநீ
குன்றவி லன்புருக் கொண்டு நம்மய
நன்றிகொ ளிலிங்கபூ சனைநற் பத்தியா
லொன்றையு முணர்ந்திடா துவந்து செய்தரோ.

(௯௬)

கோலமே முதலிய விலங்கு கொன்றுநீ
சாஸவே தசையமு தருத்திச் சாருநா
ளேலவே முத்தியு மீதும் போவெனா
நீலமார் களத்திறை நீங்கி னுனரோ.

(௯௭)

அன்னதன் மையினருச் சுன்னும் வேடனாய்
முன்னவன் பூசனை முயன்று செய்துபின்
கன்னிபங் குடையகா ளத்தி நாதனார்
தன்னரு ளாலுயர் முத்தி சார்ந்தனன்.

(௯௮)

கட்செவீப் பணிகொள்கா ளத்தி நாதனா
ருட்செறி கருணையா லொப்பில் சங்கமக்
கட்செறி வடிவொடு கழற மிக்கதை
புட்செறி வேலிறை புந்தி தாங்கினான்.

(௯௯)

என்ணையோர் பொருளென வெண்ணி யெம்பிரா
னன்ணையோ ளருளின லருளிச் செய்தனை
முன்னையான் முயறவ மூள வென்றிறை
பொன்ணைநேர் சேவடி புனைந்து சென்னிமேல்.

(௧௦௦)

கைபிணைத் தெதிருற நின்ற காலையின்
மைமிடற் றிறையமர் மாசில் காளத்தி

யெய்தியப் பிறைமுடிக் கியன்ற கோயின்முன்
செய்வியென் றியம்பியத் தேவன் போயினான்.

(எக)

மறைந்திட மன்னவன் மண்ணிற் றுழந்தெழுந்
தறைந்திட வரியவா மதிச யத்துடன்
பிறந்திடு பயன்மிகப் பேசு யின்பமே
நிறைந்தன னவன்செய னிகழ்த்தற் பாஸதோ.

(எஉ)

தென்பெருங் கயிலையிற் தேவ னேயிவண்
மன்பெருஞ் சங்கம வடிவந் தாங்கினு
னென்பதை யுணர்ந்திடு மிறைவன் சாஸவுங்
கொன்புனை தவமுள கொம்பைக் கும்பிடா.

(எகஉ)

ஆடையு மணிகளு மனைத்து நல்கினான்
தேடரு மன்னைநீ செல்வ மோடுநீஇ
நீடிய பணியினை நீக்கென் றோதினா
னாடக ம்னையன வருந்த வத்தினான்.

(எச)

எல்லையில் களிப்புட னெழுந்து மற்றைநாள்
வல்லையிற் சேனைகள் வருக வென்றனன்
வில்லையி றோமரம் வினாவிற் றுங்கியே
பல்லிய முழங்கிடப் பரந்த சேனையே.

(எரு)

கவிகையி லேறினான் செல்வ மன்னவன்
கவிகையும் பிச்சமுங் கதவி வர்க்கமுஞ்
சவிதிக ழாதவன் தனைம தைத்தன
புவியுயிர் மன்னவன் போது மெல்லையில்.

(எசு)

மேற்படிவேறு.

மேரு மொத்து விளங்கிடு தேக்களும்
காரா யொத்த கடுந்திறல் யானையும்
பாரா முற்றிடும் வாசிப் பரிகளும்
வீரர் யாவரும் வேலைசென் றுலென்.

(௭௭)

எழுந்து சென்றிட வேந்தனு மேகிவான்
குழைந்த வெண்பிறை குடுங் குழகனா
ரொழுங்கின் ஞான மலருமை யோடுவாழ்
தழைந்த சோலைத் தனிகர்ச் சார்ந்தனன்.

(௭௮)

பாச வேலா யறுக்கும் பராபரன்
வாச மாமிடம் வந்து வணங்கினா
னேச நெஞ்ச னிகரி தலத்திடை
யேசி லாவிடத் தெய்தி யிருந்தனன்.

(௭௯)

பொன்ஓபய் மாரி யனைய புரவலன்
மின்செய் செஞ்சடை வேதியன் மேவீட
மன்செ யுங்கரு விழ்க்கா மண்டப
முன்செய் மண்டப முற்று மியற்றினான்.

(௮௦)

அருளு மம்பிகைக் கோயிலு மைக்கர்த்
தொருப ரஞ்சுட ருற்றிடு மாலயங்
குருப ரன்குகன் செவ்வேள் குமரன்நன்
னரிவை மாரொ டமரு நிலையமும்.

(௮௧)

அறுசீர்க்கழிநெடியுடையாகியவிருத்தம்.

மாலய னிரவி யிந்து வயிரவன் றர்க்கை சண்டி
கோலமார் நந்தி யின்னோர் கோயில்கள் பிறவு மாற்றிப்

பாலினோங் கெயிலே கம்பம் பலியிடும் பீடஞ் செய்து
தூதலுமா மிலிங்க மென்னுந் னுகளில்கோ புரமு மாக்கி. ()

வையகுவையங் கொண்ட வானவன் றனக்குத் தேருஞ்
சையமா மகனாக் கேற்ற சயந்தனம் பிள்ளை யார்க்கு
மையறு மிரத மெங்கள் வள்ளினா யகற்குச் சீர்சால்
செய்யபொற் சகடஞ் சண்டி சேர்கிறு தேருஞ் செய்தான். ()

உந்தியை பொதுக்கி யூரு மொப்பில தெனவி யற்றிச்
செந்திரு வமரங் காடித் தெருவொடு தேரு லாவு
மந்தமில் வளமு டைத்தாம் வீதியு மணியி னாக்கி
யிந்திர நகரு நாண வியற்றின னிணையி லாதான். (அச)

சித்திய நைமித் யத்தா னிகழ்தரு பூசை யாற்றி
யத்தனுக் கணிவி ழாவு மன்புட னியற்றி மிக்க
பத்திசெய் யாத வன்றான் பரிவொடு முலக மாண்டு
முத்தியங் கயிலை யிற்போய் முதலுடன் வீற்றி ருந்தான். ()

மேற்படி வேறு.

இணைய தாகிய தென்கயி லாயம்வா ழிறைபெரும் புரா
ணத்தை, மனம கிழ்ந்துநன் றோதினர் கேட்டவர் மாறில்வ
ன் பொருள்சொன்னோர், மனையு மைந்தரு மாமிசி வளத்
தொடு மாநிலந் தனில்வாழ்ந்து, தனைகி கர்த்திடு மிறைவன்
வாழ் கயிலையிற் சார்ந்தினி திருப்பாரால். (அசு)

மேற்படி வேறு.

வையக முழுதும் வாழ்க மாதமும் மாரி பெங்க
செய்யகோ ளரசன் செய்க திருவறஞ் செய்கோ ரோங்க

சிலந்திமுதலமுற்கதைச்சருக்கம். - உடுள

•தையலோர் பாக னன்பர் தரணியின் மிகவு மோங்க
வையனா கமநூல் கூறு மருந்தவர் வாழ்க மிக்கே. (அள)

சிலந்திமுதலமுற்கதைச்சருக்கமுற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் - ௧௦௩௧.

வேளையசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

சிலந்தி.

பிரமதேவர் படைத்தற்றொழினை நடத்திக்கொண்டிருக்கவும், விசுவகன்மனது கண்ணிலுதித்த மாதவலூறனென்பவன, அப்பிரமதேவரைமதியாது, தானும் உலகங்களைப்படைக்க; அவர் அவன்வரும்படிசுந்தித்து, அக்கணமேவந்துகின்ற அவனைநோக்கிக் கடுங்கோபங்கொண்டு, “தீ, சிறிய நூலினை புண்டுபண்ணும் சிலந்தியாகுக.” என்றுசுபித்தனர். பின்னர் அவன்வணங்கிப் பெரிதும் பிரார்த்தித்தனில், உளங்கனிந்து, “பிள்ளாய், தீ அஞ்சேல்; விமலர்வீற்றிருக்கும் கயாரணியத்திலுள்ள வில்வவனத்தையடைந்து, சிலந்தியாகித் தென்கைலாயப்பெருமானைப்பூசித்து, அருங்கதியடைவாயாக.” என்று அதுக்கிரகிக்க; அம்மாதவலூறன் அவ்வண்ணமே சிலந்தியாகி, ஆலயமமைத்து வழிபட்டு, விளையை பொழித்து வீட்டையடைந்தான்.

பரம்பி.

பதிப்பெழுதுளிள் சத்துவஞானங்களும் பர்ப்பனனோடிசந்
திரர்களும் ஒருருவெடுத்தொன்றைத்த திருக்கைகையிலே, அ

நேகவிம்மிதங்களோடு நிகரின்றிவினங்கும் சிவபுரத்திலே, ஒருதினம் எம்பெருமான் சிங்காதனத்திலெழுந்தருளத் திருவீரங்கொண்டு, திருமேனியிலே புலித்தோலாகூடலுதவியபுனைந்து, ஆதிசேடனமுதலிய பாம்புகளை ஆபரணமாக அணியும்போது, காளனென்னும்பாம்பைக் காணாது, சிந்தித்துநோக்குங்கால், அது விரகங்கொண்டு மகளிராபாஸடைந்திருத்தலையறிந்து, அதையழைத்து, “காளனே, நீ கயாரணியத்தையடைந்து பாம்பாகுக.” என்றுபணித்தனர். பின்னரும் கருணையோடுநோக்கி, நீ பாம்பாகியிருக்குங்கால், ஒருபாணையும் பூசிக்களய்தும். அப்பொழுது நீ பகைகொண்டு கொல்ல, இருவரும்மடிந்து முத்தியையடைவீர்.” என்று கூட்டினையிட; அங்ஙனமேஉதித்து, எம்பெருமானை இரத்தினக்கவிஞர் வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தது.

ய ॥ ௩௩ ॥

இருக்கும்நாளிலே, திருக்கையில் அத்தியென்னும் கணத்தலைவன சிவபெருமான சந்தித்தவாயிலையடைத்து, “யான் பிரானவணங்க விடுவீராக.” என்றரைக்குங்கால், வாயிற்காவலர், “பெருமான் உமாதேவியும்தானுமாகத் தனித்து விதிருக்கின்றார்; அங்கே செலுத்தலடாது: இங்கேநிற்க.” என்கரைக்கவும், தோளாது உட்சென்றனர். அப்பகைமுனிந்து, “அத்தியே, நீ யானையாகுக.” என்கூட்டினையிட்டு, பின்னரும் அக்கணத்தனது பிரார்த்தனைக்கிரங்கி, “நீ கயாரணியத்திலே, பாணியுருத்தொண்டு தென்கையெம்பெருமானை வழிபடுங்காலத்திலே, நினக்குத் தப்பாணவழிபடுந் தூய்மையும் புகழ்க்கைமிகிழர் இருக்கும்படி, மு

சிலநதிமுதலமுற்கணதச்சருக்கம். உருக

த்தியையடைவர்: செல்க.” என்ற ஆஞ்ஞாபிக்க; அக்கண நாதன் அவ்வாறே யானையாகித் திருமஞ்சன பத்திரபுஷ்பா திகளாற் பெருமானைவழிபட்டு, பாம்போடு முததியைப் படைத்தான்.

கண்ணப்பநாயுடர்.

பாண்டவர்களுக்குள்ளே அருச்சுனனென்பவன், துரியோதனன்முதலிய பகைவகாவெல்லும்பொருட்டு, புரமணவேண்டிப் பாசுபதாஸ்திரம்பெறவிரும்பி, 'இந்திரரீலமஸையயடைந்து, சுனைரீராடி, மடிபுடுத்து, வெண்ணிறணிந்து, உருத்திராக்கமணிபுனைந்து ஐந்தெழுத்தையுருச்சரித்து, கியதிமுடித்து, வேறுதனியிடத்தையடைந்து, உரிய ஒரு சூசனத்திலேதங்கி, பிராணவாயுவை இடைகலைப்பிக்கழியின்வழிச்செலலாது சுழுமுனைவழியாகச்செலுத்தி, ஆருதாரங்களைபுய்கடந்த பிரமரந்திரத்திலேவிளங்கும் ஜோதிசொருபத்திஸ் மனத்தையையப்படுத்தி அருந்தவம் புரிந்தீகொண்டிருந்தான். இவ்வனயிருக்கும்கால, இவனைக்கொல்லுதற்பொருட்டுத் துரியோதனனுலேவப்பட்ட முகரசரனென்பவன், கொடிய பனறியுருக்கொண்டு, அக்காட்டிலே முனிவர்முதலியோர்க்குக் கடுந்துபர்வினாத்துக்கொண்டிருக்க; சிவபெருமான் அர்ச்சுனனுக்கு சூபத்துவினையாவண்ணம் அதனைமடிக்கத் திருவுளத்திலுள்ளி, ஒரு வேடவருக்கொன்றுபுலித்தோலிதக்கி, உடைவாள்செருகி, கவடி ருன்றி சைகாணி சூத்தி கொளறையமுதலிய மாலைகள் புனைந்து, அம்புத்தாணியை முதுகிலேகட்டி, வில்லம்புகைக்கொண்டு, தழுவியிருந்தான். அவ்வேடவருடைய வில்லையேகொண்டு, அக்காட்டிலே

டையடைந்து, அப்பன்றியைநெருங்கி, ஒரு திருவிளையாடலாக ஒரு கூரியகணையை மெல்லவிடுத்தனர். அதுபடுதலும், அப்பன்றியிஞ்சி, மேகம்போஸப் பெரிதுமுழங்கி மறைந்து, முனிவரிருக்குமிடத்தையணுக; அவர்கள்பயந்து, மெய்வெயர்க்கவோடி, விஜயனையடைந்தனர். அவனெழுந்த விஸ்ஸம்புகைக்கொண்டுசென்ற, தனனையெதிர்த்த அப்பன்றிமீது கடுங்கனையொன்ற தூண்டி; பூயியிலே கீழ்விக்க; அத் தருணத்திலே, அதைத்தொடர்ந்துவந்த சிவபிரான சமீபித்து, இப்பன்றியை “யானமடித்தனன்” என்றுகூறினா. அருச்சுனன் பிராணோநோக்கி, “வேடனே, சின்பாணம் இதைபுருவும் ஆற்றலுடையதோ? யானவிடுத்தபாணம் உருவிமடியச்செய்ததுகண்டும், பயனற்றவார்த்தை பேசுகின்றாய்; இனிவிலங்கைக்கொண்டு விளையச் செல்வாயாக.” எனறுரைக்க; இவ்வண்ணம் வரதிடுதலை கலகம்விளைந்தது.

இந்நேரம் கணைகளைப்பொழிந்து யுத்தஞ்செய்யுங்கால் அர்ச்சுனன்சினத்தி, தனது காணற்ற வில்லைக்கொண்டு அதிர்த்துத்தாக்க; அவ்வுடி சராசரங்கனெல்லாம் படும்படி அடியவர்களுக்கெளிபராகிய பெருமானும் திருமுடிவிலேற்றருளி; வேடனே விஞ்ஞவாதிநேவர்கள் அரகாவென்று காலஞ்வித்துவணங்க, உமாதேவியாரோடு இடபராகளுடைய பக்கராவித்தந்தருளினார். அர்ச்சுனன்கணைகளிக்கைக்கொண்டு, மெய்கடுங்கி வெயர்த்துச்சோரவும், உள்விரித்தெழுந்த அளவின் பெருக்கம்போலக் கண்ணீர் பெருகவும், பலமுறைநிமித்து, எலகைத்தெழுத்து, மயங்கிவின்று, விண்ணத்தெளிந்து, “ஐயனே, சிதிர்பெய்செய்த பிழையைப்பெய்தப்பது தேவரீரே

திருவருளுக்குக் கடமையாகும்.” என்ற பிரார்த்தித்தன. பெருமான திருவருள்சரஸ்து, “மமந்தனே, அஞ்சேஸ்ரீ நிகழியமொழியினைத்தும் நமது குமரனதுமொழிப்பால அங்கிகரித்தனம்: உனக்கு வேண்டும்வரம யாது? விண்ணப் பிப்பையேல், தந்தருளுவேம்.” எனவினாவ; பார்த்தன பத் தியிற்பணிந்து, “அத்தனே, வெந்துயர்ப்பிறவியால மிகவு மெலிந்தனன; இனி வீட்டினையருள்க.” எனவேண்டிக்கொ ண்டனன. முதல்வருர் தனஞ்சயனே, நீ பகைவரையழிக் கப் பாகுபதானதிரத்தவிரும்பித் தவம்புரிந்தாயாதலின் மூனனர் அதனைப் பெற்றுகொளவாயாகு” என்ற கைக் கொடுத்து, பின்பு “நம்மை வேடனென்ற இகழ்கதுகறினை யாதலால் நீ வேட்டுவஅரசனாகி, தென்கைலாயைச்சாரந்து, அன்பே உருவமாகி, வேறகிதனியின்றி, காக்கலங்கத்தை நனகுபூசித்து, பன்றிமுதலிய விலங்குகளினதையைப் ப ரிந்துஉண்பித்து, வாமுகாளிலே, முத்தியைத்தந்தினின்பேர ம்.” என்றடைத்து, மறைந்தருளினார். அவ்வாறே அர்க்குல னும் தின்னனாராக அவதரித்து, திருக்கரளத்தியப்பினாய் பூசித்து, விவகதியடைந்தனன.

ஆதலால் இத்தலம் யாவர்க்கும் இகபுரமோஷங்க ளைய்ப்பாலித்து, சத்தலங்களினும் சிறந்ததாகி, உலகிற் விவ ப்புமொனவினங்காநின்றது. என்ற சங்கமேசருபதேகித்த ருள்; யாதவ்மஹாசக்திகேட்டு, பேரானந்தம்டைந்து, “எ ம்பெருமானே, தேவரீர் என்னையொருபுரிருளாகக்கருதி இவ்வுத்புதசரித்திரத்தினையெல்லாம் இசைத்தருளினீர்; யா ன், சத்தவம்புரிந்தேன்.” என்ற திருவடிக்களைச் சிரமேற்கு

டிக்கொண்டு, கைகட்டி எதிரோநிற்க; கங்கமேசர் அரசரை
 நோக்கி, 'நீ காளத்தியையடைந்து, நமபெருமானுக்குத் த
 க்கபடி ஓராலயமியற்றுவாயாக.' என ஆஞ்ஞாபித்தி, ம
 னைந்தருளினார். அதுகண்ட அரசர்பெருந்தகை அத்தியந்த
 ஆச்சரியத்துடன் திகளுநோக்கிப் பலமுறை நமஸ்கரித்து,
 இச்சன்னமே நற்சன்னமெனக் களிகூர்ந்து, பின்பு "ஆ ஆ!
 எம்பெருமானே, சங்கமவுருவநதாங்கி எழுந்தருள இமமங்
 கை என்னதவம்புரிந்தாள்." என மலியந்து, அக்கலந்திருந்
 தும் பெண்ணை வணங்கி, ஆடையணிமுதலிய அனைத்தையுந்
 கி, "அனனையே, நீ இனமமுதல் முந்தியருற்றேவலைவித்தி
 து அரியசெல்வங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்வாயி
 க." என மலகுத்தனர். மறுதினத்திலே, நால்வகைசே
 னைகளும் புடைசூழநதுவா சிவிகையிலேறி, கயாரணியத்
 தையடைந்து, நாகவிங்கப்பெருமானைத் தரிசித்து, அப்பெ
 ருமானுக்கும், ஞானப்பூங்கோதையமமைமுதலிய மூத்திக
 ளுக்கும், கர்ப்பக்கிருகம் அத்தமண்டபம் மஹாமண்டபம்
 மதில் கோபுரம் துஜஸதம்பம் பலிபீடமுதலியவைகளைத் த
 க்கபடியமைத்து, பஞ்சமூர்த்திகளுக்கும் இரதம் வாகனம்
 ஆபரணதிகளையும்வகுத்து, பொன்முகரிநதியையொதுக்கி,
 நகரமும் நிகரில்லாமலுண்டாக்கி, ஆலயத்திற்கு நித்தியகை
 மித்திகங்களை யும் திருவிழாவையும் நியமித்துக்கூடாத்தி, சிவ
 நாளாரசாண்டிருந்து, திருக்காளத்திநாதருடைய திருவடி
 நிழலையடைந்தனர்.

திருச்செற்றம்பலம்.

சீகாளத்திபுராணமுற்றுப்பெற்றது

யாதவமன்னர்வணக்கம்.

கதியிலிப்பொற் கல்லாலின் கீழ்வதிந்த கண்ணுதற்கு
மதிதவழ்பொற் கோபுரமு மணிமதினு மண்டபமு
முதுசுடர்மா மாளிகையு முதலாய மற்றெவையும்
விதிமுறையே யமைத்தளித்த யாதவவேங் தினோப்பணிவாம்

இத்ததி திருக்காளத்திபுராணத்துள்ளது. அப்புராணம்
சொற்சுவைபொருட்சுவைகளும் இலக்கணவமைதிகளும் நிர
ம்பப் பல அற்புதசரித்திரங்களோடு (க௭௭௭) செய்யுட்களால்
பாடப்பட்டிருத்தவின் (௧00) புத்தகத்திற்குக்குறையாமல் வை
யொப்பமாகுமேல் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்படும்.

பரிசோதனபத்திரம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௭௭	௭௭	௧	தான்று	வதான்று
௭௮	௭௮	௨	பணிஇ	பணீஇ
௭௯	௭௯	௩	தினுட்	திவட்
௮௦	௮௦	௪	வடு	வண்டு
௮௧	௮௧	௫	தொடை	தோடை
௮௨	௮௨	௬	வெழி	வெழில்
௮௩	௮௩	௭	தருவர்க்	தருவற்
௮௪	௮௪	௮	கேளவி	கௌவி
௮௫	௮௫	௯	யெங்குற்றாய்	குற்றேவற்றொ
௮௬	௮௬	௧௦	பட்டகற்	பட்டன
௮௭	௮௭	௧௧	தெளிர்	தொளிர்
௮௮	௮௮	௧௨	வேலி	வேலி

பக்கம்	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கஉக	எடு	க	னிட்டம்	னீட்டம்
கஉச	எடு	க	வினா	வினாத்
கஉச	கஉக	க	கெட்டென்	கெட்டேன்
கஉச	கஉக	க	முன்னேம	முன்னமே
கஉஅ	0	கக	தளிநார்	தருளிநார்
கஉ0	0	க	கரணம்	காரணம்
கஉக	உ	கக	ஏவரா	ஏவலரா
கஉச	கஉச	கக	ஏவரா	ஏவலரா
கஉச	க	க	கோல்	கொல்
கஉச	கரு	உ	வாய்க்	வாய்
கஉக	சக	ச	யைதப்	யதைப்
* கஅ0	அக	க	வாய்ச்செறி	வாய்திற
ககச	0	கச	வழிவி	வீழிவி
கஉச	0	உக	நீழுதருளி	மூத்தருளி
ககஅ	0	உச	குழகனை	குழகனை
உ0க	0	உஉ	கவர்தற்.	கவர்தற்கு
உக0	ருச	ச	தண்ணை	தண்ணை
உகக	எக	க	மிருவர்	மிருவர்
கஉச	எஉ	க	விலங்கி	விலங்கி
உஉக	கக	க	நீர்முழு	நீர்முழு
உகஉ	0	கஎ	கனைக்	கனைச்
* உசக	க0	க	யேசுவர்	யேசுவர்
உருக	கச	க	சொந்து	கேர்து
உருக	எஎ	க	மொத்து	கொத்து

இக்குறியிடப்பட்டவை அச்சிட்டபின்னர்தான்
பிரதிபேதங்கள்.

